

Martin Kolářek

SEDM SEBEVRAŽD

0

Pád

Teď už si vážně nejsem jistý ničím. Poté, co jsem se zabil jako toho mnicha, mám pocit, že jsem upadl úplně na dno do absolutní temnoty. Když se mi tělo starce skácelo k nohám, zmizelo i světlo. Víím, že to, co jsem říkal jako on, nebyly až tak velké nesmysly. Kdybych se nezastřelil, mohl jsem to všechno pochopit. Proč jsem cítil to, co jsem cítil? Všechnu tu bolest? Mělo to nějaký smysl? Ale ano, určitě mělo. Možná jsem na to mohl přijít. Je to něco, co víím pořád, celý život. Jen jde o to, k tomu dojít. A já teď byl tak blízko!

Proč jsem to udělal? Proč jsem se zabil? Mohl jsem si toho hodně říci. Mohl jsem si to vysvětlit.

„Proč jsem toho mnicha zabil?“ spílám sám sobě. „Vždyt' měl asi pravdu.“

Cítím se naprosto prázdný. Jako by ve mně nebylo nic. Vůbec nic. Smysl. Už jsem něco podobného párkrát v životě cítil. Myslím, že šlo o nějaké překrývání citů a tužeb, které nemohly dojít svému naplnění. Ale teď... Myslím, že kdybych teď zemřel, bylo by mi to celkem jedno.

Vím, jak jsem tento stav vždy řešil. Agresí. Nejjednodušší emocí. Když jsem ho tehdy zažil poprvé, přišel jsem mezi sebe v podobách několika přátel. Rádoby přátel. Všechny jsem se postupně povraždil. Spáchal jsem šest sebevražd.

Zajímavé. Něco z myšlenek sebe jako mnicha jsem asi opravdu pochytil. Nějak ale nejsem schopen analyzovat, co. Možná by bylo možné projít si to všechno znovu...

„Neměl jsem se zabíjet.“ říkám si. Ale ten zážitek byl strašný. Takový, který omračuje smysly a... ne, udělal jsem to z vlastní vůle. Teď ničemu nerozumím. Jsem naštvaný. A, agrese je tu. Naštvaný na sebe, na sebe jako ostatní lidi a na sebe jako svět.

Vytahuji zpod kabátu samopal. Usmívám se, protože je v něm zjevně ještě spousta nábojů. Po kapsách mám další. Výborně. Půjdu spáchat nějakou další sebevraždu. Musím naplnit to prázdno v sobě.

Jdu prašnou cestou, když vidím, jak se blíží auto. Za chvíli už je tak blízko, že vidím do tváře

svým dalším částem sedícím uvnitř. Muž se ženou. Vytahuji samopal a s nadšením vnímám zděšení ve svých tvářích.

S hrůzou jsem se schovala pod sedadlo hned poté, co jsem uviděla hlaveň sledující moji hlavu.

Byl jsem vyděšený, ale jen jsem se přikrčil k volantů a sjel ze silnice doufajíc, že se mi podaří vůz otočit. Když ale přiletěla sprška nábojů, uvědomil jsem si, že se mi to s největší pravděpodobností nepodaří. Mým hlavním cílem nebyla ani tak záchrana svého života, jako záchrana života své milované součásti. Nedokáži pochopit, proč po sobě vlastně střílím, ale předpokládám, že k tomu asi budu mít nějaký důvod, když už to dělám. Vzápětí mě zasáhne několik kulek ze zbraně, kterou držím velmi zkušeně v ruce a mé myšlenky letí do dále.

Směji se, když vidím, jak tělo rozstřílené mojí zbraní padá na podlahu auta. Vůz zastavuje. Jdu k němu. Po chvíli vidím, jak ležím vedle mrtvoly a klepu se strachy. Vždy ten stejný pohled. Vlastně je to pokaždé stejné. Nijak zvlášt' nepřemýšlím a hned po sobě vystřelím. Ted' už tam leží oba dva.

Nikde žádný zákon. Nikde jako nikdo, kdo by mi mohl uškodit. Jsem zase volný. Nechápu. Možná časem pochopím, ale to je ted' jedno, protože ted' jsem svobodný.

1

Nesmysl

Všechno je to nesmysl. Celý život jsem se klamal. Podléhal jsem bludu vyvolanému výplody šílených mozků několika mých podob bláznů, jako kteří jsem zaznamenal své choré myšlenky do stovek knih. Desetitisíce stran plných bludů. Esoterika, astrologie, magie, posmrtný život. Nesmysly.

Už od malička jsem se zabýval těmito uměními a vědami – vlastně, těmi bludy, co ničím jako umění a vědy rozhodně nejsou. Nic takového neexistuje. Pohybuji se v trojrozměrném světě, kde realita má absolutní platnost a veškeré pocity a duševní pochody jsou jen výsledkem chemických reakcí. Ve chvíli, kdy přestanou fungovat, je konec. Žádné teorie o duši, životě po životě a podobných věcech. Ne, nic takového.

Když si vzpomenu, jak jsem seděl u stolu a zíral na kus vaty položené na něm se zběsilou snahou telekineticky jí pohnout ! Jak jsem byl naivní ! Já tomu vážně uvěřil. Desítky hodin promrhaných zbytečnou snahou o zjevně nemožné.

Zabýval jsem se astrologií, vykládal Tarot a zkoušel rozličné jiné divinační techniky. Vždy, když mi neodpověděl správně, byl jsem přesvědčen, že šlo o můj špatný výklad jinak dobře fungujících karet, nebo už tento systém rozebíral situaci do příliš velkých podrobností, které si už rozumově nejsem schopen uvědomit. Pokud se náhodou stalo, že se divinace opravdu podařila a třeba jen přibližně odpovídala situaci, téměř jsem skládal árie oslavující nadpřirozené síly vůle a myšlenky. Jak jsem byl hloupý !

Nebo magie – Je sice pravda, že se po několika obřadech opravdu stalo to, čeho jsem chtěl dosáhnout, ale jednalo se jistě o náhodu. Asi dvakrát se moje snahy nevydařily. Přičítal jsem to nedostatečné soustředěnosti, ale bylo to samozřejmé. I tak bylo procento pravděpodobnosti dost překročeno. Občas jsem se podíval do horoskopu a tím si svůj neúspěch omluvil. To je přesně ten systém. Jako astrolog najdu v horoskopu vždy to, co chci. Řeknu si jako klientovi něco jako: „Budete mít hodně štěstí a peněz a dlouhý život. Jen byste si měl dávat pozor na zdravou výživu, abyste neměl problémy se žaludkem.“

Pak odejdu v roli klienta s veselou myslí. Druhý den mě vyhodí z práce a až prodám vše, co má v mém bytě cenu, s naprosto zdravým žaludkem spáchám sebevraždu ze sociálních důvodů.

Se sebou jako jedním přítelem jsem tvořil imaginárně různé předměty z rozličných energií. Vždy, když jsem sahal do vzduchu po onom předmětu, měl jsem pocit, že ho cítím. Ale když jsem nechal ruku na jiném místě, kde nic nebylo, byl ten pocit úplně stejný. Stále jsem si říkal, že se jedná o nějaký intuitivní proces pochopení. Klamal jsem se vším, co jsem dělal a přesvědčoval se, že je to možné.

Nakonec to došlo až tak daleko, že jsem začal rozvíjet podivné schizofrenní teorie o čtvrtém rozměru, který protíná všechna místa na světě a narušuje tím to, co jsem nazval iluzí reality. Vysvětloval jsem tím nekonečno. Nekonečno ! Nic takového samozřejmě neexistuje. Je pravda, že to bylo dobré vysvětlení pro nekonečnost vesmíru, ale o ničem takovém už nehodlám přemýšlet. Přesahuje to úroveň možností lidského poznání. Jednou to možná zji... Ne ! Nejistím. Až zemřu bude konec. Nic nejistím. Musím si z hlavy vymlátit tyto bludy.

Přemýšlel jsem o tom, že se jako člověk pohybuji v různých možnostech reality, kde mám nekonečně mnoho podob. Mohu být kteroukoliv podobou tady na Zemi i jinde. A to je zase nepředstavitelné.

Prohlédl jsem až dnes. Měl jsem se obhajovat jako muže obviněného z vraždy. Byl jsem přesvědčen o své nevině a hlavně mi tento proces mohl velmi přidat na popularitě. Udělal jsem tedy před ním čtyřdenní obřad, abych byl úspěšný a soud vyhrál. Pak jsem ale jako obžaloba přišel s vražednou zbraní, na níž byly usvědčující otisky prstů. Povedlo se mi to ještě uhrát do autu, aby byl proces odročen, což se zdálo téměř nemožné, ale i tak je už jistě vše ztraceno.

Obřad neměl žádný výsledek přesto, že jsem nikde nechybil. To byl poslední důkaz nefunkčnosti a neexistence veškerého duchovna.

Za týden je další stání. „Ta svině prokurátor !“ probíhá mi pořád hlavou. Nesnáším se jako tuto podobu. Našel jsem v ní jasný důkaz, který se téměř nedá vyvrátit. To je to, co mě teď zajímá nejvíc. Mohl jsem být populární. Mohl jsem být vyhledávaný a diktovat si ceny. A teď to kvůli té nechutné podobě nevyjde.

Den na to mi přišel telegram. Stálo v něm jasně a stručně : „Soud odročen. Prokurátor zemřel.“

Překvapilo mě to. Vzpomněl jsem si na své nenávistné myšlenky. Nesmysl. To nemohlo být tím. Vzpomněl jsem si na teorie přestupování do různých možností reality ve čtvrtém rozměru a teorii o hmotném nositeli myšlenky. Hned jsem ale tyto nesmysly zaplašil. Nemám na své smrti žádnou vinu.

To snad ne ! Já mám výčitky svědomí ! Sedím v soudní síni a nemohu si srovnat v hlavě myšlenky. Pořád vzpomínám na ten telegram.

Teď přicházím jako svědek obžaloby. Ten, který našel zbraň. Ze začátku mluvím normálně, ale ve chvíli, kdy si ukáží vražednou zbraň, začnu náhle křičet a propadnu hysterickému záchvatu.

Jako všichni lidé na sebe překvapeně zírám.

„To se nedá vydržet.“ křičím. „Bylo to strašný. Díval se na mě těma vyděšenýma nohama.“

Jako všichni jsem si byl vědom toho celkem vtipného přeřeknutí, ale na tom nezáleželo. Zpověď mé podoby, jejíž vina nebyla nikým předvídána ani v nejprapodivnějších představách, vrcholila. Záměna slova v tomto záchvatu nebyla podstatná.

„Bylo to hrozný.“ křičel jsem dál a byl div, že jsem se nezhroutil ze židle. „Ale já jsem musel. Zničil by mi život. Už to nevydržím. Zabil jsem ho. Zabil jsem člověka. Já ho zabil !“

Zase mě napadly mé teorie. Vzpomněl jsem si na svůj obřad. Skoro by to vypadalo na úspěch jím vyvolaný. To přiznání bylo totiž nečekané, neuvěřitelné. Navíc jsem při obřadu nemluvil o tom, že chci vítězstvím dosáhnout osobní úspěch a skončilo to tak, že ho ani nedosáhnou vzhledem k tomu, že nebylo přiznání získáno mým přičiněním.

Ale ne ! Je to nesmysl. Byla to náhoda. Zase mám pochybnosti. Byl to tak krásný pocit, když jsem vše popřel ! A teď už mám zase pochybnosti. Vzhledem k tomu, že to byl krásný pocit, by to mělo být intuitivní vycítění pravdy. Ne ! Žádná intuice ! Je těžké odstranit si to všechno, čemu jsem věřil, z hlavy.

Náhle se potkávám jako jednoho právníka zabývajícího se astrologií.

„Nechceš si jít sednout na skleničku ?“ zeptal jsem se.

Za chvíli už jsem seděl ve vinárně a popíjel lahodný mok.

„Díval jsi se na svoje dnešní aspekty ?“ zeptal jsem se v roli známého.

„Ne.“ Zatvářil jsem se pohrdavě, ale neodpustil jsem si otázku : „Je tam něco zajímavého ?“

„No právě. Měl jsi hodně neharmonických aspektů na Merkura. Musel jsi mít velké problémy se soustředěním a vyjadřováním. Kromě toho ti Saturn právě vstoupil do desátého domu a je v kvadrátu na Marta a tvoji Lunu. To by sice nemuselo být pro popularitu špatné, i když až po překonání určitých problémů. Ale společně se Sluncem teď tvoří ty tři planety Velký kosmický kříž. V podstatě je dost zajímavé, že jsi tenhle proces vyhrál. Muselo být velmi těžké překonat tak nepříjemné aspekty, když to jediné, co ti to vyvažovalo, byly nějaké trigony a sextily na Pluta, ale to samo o sobě nemá moc velkou sílu.“

Zhoupnul jsem se na židli a díval se na sebe se smíšenými pocity. Uvědomil jsem si, že Pluto značí mimo jiné magii. To bylo opravdu to jediné, co mě zachránilo. Vlastně – vždyť já už to zase uznávám jako možnost. Podíval jsem se na skleničku. Měl jsem žízeň, ale nechtělo se mi zhoupnout zpět. Usmál jsem se. Začal jsem se soustředit. Možná by mohlo být něco i na té telekinezi.

Usmál jsem se znovu, když jsem si jako astrolog skleničku naprosto bezmyšlenkovitě podal.

2

Spodní karta

Skutečnost, že jsem jako můj otec právě vyhrál turnaj, je samozřejmě skvělá. Moc jsem si to přála, ale přesto teď nejsem nijak zvlášť šťastná. Ne tak, jak bych měla být. Měla bych být nadšená, jásat. Až teď jsem si totiž uvědomila tíhu rozhodnutí, které jsem dal právě jako on. Rozhodnutí zavazující mě ke sňatku se svojí součástí zobrazenou v pánovi sousedního kraje, lordu Geoffreyovi. Vždy mi to připadlo zcela normální. S tím rozhodnutím jsem už vyrůstala. Můj budoucí manželský život byl naplánován od chvíle, kdy jsem poprvé spatřila světlo světa. Nepřipadlo mi nijak podstatné tuto skutečnost měnit. Dnes ale nastal neočekávaný a v podstatě velmi nepříjemný zvrat. Zamilovala jsem se.

Byl jsem na kolbišti v podobě krásného rytíře Williama. Konal jsem neuvěřitelné činy a ačkoliv jsem byl nakonec sražen, byl jsem prostě nepřekonatelný. Zнала jsem se už dřív. Párkrát jsem se se sebou setkala, ale vždy jen na chvíli. Bránila jsem svým citům vystoupit z hlubin podvědomí, abych si je nemusela uvědomovat. Po dnešku to ale už není možné. Možná bych aspoň mohl být svůj milenec. Zarazila jsem se. Takhle bych neměla přemýšlet. Není to správné. Měla bych si být věrná jako svému manželovi. Ale možná ještě před svatbou...

Omluvila jsem se v hodovní síni. Jdu do svých komnat ve věži. Musím vědět, jaká bude budoucnost tohoto vztahu. Před několika lety jsem si věnovala v roli staré cikánky balíček karet. Nějakou dobu jsem pak přebývala na hradě, abych se zaučila do jejich tajů. Když jsem se naučila vše, co jsem znala, odešla jsem. Jsem schopná vykládat minulost, přítomnost i budoucnost. Tyto karty se pro mě staly důležitou součástí života. Jako nikdy o tom nevím. Kdybych to věděla, jistě bych byla upálena jako čarodějnice, nehledě na původ. Díky hysterii doby bych se udal klidně i jako vlastní otec.

Před turnajem jsem také vykládala karty, abych zjistila, jestli jako otec vyhraji. Vyšlo, že ne. Dokonce mi bylo naznačeno nebezpečí porážky s velmi nepříjemnými důsledky. Zvláštní. Zatím výklad vždy vyšel. Jak je možné, že se realita natolik liší od svého původního záměru. Nebo byl můj výklad opravdu mylný ?

Vyšla jsem schody do věže a zavřela se ve své místnůstce, do které si jako nikomu jinému

nedovolují chodit. Mohu tam jen já sama. Sedla jsem si ke stolku a z dřevěné krabičky vytáhla karty. Podívala jsem se na spodní, tedy jedinou, jejíž vypovídající strana je vidět. Byla to šestka holí – Vítězství. Ano, vzpomínám si. Když jsem minule skončila výklad, hledala jsem v balíčku nějakou pozitivně laděnou kartu, kterou bych zakryla ostatní. To je samozřejmě zbytečné, ale necítila bych se dobře, kdyby tam byla nějaká negativní.

Jako otec jsem původně neměl vyhrát. Osud to tak jistě chtěl. Já jen kvůli vlastnímu příjemnějšímu pocitu dala na první místo kartu značící vítězství a vše se seběhlo jinak. Možná by to tak šlo i s láskou.

Zarazila jsem se. Připadlo mi, že nemám právo si tímto způsobem přivolat lásku. To bych jako správná křesťanka neměla dělat. Abych nepropadla peklu. Je ale pravda, že podle Církve svaté se tak už stejně stalo, protože používám ďáblový obrázek. A chtít lásku snad není nic proti Bohu. No, možná je, ale tím se teď nebudu zabývat. Je to jedno. Kvůli téhle lásce snesu trest, ať třeba samotné peklo. Vytáhla jsem kartu Rytíře pohárů, kartu muže přinášejícího lásku, a položila jsem ji na první místo balíčku. Ten jsem pak vrátila do krabičky a sešla zpět do hodovní síně.

Moc dlouho jsem tam nevydržela. Stále jsem tam v podobách všech mužů opakoval činy dnešního dne, mluvil o válkách za mořem a prostě omílal dokola stále ty stejné nesmysly. Vyšla jsem ven do zahrady. Procházela jsem se ve svitu luny rozlévajícím své něžné světlo skrz koruny stromů do trávy. Bylo mi chladno, ale bylo to příjemné. Pomalu jsem kráčela mokrou trávou a vzhlížela k obloze.

Náhle jsem se zarazila. Uslyšela jsem před sebou kroky. Podívala jsem se tím směrem a spatřila se. Stál jsem tam v té skvělé hrdinské podobě. Jako ten nejlepší ze všech, jehož však nelákaly zbytečné rozpravy omílající hrdinské činy, jichž jsem stejně učinil nejvíce právě já. Stál jsem tam, vysoký a majestátný, ale přesto bylo vidět, že nejsem zcela klidný. Chvěl jsem se po celém těle. Pak jsem poklekl do trávy, políbil lem svých šatů a řekl :

„Božská panno, jaké štěstí, že vás tady potkávám. Jsem zasažen šípem Amorovým. Víím, že jste zasnoubená, ale já nemohu překonat své city k vám. Mé srdce hoří jen pro vás a cítím, že tomu už nikdy nebude jinak.“

Zůstal jsem klečel na zemi a vzhlížel k sobě. Pobídla jsem se gestem ruky, abych vstal. Učinil jsem tak.

„Cítím k vám totéž.“ pronesla jsem klidně a skrývala svůj úžas a pocity, které mě nutily k bouřlivému projevu emocí. Měla jsem pocit, že jsem kotel vroucí vody. Nicméně, ovládla jsem se.

„Ale co je nám to platné, když jsem zasnoubená?“ pokračovala jsem.

„Mohli bychom o nás říci vašemu otci. Možná by svolil.“

„A pokud ne?“

Nastalo ticho. Bylo vidět, jak ve mně jako rytíři válčí city se zvyky a předsudky doby. Pak jsem opět padl na kolena a tiše pronesl : „Pak mi dovoluete, abych byl vaším milencem.“

Vrátila jsem se dovnitř. Řekla jsem, že jdu spát a odešla do svých komnat. Chtěla jsem o samotě prožívat ten krásný pocit. Náhle jsem si ale zastoupila cestu jako Sigellinda, má přítelkyně z dětství. Vždy jsem měla mezi sebou velmi důvěrný vztah. Nikdy jsem se nehádala. Teď jsem se však zdála dost naštvaná.

„Čarodějnice !“ oslovila jsem se rozezleně. „Viděla jsem vás. Ještě včera mi přísahal nehynoucí lásku a dnes... Když jsem o tom s ním pak mluvila, řekl mi, že byla láska ke mně jen chvilkové poblouznění a že prý miluje tebe. Čím jsi ho očarovala ?! Mluv !“

„Mužská láska je nestálá.“ jen tak zkusmo jsem nahodila nějaký citát.

„To není pravda !“ pokračovala jsem naštvaně. „Jsi čarodějnice. Naučila tě tehdy ta cikánka nějaká temná kouzla ? Já vím, že ano. Je to tak.“

Neodpověděla jsem si. „Ani nevíš, chudinko Sigellindo, jak blízko jsi pravdy.“ napadlo mě. Věděla jsem, že jsou ta slova vyvolána rozhořčením a nezakládají se na pravdivém přesvědčení. Nepohnula jsem brvou a klidně jsem se obešla.

„Čarodějnice ! Zvíře ! Nenávidím tě. Slyšíš ?! Nenávidím !“ Křik se změnil v jekot. Zavřela jsem dveře vedoucí do chodby a pro jistotu zamkla, ačkoliv jsem to nikdy předtím nedělala. Co kdybych jako Sigellinda neunesla ztrátu lásky a chtěla si vybit zlost ?

Ležela jsem na svém loži a přemýšlela o tomto dni. Štěstí lásky bylo narušeno smutkem ze ztráty přátelství. Jistě, mohlo se jednat jen o momentální problém, který by byl časem zapomenut, ale teď mi to opravdu připadlo jako ztráta, vzhledem k tomu, že se nic takového ještě nikdy nestalo. Pořád mi znělo v uších : „Čarodějnice ! Nenávidím tě !“ Nemohla jsem se toho zbavit. Bylo mi to líto. To přátelství trvalo od útlého dětství a teď by mělo být zkaženo ? Určitě se to po čase zlepší. Jenže až po čase. Jak dlouho to bude trvat ? Vzpomněla jsem si na karty. Mohla bych to jednoduše zpravit. Ale také bych chtěla, abych jako otec dovolil sňatek se svojí podobou Williama. Možná bych mohla získat obojí. Ale možná bych neměla. Jistě bych měla být skromnější. Momentální situace je v podstatě celkem dobrá. Mít se jako milence je možná lepší, než jako manžela. Mohu se provdat za sebe jako lorda Geoffreya a zároveň mít svoji lásku. To sice není příliš křesťanské chování, ale co na tom záleží ? Bůh je přece láska. Před jeho tvářmi bych byla jistě čistá. Udělala jsem to pro lásku, tedy pro sebe jako Boha. Je to nejčistší lidská pohnutka. Jako otec bych byl jistě spokojen, protože bych dostal svému slibu. V roli Sigellindy bych se také časem uklidnila a byla zase přátelská. Možná, že by ani láska se sebou jako Williamem nebyla na celý život a mohl bych si se pak klidně vzít jako Sigellindu.

Nikdy si ale nemohu být jistá, jak bude vypadat budoucnost letmo navržená osudem. Třeba jako lord Geoffrey odhalím svoji lásku, nebo v roli Sigellindy udělám něco neočekávaného. V hlavě se mi vybavují různé děsivé životní scény. Mám možnosti, jak si zajistit budoucnost takovou, jakou chci. Proč jich nevyužít ? Já vím, není to moc skromné, ale mělo by být ? Ta možnost mi byla dána. Jistě, daru bych si měla vážit a nezneužívat ho, ale tohle přece není zneužití. Je to využití. K čemu by byly dary, kdyby ležely zahozeny v prachu ?

Napadla mě představa, v níž jsem seděla ve velkém zámku na trůně, měla pohádkové poklady a s nadšením přijímala exotické ovoce, jež jsem si nosila jako množství sluhů.

„Ale no tak, zůstaň při zemi.“ řekla jsem si. „Zatím musíš jen přesvědčit otce a Sigellindu.“

Druhý den jsem vyšla do věže. Zavřela jsem se a vytáhla karty. Cítila jsem se poněkud nesvá, když jsem si uvědomila, že jsem přišla jen proto, abych vyměnila jeden obrázek. Stále mě napadaly myšlenky o zneužití daru, ale rychle jsem je zaplašila. Začala jsem hledat vhodnou kartu, která by mohla značit řádem uznaný vztah. Náhle jedna karta vypadla na stolec. To se mi obvykle nestávalo, měla jsem dost šikovné ruce. Podívala jsem se na ni. Velekněžka. Mimo jiné se jedná o symbol skromnosti. Chvíli jsem na ni zírala a opět si nebyla jistá, jestli opravdu chci udělat to, v co jsem se rozhodla. Pak jsem ji ale vložila zpět do balíčku a hledala dál. Nakonec jsem se rozhodla pro kartu Velekněze, která dává uzákonění vztahů a často právě sňatek. Vložila jsem ji dospodu a opustila místnost.

Sešla jsem do rytířského sálu, kde jsem často přebýval jako svůj otec. Byl jsem tam. A ne sám. Ted' mě napadly nějaké myšlenky o relativitě času. To, co jsem udělala, bylo pravděpodobně už předem projevené a už se pracovalo na vykonání mojí vůle. Byl jsem tam totiž se svojí podobou Williama. Když jsem se viděl jako svoji dceru přicházet, promluvil jsem : „Sir William mi pověděl o vaší lásce. Je to pravda ?“

„Ano, otče.“ odpověděla jsem se sklopeným zrakem.

„Lord Geoffrey bude jistě velmi rozezlen a dá se předpokládat, že odmítnutí vezme jako urážku a přitáhne s vojskem. Nicméně, William přislíbil pomoc.“ Na chvíli jsem přestal být konvenční : „Chci, aby jsi byla šťastná, a za to mi stojí i krveprolití, které možná nastane.“ Opět jsem nasadil obvyklou konvenční masku. „Hned začnou přípravy obřadu. Pošlu zprávu lordu Geoffreyovi. Doufejme, že zareaguje co nejpříjemněji.“

Byla jsem šťastná. Do svatby jsem se neměla se sebou v podobě milované osoby vidět, ale věděla jsem, že pak už mě nic nerozdělí. Na svoji podobu Sigellindy jsem si vzpomněla až po dvou dnech. Vyčítala jsem si, že jsem se nechala tak unést. Spěchala jsem do věže. Tam jsem opět vytáhla balíček a jala se hledat kartu vyjadřující přátelství nebo přítelkyni. Bylo to podivné, ale u mnoha karet jsem si náhle nemohla vybavit jejich význam. To se mi nikdy dřív nestalo. Až ted'. Proč ?

Opět vypadla Velekněžka. Ne, skromná rozhodně nebudu. Hledala jsem dál. Ted' vypadla další karta. Podívala jsem se na ni. Přeběhl mi mráz po zádech. Na obrázku byla hroutící se věž. Šestnáctá karta značící mimo jiné katastrofu, potrestanou pýchu a neskromnost. Dostala jsem strach, ale odmítla jsem zanechat svého účelu. Nakonec jsem se rozhodla pro královnu žezel a dala ji dospod. Pak jsem odešla.

Večer jsem ležela na svém loži a už skoro usínala, když se otevřely dveře. Stála jsem tam jako Sigellinda a podivně se usmívala. Usmála jsem se také a čekala. Přišla jsem k sobě a zašeptala :

„Našla jsem novou lásku. Miluji ho a ještě dnes v noci s ním odjíždím na jeho hrad. Chci se ti omluvit za to, jak jsem na tebe byla zlá. Můžeš mi odpustit?“

„Jistě. Pokud odpustíš ty mně...“

„Už jsem ti odpustila.“

Políbila jsem se. „Je hezký?“ zeptala jsem se ještě.

„Je krásný. Ale už musím jít. Čeká na mě. Měj se hezky.“

„Snad se brzo uvidíme.“ pronesla jsem.

„Snad.“ odvětila jsem jako Sigellinda ústy lehce zkřivenými v nepřírozeném úsměvu.

Osaměla jsem. Byla jsem teď naprosto spokojená. Vše teď bylo tak, jak jsem si přála. Ještě, že jsem nepodlehla podivným znamením vyjádřeným kartami. Jistě byly jen podvědomě vytaženy mým strachem. Teď je vše skvělé. Mám lásku i přátelství. Věž mi ukazovala, že by se mělo vše zhroutit. Přitom je to vše naopak. A ten romantický útěk! Uprostřed noci. Tak romantického se znám jen v jedné podobě.

Náhle mě přepadly pochybnosti. Co, když Věž... William... Sigellinda... Co, když ten útěk vůbec neměl být romantický? Teď to nezjistím. Nemohu se do svatby vidět.

Tu noc mi trvalo velmi dlouho, než jsem usnula. Nitro se mi svíralo a prosila jsem Boha, aby můj strach nebyl oprávněný.

Vzbudila jsem se zaklepaním na dveře. Právě svítalo.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se.

„Máte okamžitě přijít k otci.“ ozvalo se za dveřmi.

„Proč?“

„On vám to poví sám.“

Cítila jsem, jak se věž pode mnou hroučí. Vlastně, spíš jsem teprve otevírala oči, abych mohla spatřit její už v noci vzniklé trosky.

Sešla jsem do rytířského sálu. Jako otec už jsem tam byl a rozprávěl s moha podobami rytířů a vojenských velitelů. Svitla mi jiskřička naděje, že jsem se sem zavolal jen kvůli tomu. Případlo mi ale divné, že by už přišly zprávy od mé podoby lorda Geoffreya. Bylo to ale možné. Napadlo mě, že bych měla dát dospod balíčku šestku žezel, aby bylo vítězství zaručeno.

„Posad' se.“ řekl jsem si jako otec, hned jak jsem vešla. „Tohle tě bude zajímat.“

Sedla jsem si.

„Tak ten tvůj miláček, ten bastard William...“ začal jsem. Když jsem uslyšela ten přídomek u milovaného jména, došlo mi, že jsem to včera pochopila správně. Mé motlitby samozřejmě nebyly

vyslyšeny. Ostatně, už se to stalo. Možná na tom nezáleží...

„...včera v noci odjel s tvou milovanou Sigellindou na svůj hrad.“

„Já vím.“ odvětila jsem tiše. Ve svém rozhořčení jsem si to vůbec neuvědomil.

„Nechal tady páže se vzkazem, že láska k tobě byla jen momentální oblouznění, a že vždy miloval ji.“

Ted' jsem konečně viděla všechny trosky rozesté do daleka po krajině. Viděla jsem, kam až dopadly. To, co jsem jako William udělal, byla urážka a musela zákonitě vést k boji.

„Skvěle sis to zařídila, milá dceruško.“ pokračoval jsem. „Ted' tu křivdu musím pomstít.“

„Já vím.“

„To je to jediné, co řekneš? Měla sis nejdřív zjistit, jaký je a jestli je jeho láska opravdu taková, jak ti tvrdil. Ted' s ním musím bojovat a věř mi, že se mi do toho vůbec nechce. On je vynikající rytíř a je kolem něj mnoho těch, kteří půjdou s ním. Kromě toho nám hrozí nebezpečí od Geoffreye. Kdykoliv může přijet a zaútočit. I s pomocí Williamových mužů bychom měli problém se mu ubránit. Takhle je to vcelku nemožné. Bůh nám buď milostiv!“

Chtělo se mi brečet. Cítila jsem ten tlak ve spáncích a na srdci a svědění očí předcházející pláči. Všechno se zhroutilo. Zavřela jsem oči. Jistě, měla jsem být skromná a vše by bylo v pořádku. Ted' byl konec. Nikdy se to už nemohlo vrátit. A jak to mohlo být krásné! Ted' sem pravděpodobně vtrhnu jako Geoffrey a vyplením zemi. Možná zahynu v plánované bitvě jako otec nebo milovaný William. A nejhorší je, že za to všechno můžu já. Jenom já. Jenom proto, že jsem chtěla víc, jako všichni ti, kteří ted' zahynou, zahynu kvůli mně. Nemohla jsem brečet, nemohla jsem křičet, nemohla jsem nijak projevit emoce. Byla jsem tak vychována. S klidnou tváří jsem se zvedla a odešla do své komnaty.

Odpoledne se ozvaly trubky a ve všech těch podobách oblečených do těžkých pancířů jsem vyrazil do boje. Z komnaty jsem vyšla až večer. Cestou do věže jsem přemýšlela, co vlastně budu chtít pomocí karet získat. Stále jsem nebyla rozhodnuta. Nevěděla jsem, jestli si přeji víc, abych to přežil jako otec, nebo jako William, nebo jestli je pro mě nejdůležitější ubránit toto území před útokem sebe jako lorda Geoffreye. Útok byl sice zatím nejistý, ale přesto jsem se rozhodla překonat své city a zachránit všechny své podoby, které by při něm zahynuly a nebo se pak neměly kam vrátit. Také jsem tím chránila sama sebe.

Jenomže se mi vůbec nedařilo najít vhodnou kartu. Žádná taková tam prostě nebyla. U většiny z nich jsem vůbec neznala význam. Vždy jsem se snažila na něj vzpomenout, ale bezvýsledně. A pak, jak jsem se kartami přehrabovala, jedna vypadla na stůl. Strnula jsem hrůzou. Hlavním motivem obrázku byla tančící rozšklebená smrtka kosící hlavy pod sebou. Věděla jsem, že má víc významů, ale ted' mě napadl jen jediný, ten nejjednodušší. Vyděsilo mě to natolik, že jsem odložila karty a vyběhla ven.

K mým uším doletěl signál hradní stráže oznamující útok a nutnost obrany. Podívala jsem se z okna. Uviděla jsem v dáli oblaka prachu a světlo odražené od lesklých pancířů. Útok přišel bez varování. Dalo se to čekat. Došlo mi, že se nemohu ubránit. Nechala jsem si zavolat svoji část velitele stráže a přikázala si otevřít bránu. Jenže než jsem k ní došel, už jsem na ni útočil beranidlem a když se otevřela, bral jsem to jako vítězství. Ve všech podobách útočnicků jsem vtrhl dovnitř a bez milosti vraždil. Pak jsem vylomil dveře budovy a vtrhnul v čele s podobou Geoffreya i tam.

Seděla jsem v rytířském sále čelem ke dveřím. Byla jsem oblečená celá v bílém a očekávala osud, který mě čekal. Netrvalo dlouho a já jako Geoffrey a několik dalších vojáků vrazil dovnitř. Byl jsem šílený vztekem, ale zarazil jsem se, když jsem se spatřil krásnou, bledou a čistou, jak bez hnutí sedím na svém trůně.

„Jste krásná.“ pronesl jsem spíš výsměšně, než obdivně. „Ale urazila jste mě a za to budete pykat. Kde máte otce a...“ ušklíbl jsem se, „manžela?“

Neodpověděla jsem.

„Na tom nezáleží.“ Přišel jsem k sobě. „Jste čistá. Stále panna? Ale ano, musíte být. Přece jste si ho ještě nevzala, že?“

Ani teď jsem nic neřekla. Zasmál jsem se a ztrhal ze sebe bílé šaty. Pod nimi se objevilo krásné bledé tělo. Neprotestovala jsem. Věděla jsem, že by to stejně nemělo cenu. Byla jsem naprosto ve své moci.

„Nevěděl jsem, že to bude tak jednoduché.“ podotkl jsem. „Asi nebude dělat problémy,“ otočil jsem se na sebe jako své vojáky, „ale stejně mi ji pojdte podržet. Vždy se o válečnou kořist dělím se svými chlapci.“

Když jsem odešel, ležela jsem na zemi a téměř se nemohla hnout. Myslím, že jsem byla jediná, kdo v celém hradě přežil. A ani já jsem nebyla příliš daleka smrti. Krev na mém těle nebyla jen má, ale také několika mých podob vojáků, jako kteří jsem se na sobě při vzniklé příležitosti také vystřídal.

Asi po hodině jsem konečně vstala. Nevím jak, ale nějak se mi podařilo doplazit se do věže. Karty byly ještě pohozeny na stole v čele s triumfující smrtkou tak, jak jsem je tu ve svém záchvatu strachu nechala. Ztěžka jsem si sedla na židli a vzala je do ruky. Pak jsem je zamíchala nevypovídající stranou nahoru tak, abych žádnou neviděla, a pak balíček položila. Teď, když jsem nevěděla, která karta je spodní, jsem se konečně trochu uklidnila a jen doufala, že se aspoň jako otec vrátím domů.

3

Propast

„Proč se mnou lkáš v tomhle plášti?“ Váhavě jsem posunul pravici dopředu. Podivná věta mě sice zmátla, ale učinila jsem totéž.

„Říkej mi Dirt.“ pronesl jsem. Překvapila mě ta skromnost. Čekala jsem něco vyššího. Zнала jsem jiné jméno. Zнала jsem mnoho jmen, v každé řeči několik. A teď, prostě Dirt.

Jako poník jsem už přešlapoval na břehu mrtvého moře.

„Přitahuje ten plášť milost?“

„Snad.“ Pak jsem dodal : „Ne. Myslím, že ne. Myslím, že je to všechno jinak.“

Na chvíli nastalo ticho.

„Můžeš mi teď vysvětlit důvod těch slz?“ zeptal jsem se.

„Všechny jsem tam nechala. Co si beze mě počnou?“ a z mých očí se opět vyhrnulo množství slané vody. Tedy, spíše nějak imaginárně, samozřejmě.

„Ach tak. Už jsem si myslel, že je ti ta cesta nepříjemná.“

„Ne, to ne, jen...“ hlas se ztratil.

„Nevěřím ti.“

„Prosím?“ zarazila jsem se.

„Nevěřím těm slzám. Je to přetvářka.“

„Nerozumím ti.“

„Záleží ti na ostatních tolik, že i teď kvůli nim pláčeš?“

„Jistě.“

„Koho jsi tam nechala?“

„Manžela, syna, rodiče, přátele. Všechny.“

„Všichni se bez tebe obejdou. O tvé smrti bylo rozhodnuto dřív, než Jednotu vůbec poprvé napadlo se rozdělit.“

„Ale... budou nešťastní.“ pokračovala jsem, aniž bych si uvědomila druhou část věty.

„Chceš říci, že pláčeš proto, že jsou oni nešťastní?“

Zarazila jsem se. „Když to říkáš takhle, tak ano.“

Propast se zvětšila. Zírala jsem na její dno a přesto jsem si ji neuvědomovala.

„Uvidíme.“ vyšla mi z úst poznámka tichá tak, že nebyla mým sluchem vůbec zaznamenána.

„Na tvého Boha jsem si nikdy nevytvořila svůj názor.“ Další přetvářka. Nevěděla jsem, kam jdu. Kdybych si na sebe jako svého Boha nevytvořila názor, nikdy bych tuhle větu nemohla říci.

Pokusil jsem se o slabý úsměv. „Tak to bude něco.“ dodal jsem.

Chór pěl dál svoji nekonečnou krásnou píseň.

„Kdy už tam budeme?“ zeptala jsem se.

„Neboj. Nebude to trvat dlouho. Možná poznáš i Welta.“

„Tak takhle se mu tam říká?“

Usmál jsem se. „Ano, přesně tak.“

Nastalo ticho.

Svět už tam dávno nebyl.

„Odrážíme odtud a měříme sílu ve všech světech.“

Nepříjemné rudé světlo zalilo moji tvář. Rozhlédla jsem se.

„Co tady dělám? Vedla jsem přece dobrý život.“ Teprve teď jsem si uvědomila své postavení, ale nebyla jsem ochotná ho přijmout. „Vážně.“ trvala jsem na svém. „Jsem si tím celkem jista.“

„Jo, jasně.“ odvětil jsem se smíchem. „A teď jsi tady.“

„Ale já sem nepatřím.“

„Máš smůlu.“

Propast se zvětšovala. Má mechanicky vržená ruka zařinčela. Usmál jsem se.

„Zřejmě si neuvědomuješ svoji situaci. Přilož pod kotlem.“

„Ne, dokud nebudu vědět, že jsem tady správně.“

Odmlčel jsem se a podíval se do záznamů.

„Omyl v legislativě.“ pronesl jsem po chvíli.

„Vidíš, nepatřím sem.“

„Ted' už ano.“

„Ne, to není možné. Chci pryč.“

„Nezáleží na tobě.“

„Doufala jsem, že tohle je přesně ta záležitost, která musí fungovat.“

„Funguje.“

„Jak to ? Tohle je přece ukázka, že ne.“

„Třeba ti to vysvětlí sám Welt.“

„Chceš říct, že Welt je...?“

Přelétl jsem kousek od místa, kde jsem stála.

„Co tady děláš ?“ zeptal jsem se.

„Chyba v legislativě.“

Zasmál jsem se. „Dobrý vtip.“

„Prosím ?“

„Nedá se nic dělat. Musíš tu zůstat.“

„Ale já nechci. Byla jsem dobrá.“

„Nezáleží na tom, jaká jsi byla, nebo co jsi vykonala. Myslím, že tomu nahoře říkáte politická hra.“

„Je to souboj ? Zájem, který máš ty i on ?“

„Já.“

„Takže Welt jsi ty i on ?“

„Já.“

„Jistě.“

Jako Dirt jsem osaměl. Hebká ruka dopadla mi na tvář. Čímsi jsem byl asi zmaten.

„Doufám, že se lavina zeptá na cestu.“

Usmál jsem se. „Další ?“

Usmál jsem se. „Další.“ Ted' už jsem bledl.

„Občas, když se snažíš, můžeš si tady získat slušné postavení.“

„Doufala jsem, že mě odvedeš pryč. Weltovi na mně nezáleží. Ty jsi mě sem přivedl.“

„Nerozhoduji. Jsem jen sluha.“

„Ale mohl by jsi.“

„Nesmím. Ale vážně se tu můžeš mít dobře. Stačí jen trocha egoismu.“

„To přece nejde. Byla jsem dobrá. Vždy jsem dávala přednost ostatním před sebou.“

„To je možné. Otázka je, proč jsi to dělala.“

„Z lásky k lidem.“

„Teď se musíš naučit opak, jestli se chceš mít dobře. Tady je vše naopak.“

„Ale já sem nepatřím.“

„Mnoho mě sem nepatří.“

„Co jsi říkal?“

„Chci říci, že sem mnoho lidí nepatří. Sem ani tam. Snaž se.“

Propast se zvětšila.

Pohupoval jsem se. Smetl jsem jména s rozkazy z tabulky a napsal nová. Štěrbínami úst mi pronikal studený vzduch.

Lavina.

Jsem vyslána. Byl mi vysvětlen systém. Jde prostě o to, že jakmile je čas odcestovat ze světa mých živých podob, začnu o sebe bojovat na obou stranách. Samozřejmě se snažím nejvíc o podoby, které jsou mi prožitým životem bližší, ale celkově vzato, každá duše dobrá. Opravdu jde o něco jako politickou hru. A já jsem na nesprávné straně.

Pokoušela jsem se na sebe upozornit druhou stranu

„Já patřím k vám.“ křičela jsem, ale má slova zmizela v křiku mých vyděšených podob toužících po světlejší cestě. Viděla jsem ten souboj a měla soucit se všemi. Přála jsem si, abych se v těch všech rolích dostala tam, kam jsem chtěla. K věčnému pokoji, klidu a lásce. Byla jsem spokojená, když jsem viděla, že vyhrává druhá strana a štvál mě opak. Dokonce jsem měla touhu pomoci druhé straně, ale stále jsem si nebyla úplně jistá. Vzpomněla jsem si totiž na má – DIRTova slova. Uvědomila jsem si onu absolutní skutečnost, že tam dole zůstanu navždy. Stačí prý trocha egoismu. Když budu soucitná, budu dole v poníženém postavení. Mohla bych se aktivně zapojit do politické hry.

Je to hrozný pocit, když si představím, že bych zapříčinila věčná muka nějaké svojí nevinné podoby. Nespravedlivě trýzněné figurky.

Ale co, jako tyto figurky pak budu dělat totéž. Stahovat další a další. Tak se i jako ony dostanu na velmi dobrý post.

Rozhodla jsem se. Egoismus překryl soucit a já vyskočila vzhůru, abych chytla jednu svoji součást. Děsivě jsem křičela, když jsem se stahovala dolů.

„Chce s tebou mluvit Welt.“

Procházela jsem podivnou kamennou chodbou s do ruda rozžhavenou podlahou. Nevadilo mi to. Ostatně, už jsem přece nebyla hmotná.

Vešla jsem do místnosti. Uprostřed jsem stál u psacího stolu.

„Dirt?“ překvapeně jsem se zeptala. „Co ty tu děláš?“

„Nechápeš to?“

Uvědomila jsem si, že už nejsem v reálném světě. „Ty jsi Welt?“

„Přesně tak. Mohu nabývat jakýchkoliv podob.“

„Tvrdil jsi, že mě odtud nemůžeš dostat.“

„To samozřejmě nebyla pravda. Mohu cokoliv.“

„Proč jsem tady musela být?“

„Zkouška.“

Došlo mi to. Teprve teď jsem to všechno pochopila.

„Takže všechny ty řeči o chybě legislativy a politické hře byl nesmysl?“

„Jistě.“

Zhroutila jsem se. Ležela jsem na zemi a zírala na svoji podobu tyčící se nade mnou.

„To jsem asi zkoušku nezvládla, že?“ řekla jsem v slzách.

„Zůstaneš tu navždy.“

Zmohla jsem se na poslední větu : „Ty taky.“

Ticho.

Propast se zvětšila do gigantických rozměrů. Nahoru jsem už nemohla. Uzavřela se nade mnou.

4

Trasy dopravního podniku

„Kdo vládne tomuto městu ?“ Tato otázka mě stále trápila. Projížděl jsem ztemnělými ulicemi ve dvou svých podobách. V podobě syna a v podobě otce. Projížděl jsem a sledoval černé zdi okolo, pod nimiž byly jen uzounké chodníčky, po nichž bych ztěží prošel jako jeden muž. Nebyl důvod, abych to dělal.

Mohl jsem přestoupit. Jakou volnost jsem měl ! Mohl jsem kdykoliv vystoupit a jet jinou linkou. Kamkoliv jsem chtěl. Kamkoliv vedly trasy Dopravního podniku. Mohl jsem se navštívit jako kohokoliv, kdo bydlí u Trasy.

Po chvíli jsem uviděl světlo v okně blízkého domu. Významně jsem se na sebe podíval a vystoupil. Udělal jsem pár kroků, těch pár těžkých kroků a vešel dovnitř. Přitom jsem věděl, že pokyn k cestě sem nepřišel z mé vlastní vůle. Dal jsem ho jako něco vyššího. Jako Vládce.

Dveře byly otevřeny. Vstoupil jsem tedy dovnitř. Uviděl jsem se tu jako několik lidí sedících okolo stolu, hrajících hru na pravdu.

„Jsi svobodomyšlný ?“ zeptala jsem se jako mladá dívka své podoby o něco staršího muže.

„Ano, jsem.“ zněla odpověď. „Celý život si dělám, co chci. Nikdo mě nesmí omezovat. Pokud se o to někdo pokouší, bývám agresivní.“

Připletl jsem se mezi sebe a zeptal se : „Jsi svobodný ?“

Chvíli jsem překvapeně mlčel, ale pak jsem váhavě odpověděl : „Ano, myslím, že jsem. Mohu jet, kam chci. Mohu... mohu...“ Začal jsem horečně přemýšlet, co vlastně mohu. Nestačil jsem ale odpovědět, protože přišla další otázka : „Má člověk právo na svobodu ?“

Tato otázka sice nebyla zcela podle pravidel hry, ale já přesto odpověděl podle ryze svého přesvědčení.

„Ano, jistě. Do určité míry.“

„Do určité míry ? Co znamená určitá míra ?“

„Je to... Myslím... Myslím, že je to norma společnosti.“

„Norma společnosti, která omezuje?“

Ticho.

„Takže má člověk právo jen na omezenou svobodu?“

Opět nepřišla žádná odpověď.

„Ale... ale... mohu přece jet kam chci.“ vypadlo ze mě po chvíli. „V tom mě nikdo neomezuje. Mohu jet kam chci kdekoliv, kde vede Trasa.“

Hra pokračovala, jako by se nic nestalo. Otázky se týkaly různých témat, která nebyla nijak závažná pro kteroukoliv jinou podobu kromě té, které se bezprostředně týkala. Často šlo o vzájemné vztahy jednotlivých podob. Říkal jsem si, jako kdo s kým a přitom si neuvědomoval, jak často šlo všechno podle příkazu vyšší moci. Podle mé vyšší vůle. Podle pravidla, co je správné a hodící se.

Podíval jsem se na sebe jako otce a pak svými ústy jeho podoby položil otázku :

„Kdo je vládcem tohoto města?“

Jel jsem dál v obou svých podobách a sledoval rudý západ slunce nad neskutečně hranatými domy. Všechno skvěle fungovalo. Do města proudil dostatek potravy, jako všichni lidé jsem se rodil, jedl, kdy jsem chtěl, vylučoval, kdy jsem potřeboval, souložil, když jsem měl možnost, občas neposlušal rodiče, někdy přišel pozdě do školy, později do práce, možná jsem utekl z domova a prožíval ten stejný koloběh na ulici. Občas jsem jel načerno, občas jsem dostal víc peněz a mohl si něco koupit. Pokud jsem chtěl, mohl jsem v určitém věku odejít do důchodu a nakonec jsem umřel. Měl jsem svobodu – do určité míry. Trasy Dopravního podniku jezdily přesně.

Před nějakou dobou jsem se snažil zjistit, odkud přichází jídlo. Jako nikdo jsem to nevěděl, ale většinou jsem tvrdil, že „odněkud zvenku“. Napadlo mě jít za hranice města. Ale nedošel jsem až tam, protože jsem měl strach. Strach, že zahynu hlady, protože se dostanu do končin, kde není co jíst.

Snad jen v těchto dvou podobách jsem měl zájem zjistit pravdu. Cestoval jsem dál.

Pomaloučku se stmívalo. Jel jsem po jedné z mnoha Tras. Nenapadlo mě zastavit. Chtěl jsem vědět. Chtěl jsem znát odpověď co nejdříve.

Náhle jsem nastoupila jako mladá žena držící v ruce svíci, jejíž světlo lehce ozařovalo chodník. Bylo už ztěžší vidět, takže mě to nepřekvapilo. Nebyla jsem vůbec pěkná. Mé agresivní rysy byly jen ztěžší zapudrovány a úzké rty nedbale rozšířeny rudou rtěnkou. Nevkusné šaty obepínaly jinak možná pěkné štíhlé tělo. Vlastně jsem vypadala opravdu hrozně. Nebylo to obdarováním mnou jako přírodou, ale vlastní neschopností najít estetické.

Jako otci mi to však vůbec nebránilo v tom, aby se ve mně probudily ony prvoplánové touhy.

Přišel jsem k sobě a začal se sebou komunikovat. Řekla jsem, že jedu do Řídicího centra, ale já vůbec nezareagoval. Zajímalo mě jen jedno. Byla jsem ze začátku odmítavá, ironická a slovně agresivní. Přesto netrvalo dlouho a vystupoval jsem ve třech podobách ven.

Stál jsem jako syn na zastávce. Čekal jsem tu už v mnoha podobách. Linky vždy jezdily přesně. Tohle bylo jistě očekávané, předpokládané. Počítalo se s tím, že to tentokrát přijede později. Má to logiku. Tak to má být. V řízení tohoto města přece není nic nedokonalé ! Kousek odtud leží mrtvá kočka. Je rozříznutá. Zjevně za nějakým skrytým účelem. Jistě to má důvod. Logiku vyšší, než je ta obyčejná schopná pochopit. Přece by se nemohlo stát něco nesprávného nebo dokonce nečekaného ! Jako Vládce mám všechno pod kontrolou.

Ted' si všímám jedné svojí podoby. Podoby mladé dívky stojící vedle budky na zastávce. Nádherné podoby. Jsem opravdu krásná, božské stvoření. Ve tmě nejsem až tak vidět, ale přesto vidím, že mám skvěle sladěný obličej a pěkné tělo. Bez rozmýšlení jdu k sobě. Myslím, že něčemu takovému se říká láska na první pohled. Jsem tak nádherná ! Chtěl bych, aby to trvalo... ne asi navždy, ale co nejdéle. Možná bych měl počkat. Není čas. Až se vrátím jako otec, musím jet dál. Přistupuji k sobě a pokouším se políbit.

„Co to děláš ?“ ptám se.

Zarazím se. Co na to odpovědět ?

„Tohle bychom neměli.“

„Proč ne ?“

„Protože to není správné.“

A já opět věděl, že to není má vůle.

Vzápětí k sobě přistupuji jako opilý starý muž, oblečením a vůbec celkovým vzezřením usuzuji na bezdomovce. Vedle sebe jako tohoto bezdomovce stojím v roli usměvavého vousatého trpaslíka ve slušivém obleku. Jako bezdomovec do sebe strkám a blekotám nějaké nesmysly. Nechci si za to nijak ubližovat. Nechci být nijak agresivní. Chci k sobě přijít blíž a něco si říci, ale podivně se mi motají nohy a já nemohu. Je to nepříjemné, ale radši se nechám otloukat, než bych si ublížil. Po chvíli jako bezdomovec přijdu k nějaké jiné podobě a otravuji zase ji.

Kus vedle stojím jako nařikající žena. Nařikám, protože právě doma umírám jako můj syn a rychle potřebuji léky. A ono to pořád nejede ! Je zvláštní slyšet v tak skvěle fungujícím vakuu města nářek. V první chvíli mě napadne, že to přece nemůže být účel, a že se jedná o chybu Dopravních podniků. Pak ale tyto své myšlenky zaženu. Nic se tady neděje beze smyslu. Pokud mám jako syn zemřít, stane se tak. Osudu nelze vzdorovat. Systém je dokonalý. Trasy Dopravního podniku jezdí vždy přesně.

Opět přicházím v roli bezdomovce a strkám do sebe. Dělán, že o tom nevím a nijak nereaguji. Nedokáži se bránit. Neumím to. Naštěstí se ale už blížím jako otec. Pronesu pár siláckých slov a jako bezdomovec rychle odcházím. Ted', když udělám krok, už se mi nohy nepletou. A právě to

přijíždí. Přesně. Právě, když jsem jako otec přišel. Přesně, jako vždy. Jako žena se svíčkou už tu nejsem.

Cestoval jsem ve tmě a můj zrak klouzal po ztemnělých zdech bez světla. Okolí působilo krásně, ale depresivně a strašidelně. Jako nikdo bych v takové době nevyšel ven. A proč taky? Nemusel jsem vůbec vykročit z domu. Jen v roli některých lidí snažících se získat nikdy nedosažitelnou svobodu nebo poznat pravdu, jež nikdy nemůže být jistá. A jako takoví tady musím být také, abych dodržoval jednu složku řádu. Mohu být vrah, bezdomovec, milionář, nebo se prohánět nahý po pláních kolem města, ale vždy budu součástí řádu. Jednou součástí v soukolí. Součástí sám sebe a řádu. Možná by stačilo jen si uvědomit některou z jiných podob a hned bych věděl vše, ale to bych musel umět. A neponoukala by mě pak vyšší vůle, snažící uhájit svá tajemství, abych tohoto umění používal jakkoliv jinak, jen ne k poznání?

Vystoupil jsem. Nechtěl jsem už jet. Rozhodl jsem se někam jít. V obou podobách, samozřejmě. Náhodou zde byla cesta. Napadlo mě, že je to určitě zase jen možnost daná mojí podobou Vládce, ale na tom nezáleží. Stoupala příkře nahoru a po době vnímané jako příliš dlouhá na to, abych se přes ni mohl morálně přenést, jsem stanul na střeše domu. Vedla dál, ale já přistoupil ke kraji. Jako syn jsem dostal mírnou závrať, ačkoliv tímto syndromem obvykle netrpím. Kdesi v dálce na protějším domě zírajícím do okolí množstvím oken ve zdech paláce, bylo jedno velké rozsvíceno. Chtěl jsem se k němu dostat, ale vůbec jsem nevěděl, jak. Bylo příliš daleko a v uličkách bych jistě brzy ztratil kontinuitu a směr.

Náhle jsem dostal jako otec skvělý nápad.

„Poletíme.“ prohlásil jsem. Pak jsem vytáhl z kapsy noviny a udělal vlašťovku. Jako syn jsem věděl, že tam, kde jsme, je možné cokoli, ale tomuhle jsem nevěřil. Bylo to příliš nemožné.

Má nedůvěra vzápětí slavila ovace, protože se vlašťovka hned poté, co jsem ji hodil, beze smyslu snesla do ulice. Zmizela ve tmě na chodníku. Jistě, nemohla fungovat. Nebyla registrovaná u Dopravních podniků.

Šel jsem tedy dál po cestě. Šel jsem tu jako víc lidí. A kolem jsem stál v podobách policistů se zbraněmi třímaných v rukou. Jako nikdo z lidí jsem nesměl jít rychle. Bylo tady něco jako nepsaná předepsaná rychlost pohybu. A ta byla obvykle velmi nízká. Jen volným krokem. Jakmile to někdo ze mě porušil, překročil tím zákon a byl zastřelen. Pokud se potom ještě některá má část těla pokoušela o pohyb, stihl ji speciálně stejný osud.

Cesta se neskutečně vlekla. Chtěl jsem jít rychle. To omezení mi velmi vadilo. Potřeboval jsem se dostat co nejdříve dál a přitom jsem byl nucen ke stagnaci. Teď jsem věděl, že jdu správně. Tam někde vpředu bylo Řídicí centrum. Blízko. A já nesměl porušit předepsanou rychlost. Bylo to úmorné a zdlouhavé.

Nakonec to nevydržím. Rozběhnu se v obou podobách dopředu. Střílím po sobě. Už jsem se tu viděl jednou zastřeleného, takže rychle padnu k zemi, abych vypadal jako mrtvý. Jako otec jdu

opět dál pomalým tempem. Ležím na zemi a slyším blížící se kroky patřící mi jako policistovi. Jeden, dva, tři kroky a stojím nad sebou. Snažím se nedýchat, ale neposlouchá mě má levá ruka. Snaží se běžet dál. Přiložím k ruce pistoli a střílím. Ruka upadne v zapomnění. Opustila svoji cestu. Měl jsem strach z bolesti, ale naprosto zbytečný. Tohle bylo naopak velmi příjemné. Lehké zašimrání a konec. Pocítil jsem chuť vyjevit svůj život a nechat se takto svést celý. Dveře řídicího centra jsou už na dosah. Jako otec jsem už téměř u nich. Nestojím tam v pozici nikoho, kdo by je strážil.

Chvilí čekám a nakonec, když se zrovna jako žádný policista nedívám, se zvedám a běžím dopředu. Po chvíli kolem mě prolétne vystřelený projektil, ale nevnímám ho. V roli otce už jsem u dveří. Přiběhnu k sobě a během vteřiny jsem uvnitř.

Stojím tam jako ona žena se svící a jsem nepřilíš překvapena tím vpádem, jako by to bylo obvyklé. Jako otci se mi objeví v očích plaménky lásky. V roli syna se si sice moc nelíbím, stejně jako předtím, ale měl bych chuť prožít se sebou nějaký sexuální zážitek. Nedávám si ale nic najevo. Říkám jen jednu větu :

„Doved' mě k Vládci.“

„Ale to nejde.“ odpovídám. „Tam nikdo nesmí.“

„Ty nás tam musíš dovést.“ prohlašuji jako otec a mám pocit nadvlády. Má ješitnost je uspokojena, když jako žena souhlasím. V roli syna mám však stále pocit, že i to, že jsem zde, je cesta daná mnou jako Vládce stejně, jako vše okolo včetně mé podoby ženy se svíčkou. Možná jsem dospěl už tak daleko, že jsem se rozhodl ukázat si o sobě pravdu. Moc tomu nevěřím, ale uvidíme. Nastupuji ve všech třech podobách do výtahu.

Jel jsem vzhůru a sledoval kameny ve stěně, kolem nichž se kabina plahočila, jako by prožívala poslední chvíle své vlastní nešťastné existence. Přemýšlel jsem, jestli není účel shodit nás s jakoby nešťastnou náhodou utrženou kabinou dolů. Tady bych se o tom stejně nikdo nedověděl. Ale ne. To by nemělo smysl. Hlavně by to bylo proti obvyklému řádu. Kabina patřila k Dopravním podnikům. Musela přece fungovat. Všechno fungovalo tak skvěle, že bych tomu všemu snad nemohl vládnout jako nikdo...

Vtom jsem to pochopil. Jednoduché a jasné. Vybavila se mi představa Vládce. V té představě se objevil podivný stroj plný ozubených kol otáčejících se ve vzájemné závislosti. Tolik kol, kolik jsem ve městě zastupoval. Stará kola byla nahrazována novými. Náhle jsem to vše věděl. Věděl jsem, proč to vše tak skvěle funguje.

Tímto poznáním jsem se náhle dostal nad své ostatní podoby. Uvědomil jsem si všechny možnosti. Věděl jsem, jak daleko jsem se dostal. Mohl jsem to využít k mnoha skvělým věcem. Měl jsem moc. Mohl jsem ji použít, jak se mi zlíbilo. Ale já podlehl. Podíval jsem se na sebe jako ženu.

V té chvíli jsem věděl ve všech podobách, že mám sebou jako Vládce přikázáno dělat si se

sebou jako tou ženou, co se mi zlíbí. Věděl jsem to v podobě ženy i toho muže, co zde byl se mnou. Jako syn jsem přistoupil k sobě a začal ze sebe ztrhávat šaty. Věděla jsem, že nemohu nijak protestovat. Nesmím. Nemohu se protivit příkazu sebe jako Vládce. Začal jsem se líbat. Rtěnka byla odporná, ale to mě nemohlo odradit. Pak jsem jako žena i jako druhý muž ve výtahu začal křičet, když jsem si uvědomila, že nemohu vůbec nic dělat, protože vše je správné.

A výtah se zastavil.

5

Klíč

„Co ti vlastně vadí?“ zeptal jsem se. „Zvolil sis mě za svého zástupce. Tady máš výsledek. Nemáš mi co vyčítat.“

„Nezvolil jsem si tě.“ odpověděl jsem si. „Nejsem na světě v žádné podobě, kterou bych si zvolil za svého zástupce. Musel by to být někdo, kdo by byl ochoten na sebe vzít všechny činy lidstva. Tebe si zvolili oni. Dali to moc. V mém jméně. A jak ji využíváš?“

„Dělám to, co všichni přede mnou.“ Nemotorným opileckým gestem jsem srazil skleničku. „Aspoň neřežu svým exhumovaným předchůdcům prsty, jak to dělali někteří z nich. A ve tvém jméně.“

„Tím upevňovali svoji a potažmo i moji moc. Co děláš ty? Problém lidí je v tom, že si rádi volí do vedoucích funkcí taková ožralá prasata, jako jsi ty.“

„Nemysli si, že mě změníš.“

„O to mi nejde. Na tobě mi nezáleží. Ty už jsi ztracen.“

„Tak vidíš. Nech mě být.“

„To ne. Mé království se otřásá v základech. Kvůli tobě. Klidně se přežij, pij a smilni, jak je ti libo, ale musíš mít pod kontrolou lid. Musí uznávat mé zákony. Oni musí žít tak, jak jsem jim rozkázal. A k tomu je zapotřebí, aby tě uznávali jako vůdce.“

„A neuznávají snad?“

„Zřejmě sis skrz opileckou mlhu nevšiml, že někteří prohlašují tvoji volbu za neplatnou. To se doposud nestalo. Začali pochybovat o tvé neomylnosti.“

„Jednou mě zvolili, takže tady budu do konce života. Mám v rukou největší říši světa.“

„Uvědom si, jak křehké je tvé postavení. Mohou tě kdykoliv sesadit.“

„Nemohou. Prohlásil bych jejich volbu za neplatnou. Mám moc.“

„Ne, pokud se proti tobě vzbouří lid. Měl by sis uvědomit, že je moje moc podstatně větší, než tvá. Uznávají mě jako svého pána. Nikdy jsem nechybil. Na rozdíl od tvé jen náhodou podstatné individuality. Udělají, co si budu přát.“

„Ty už se jen přiživuješ na svých bývalých skutcích. Nemáš možnost, jak jim vyjevit svoji vůli.“

„Jsi omezen svojí iluzí reality. A právě ty by jsi měl být ten, kdo tuto iluzi dokáže překonat. Jestli nepochopíš, najdu si jiného zástupce. Nemohu si dovolit dál kvůli tobě ztrácet.“

„Co jestli nepochopím?“

„Čím ovládat lidi. Sice vyplňuješ se všemi svými předchůdci můj protiklad, ale právě tím se paradoxně, podle vás, stáváš mým zástupcem. Ovládáš je pro mě a v mém jméně. Musíš vědět, čím. A kdyby ses tomu sám nebránil, ačkoliv víš, že tě to přerůstá, mohl by jsi být i ty zachráněn.“

„Nezajímá mě to. Sesadit mě nikdo nemůže. Zmiz!“

Sedím ve vězení ve třech podobách. V jedné z nich jsem si ukradl na tržišti nepříliš velkou částku peněz. Mám projít útrpným právem. Je to špatné hlavně proto, že tu budu velmi dlouho a doma čekám jako manželka a děti a nemám za co žít. Kradl jsem také především kvůli sobě. Navíc nevím, jestli svůj pobyt ve vězení vůbec přežiji. Kvůli těm dalším podobám vedle mě.

V druhé jsem se vloupal do domu své části mladé dámy. Chtěl jsem si něco nakrást, abych tím vylepšil svoji nepříliš dobrou životní úroveň. Rád dobře jím a chodím draze oblékám. A proč bych to měl v některých jiných podobách mít, když v téhle to nemám? Bohužel jsem se chytil.

V obou prvních podobách mám ale hlavně strach z té třetí. V ní jsem totiž vrah. A nezabil jsem jednou. Povraždil jsem se jako celou rodinu, když jsem zjistil, že nedostanu nic z rodinného majetku. Vše jsem udělal s klidem, a přece tak brutálně, že je to až zarážející. A nejhorší je, že vůbec nevypadám, jako bych trpěl výčitkami svědomí. Zabil jsem své nejbližší součásti. Jsem schopen všeho.

Náhle do cely dopadne klíč. Vůbec nevím, odkud. Nechápu, kde se tady vzal. Jistě je to klíč od cely, klíč na svobodu, a kdo ví, k čemu ještě. Mám ale strach. Objevil se tu příliš nadpřirozeně.

Pomaloučku, jako k nějakému nebezpečnému zvířeti, se k němu blížím ve všech třech podobách. Je na něm štítek. Přečtu, co je na něm napsáno. Jediné slovo. SVĚDOMÍ. Jistě bude mít takovou moc. Pustí mě ven, ale pak budu mít jistě horší problém, problém výčitek svědomí.

Je pravda, že mám projít útrpným právem, ale to bude jistě lepší. Nebude to trvat dlouho. Celoživotní výčitky by byly jistě horší. V obou prvních podobách jsem se rozhodnul. Pomalu jsem se zase plížil pozadu od klíče. Nevezmu ho.

„Dobře.“ pronesu do ticha jako vrah. „Když si ho nevezmete vy, zůstává to na mně.“

Pak jsem vzal klíč do ruky. Postavil jsem se a náhle jako bych obsáhl gigantické rozměry světa. Zíral jsem na své dvě malé podoby a usmíval se nad jednoduchostí připisující potřebě společnosti překážku individuality.

„A teď ovládnou svět.“ řekl jsem s klíčem v ruce.

6

Bohyně

Tehdy jsem se poprvé uviděl. Stála jsem tam zahalená jen do jemného průhledného plátna, které jen ztěžilo tajilo dokonale bělostné tělo pod ním. Dlouhé rudé vlasy jemně obkružovaly obličej a spadaly upraveně přes ramena na záda i ňadra. Zahalovaly mě víc, než má lehká tunika. To tělo bylo dokonalé, ale to, co mě zaujalo na první pohled, byl obličej. Dokonale sladěný a bez jediné vrásky. Nad rty vykrojenými tak, že bych to jako příroda na své podobě žádné jiné ženy nedokázala, vystupoval malý dívčí nosánek a nad ním byly ty krásné hluboké oči. Pro jejich barvu bych v rolích válečníků celého světa sváděl bitvy. Pro ty oči bych po tisících umíral, jen abych je mohl spatřit.

Jistě, jako její dvě společnice, které již přednesly každá svou nabídku, jsem byla také krásná, krásnější, než kterákoliv podoba ženy na světě, ale nedosahovala jsem její krásy. Byla jsem dokonalá. Nebylo to jen v těle. Bylo to v něčem, co prýštilo zevnitř. Tělesná krása byla povýšena láskou a neuvěřitelným světlem uvnitř. To světlo mě dělalo dokonalou. Božskou.

Už dávno jsem byl rozhodnut. Věděl jsem s neotřesitelnou jistotou, že jablko patří této podobě. Věděl jsem, že i kdybych si nic nenabídla, jistě bych zvítězila. Radši zahodit slávu válečníka a moc vládce, než odepřít uznání sobě jako nejkrásnější z bohů. Ale proč nevyslechnout svoji nabídku? Nevěděl jsem, co bych si mohla nabídnout. Věděl jsem, že chci sebe v této podobě, což ale jistě nebylo možné. Vypadala jsem nedotknutelná a tak přitažlivá! Viděl jsem už v životě mnoho svých ženských podob, ale žádná se nemohla vyrovnat té jménem Afrodita.

„Paride, synu Priamův,“ promluvila jsem. „pokud zvolíš nejkrásnější bohyni mě, dám ti lásku nejkrásnější ženy pod sluncem. Dám ti lásku té, kterou si vybereš.“

Dlouho jsem zasněně hleděl do svých očí.

„Kterékoliv, kterou si vyberu?“

„Ano.“

„I když by se to zdálo nemožné?“

„Jsem bohyně. Nic není nemožné.

Pak jsem zvedl ruku a podal jablko své nejkrásnější podobě se slovy : „Chci tvoji lásku.“

Zarazila jsem se. „To nejde.“ odvětila jsem si.

„Právě jsi řekla, že je.“

„Ano, ale...“ Nevěděla jsem, jak se z toho vykroutit. Byl jsem zjevně rozhodnut.

„Nevybíráš si dobře.“ pokračovala jsem. „Jistě... Energie vložená do tvého přání za účelem vyplnění je natolik silná, že bych se jí nemohla ubránit, opravdu bych se do tebe zamilovala. Ale... Nebyl by jsi šťastný. Ani já ne. Toto spojení by nám oběma přineslo jen problémy a možná i utrpení.“

„To je mi jedno. Chci tvoji lásku.“

„Možná si to ještě rozmyslíš. Pojd' ukáži ti možnosti.“

„Nechci možnosti.“

„Třeba změníš názor. Uvidíš nejkrásnější ženy, co chodí po tomto světě. To snad stojí za to, nebo ne?“

Pak jsem v obou podobách cestoval s deštěm. Zastavovala jsem se nad různými místy známého světa. Tam, kde jsem žila jako nejkrásnější jeho ženy. Opravdu jsem vypadala skvěle. Většinou jsem měla hodně svých podob nápadníků a pořádaly se kvůli mně souboje, někdy i války. Byla jsem v těchto podobách nádherná, ale ve všech mi něco chybělo. Bylo to ono světlo, které mě prozářilo jako Afroditu a ozařovalo okolí. To božské světlo, které mě činilo dokonalou.

„Ještě jsi se nerozmyslel?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ odpověděl jsem si. Cítil jsem, že se začínám milovat. Už jsem měl několikrát něco se sebou jako ženou a věděl jsem, že pokud se zamiluji, je to většinou až při tělesných prožitcích. Se mnou jako Afroditou to však bylo úplně jiné. Nebyla jsem člověk. Byla jsem božská bytost. Mě musel každý milovat už při prvním pohledu.

„Ještě zkusíme jednu.“ řekla jsem. „Je to prý nejkrásnější žena světa.“

Pak jsem se vrátil z exotických zemí zpět do míst, kde jsem jako všichni obyvatelé mluvil stejným jazykem, jako já.

„Jmenuje se Helena.“ oznámila jsem si, když se přede mnou objevil můj obraz jako oné ženy. Ano, opravdu jsem byla nádherná. V jedné věci jsem se dokonce jako Bohyni předčila. Bylo na mně totiž vidět, že mám ráda sex. Přímý opak zdánlivé nedotknutelnosti své podoby Afrodity. Dokázala jsem se jako muže vzrušit a vyburcovat pouhým pohledem. Jako Bohyně jsem byla obraz nejvyšší krásy, ale jako tato žena jsem působila tak, že jsem na chvíli přemýšlel, že své přání opravdu změním. Mé pudy volaly po mně jako Heleně. Věděl jsem, že bych nikdy nebyl

neuspokojen. Věděl jsem, jak by mi s touto mojí podobou bylo dobře. Určitě bych se i začal milovat jako už mnohokrát předtím.

Usmívala jsem se, když jsem si všimla pohledu, který jsem vrhal jiným směrem, než jsem byly já. Vypadalo to, že se ubráním očekávanému nebezpečí.

Otočil jsem se a podíval se na sebe. Pudy byly překryty čímsi silnějším. Uvědomoval jsem si, že bych si celý život vyčítal, že jsem podlehl obyčejné sexuální touze.

„Chci tvoji lásku.“ zopakoval jsem.

Těch několik dní, co jsem se jako Afroditu neviděl, jsem cítil, jak tuto svoji část miluji. Byl to ten krásný čistý cit, o kterém skládám v roli básníků písně. Byl jsem zamilovaný jako nikdy předtím.

Jako Afrodita jsem se často scházela se svými podobami Artemis a Poseidona. Neřekla jsem si o svém vztahu ke své podobě jménem Paris, o vztahu, který už byl velmi silný, vůbec nic. Zatím jsem to věděla jen jako Héra a Athéna, v jejichž podobách jsem slyšela ono strastiplné přání. Jako obě jsem souhlasila, že o tom nebudu nikde mluvit a vše udržím v tajnosti.

„Byla bych ráda, kdyby o našem vztahu nikdo nevěděl.“ řekla jsem si při prvním setkání. Nebyl jsem z toho příliš nadšen.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Ostatním by se to příliš nelíbilo. Kvůli tobě jsem teď skončila vztah s Áreem. Také by se to určitě nelíbilo Hefaistovi. I když ten něco tuší.“

„Héra a Athéna to ale ví.“

„Slíbily, že budou mlčet.“

Nelíbilo se mi to, ale copak jsem si mohl jako té krásné bytosti odmítnout ?

„Dobře, jak si přeješ.“ odpověděl jsem.

Pak jsem se pokusil políbit. Ale ve chvíli, kdy jsem se o to pokusil, jsem se rozplynula a objevila na druhé straně místnosti.

„Proč mi utíkáš?“ zeptal jsem se.

„Nevím.“ odpověděla jsem si jednoduše.

„Myslel jsem, že mě miluješ.“

„Ano, to ano.“

„Tak proč?“

Neodpověděla jsem. Znovu jsem si vedle sebe tiše sedla. Chtěl jsem se jako té krásné bohyně dotknout, ale jakmile jsem to zkusil, znovu jsem zmizela. A tentokrát jsem se už na tomto místě neobjevila.

Věděl jsem, že to chci udržovat v tajnosti, a tak jsem se nemohl jako Afroditu nijak volat. Čekal jsem tedy poslušně, až se znovu objevím. Během té doby jsem si několikrát vzpomněl na onu erotickou podobu Heleny, ale rychle jsem tyto myšlenky zaplašil, protože jsem nechtěl být nevěrný své lásce.

Po nějaké době jsem opět přišla. Projevovala jsem si lásku slovně a gesty, ale jakmile jsem se pokusil dotknout se, zmizela jsem. Tak to šlo velmi dlouho. Mohl jsem si prohlížet a obdivovat krásu, mohl jsem mluvit se sebou v podobě té dokonalé bytosti, ale nic víc. To mi samozřejmě jako mladému muži nestačilo. Miloval jsem se jako nikdy předtím, ale potřeboval jsem tomu vztahu dát něco víc. Něco, co by bylo jasným projevem lásky. Snažil jsem se vysvětlit si to, ale až teď jsem zjistil, jak jsou slova nedokonalá.

„Áreovi jsi také takhle utíkala?“ zeptal jsem se jednou.

„Ne.“ odpověděla jsem si.

„Proč to tedy děláš mně?“

„Protože... Já nevím.“

„Myslím, že to víš.“

Neodpověděla jsem. Znovu jsem se k sobě přiblížil. Tentokrát jsem se nechala políbit. Nic víc jsem radši nezkoušel.

Náhle jsem se objevila u dveří jako Héra. Rozhlédla jsem se po místnosti a pak se usmála.

„Přišla jsem se podívat, jak vám to spolu jde.“ pronesla jsem. Jako Paridovi mi to připadlo dost netaktní. Afrodita jsem ale zůstala klidná.

„Hledá mě někdo?“ zeptala jsem se.

„Ano. Hefaistos přišel a zuří, že nejsi na Olympu. Všude tě shání.“ odpověděla jsem si.

„Budu muset jít.“ řekla jsem své roli milence a zmizela.

Osaměl jsem se sebou jako vládkyní bohů. Byla jsem také krásná a hlavně okamžitě navozující rozličné sexuální představy, ale určitě bych měl radši sebe jako Afroditu nebo Helenu. Héra jsem se hlavně nechytla do takové pasti lásky jako Afrodita. A rozhodně bych si jako bohyně nezačala s nějakou svojí obyčejnou lidskou podobou.

„Já vím,“ řekla jsem. „jaké máte problémy a že jste z toho úplně mimo. Ráda bych vám pomohla, ale vážně nevím, jak.“

„Ona je z toho mimo? Vždyť je všechno podle ní.“

„To neznamená, že je šťastná. Dělá si sama vlastní problémy.“ Usmála jsem se. „Když jsem ti nabízela moc vládce, řekla jsem, že nad pozemským královstvím. Pro jistotu, abys náhodou nevybral Olymp. Ne, to by nešlo, ale pro jistotu. S tou ženou pod sluncem si to nepromyslela...“

„Proč mi pořád utíká ?“

„To jsou ty její schůzky s Poseidonem. To on jí natlačil do hlavy ty nesmysly.“

„Jaké nesmysly ?“

„Ty, co z nich má ty problémy.“

„Co to je za nesmysly ?“

„To ti snad řekne sama.“

„Proč mi o nich nemůžeš říci ty ?“

„Nevím přesně, o co jde. Poseidon do ní vždycky několik hodin tlačí svoje moudra a ona jim pak úplně podlehne.“

„Snad mi to řekne.“

„Snad.“

„Jak to bylo s Áreem ? Taky mu takhle utíkala ?“

Pobaveně jsem se usmála. „Ne. Myslím, že ne.“

„Proč jemu ne a mně ano ?“

„Áres by ji nenechal. Nezapomeň, že je bůh. Vůbec by si to nedovolila. Prostě by ji nepustil.“

„Copak se jí líbilo, když ji nutil ?“

„Nenutil ji. Prostě působil tak, že by si to nedovolila. Myslím, že jí to vyhovovalo.“

„Takže kdybych ji nutil, tak by se jí to líbilo ? Vyhovovalo by jí to ?“

„Možná. Zkus to.“

Přemýšlel jsem o tom, ale nešlo to. Jak bych se cítil, kdybych věděl, že to vše dělám z donucení ? I když by to bylo příjemné, nelíbilo by se mi to.

„Ne, to nejde.“ řekl jsem. „Musí to chtít sama.“

„To je pěkné. Otázka je, jak moc na ni působí ty Poseidonovy kecy.“

„To, že mi uniká, je kvůli tomu, co říká Poseidon ?“

„Myslím, že ano. Dřív to nedělala. To, že to o vás chce tajit, je také podle mě kvůli něčemu, co jí řekl někdo jiný. Pokud vím, už měla něco s nějakým zajíčkem a taky to netajila.“

„Zajíčkem ?“

„A... Promiň. Nemáte to asi moc rádi, že ? Tak se u nás říká lidským milencům.“

„Vážně ?“

„Budu už muset jít. Určitě se po mně bude někdo shánět a pak by se mi smál, že světím zajíčky.“

Tak vám přeji, aby vám to klapalo.“

Začal jsem si v hlavě třídít informace, které jsem si právě řekla. Takže jako Afrodita už jsem měla něco s nějakou podobou obyčejného člověka a nebylo potřeba to tajit. Proč to tedy chci tajit teď ? Myslím to vůbec vážně ? Co když si se sebou jen hraji a pak se tomu nahoře na Olympu směji s ostatními svými součástmi bohů. Třeba ty řeči o silné energii v kouzle, které má způsobit lásku, byla lež. Vzpomněl jsem si na sebe jako Helenu a začal přemýšlet, jak by to vypadalo a jak by to mohlo být skvělé.

Možná, že chci jen jako Afrodita zjistit, jak velká je má, tedy Paridova láska. No dobrá. Zkusím to ještě chvíli vydržet, ale nevím, jak dlouho toho budu schopen.

Trvalo celý měsíc, než jsem opět přišla. Seděl jsem vedle sebe a pokusil se víc přiblížit. Opět jsem se začala rozplývat.

„Zase mi utíkáš.“ řekl jsem smutně. Pokrčila jsem rameny a přikývla.

„Proč ?“ zeptal jsem se.

„Protože...“ zarazila jsem se. Stejně jako minule. A vždy, když jsem si tuto otázku položil.

„Miluji tě.“ řekl jsem. „Jsi nádherná. Jsi nejkrásnější na světě.“ Jako každá žena bych to brala jako kompliment. Ani mě nenapadlo, že bych to mohla brát jinak. Jako Afrodita ale ano.

„To je právě ten problém.“ odvětila jsem.

„Proč ?“ Nechápat jsem se na sebe podíval.

„Chceš mě líbat, protože se ti líbí mé tělo. Chtěl by jsi se mnou mít něco po tělesné stránce jen kvůli tomu tělu. Nezajímá tě, jaká jsem uvnitř. Zajímá tě jen moje tělo.“

Zkusil jsem o tom přemýšlet. Svým způsobem to byla pravda. Nikdy mě nenapadlo, že bych si kvůli tomu mohla jako někdo dělat problémy. Vždy jsem bral krásu jako výhodu, ne jako problém. Nebylo to jen tělo, co se mi na mně jako Afroditě líbilo. Bylo to hlavně ono vnitřní světlo. Božské světlo. Světlo dokonalosti. Pravda ale byla, že ač to bylo jistě to, co vyzařovala duše, příliš jsem se jako Afroditu neznal, takže o lásce k duši se asi vážně nedalo příliš mluvit. Ale o čem tedy ? V tomto vztahu mi vážně nešlo o sex. Mé snahy byly jen touhou po jasném projevu lásky.

„To je zajímavá myšlenka.“ vypadlo ze mě nakonec. Bylo to to jediné, na co jsem se v tuto chvíli zmohl. Hned jsem se toho chytila :

„Je to tak, že ano ?“

Neodpověděl jsem.

„Je to strašné.“ mluvila jsem dál. „Miluješ jen mé tělo. Kdyby měla Héra moje tělo, budeš milovat ji. Kdyby měla Gorgona moje tělo, také bys ji miloval. Je to tak ?“

„Nevím. Myslím, že ne.“

„Ne ? Kdybych měla horší tělo, miloval bys mě ?“

„Já nevím. Asi ano. Snad ano.“ Zaskřípal jsem zuby.

„Vážně ? Tak co třeba takhle ?“

Stoupla jsem si před sebe a začala se měnit. Nejdříve se mi ruce a nohy potáhly podivnou šedivou kůží. Na konci narostly dlouhé pařáty. Stejnou kůží se potáhl i zbytek těla. Obličej se svařtil do změti vrásek a vytvořil děsivé tvary. Mé vlasy, ty krásné rudé vlasy, se začaly svíjet a změnilly se v klubko syčících hadů. Tak jsem se teď změnila. Stále ze mě vyzařovalo ono božské světlo, ale tělo bylo hrozivě znetvořeno.

„Teď mě polib.“ pronesla jsem rozechvělým hlasem.

Díval jsem se na sebe v té hrůzně podobě. Pořád na ní bylo něco krásného. Bylo to ono skvělé světlo. To ale nemohlo překrýt děs a odpor.

„Polib mě.“ zopakovala jsem. Zakryl jsem si oči a sklonil hlavu.

„Už se můžeš podívat.“ řekla jsem po chvíli. Zvedl jsem hlavu a uviděl se jako Afroditu zase jako předtím. Byla jsem zase stejně krásná. Rudé vlasy spadaly na řadra a obkružovaly dokonale sladěný obličej.

„Říkala jsem ti to. Nedokážeš mě takhle milovat.“

„Ne. Asi ne.“

„Takže kdybych taková zůstala navždy, nemohl by jsi se mnou zůstat ?“

„Proč jsi musela zajít do takových extrémů ?“

„Odpověz mi !“

„Když jsi mi říkala, že by jsi vypadala hůř, nečekal jsem, že se změníš v něco tak hrůzného.“

„Zůstal bys se mnou ?“

„Nejde jen o tělo. Ale jde také o tělo. Díky tvé kráse jsem se do tebe zamiloval. Ale teď už nejde jen o ni. I když nebudeš pořád stejně krásná, mohu tě milovat. Teď už ano. Ale ne, pokud budeš vypadat odpudivě.“

„Kdyby se něco stalo a já se proměnila do podoby Gorgony, už by jsi mě nechtěl ?“

„Ne.“

„Vidíš. Pak mě ale doopravdy nemiluješ.“

„Ale ano.“

„Chtěl by jsi jenom užívat mého těla.“

„Chtěl bych *také* užívat tvého těla.“

„Ačkoliv tě miluji, to, co chceš, ti nedám. Vybral sis moji lásku. Víc ale nedostaneš. Kdyby jsi náhodou chtěl místo mě radši jinou ženu, která by ti dala víc, stále můžeš změnit své přání. Zprostitíš mě své lásky k tobě a dám ti jinou.“

Vzpomněl jsem si na sebe jako Helenu. Měl jsem zde jasný výběr. Na jedné straně jsem byla jako nahý obraz lásky – Afrodita, jako která jsem však nebyla ochotna nabídnout nic víc, než lásku duchovní. Na straně druhé jako kterákoliv jiná žena, a nebudu si nalhávat, že nějaká jiná, než Helena, jako která jsem si mohla poskytnout cokoli, co bych si přál, jen výměnou za lásku. Nějakou dobu jsem o tom uvažoval, ale nakonec jsem se přece jen rozhodl.

„Dobře, Afrodito.“ řekl jsem. „Ačkoliv vím, že už nikdy žádnou ženu nebudu milovat tak, jako tebe, přijímám tvoji nabídku.“

„Máš už vybranou nějakou, kterou bys chtěl ?“

„Ano, mám.“

„Kdo je to ?“

„Helena.“

Trochu jsem se zasmušila. Pak jsem řekla :

„Ta žena je vdaná. Vzala si jistého Meneláa. Proč si nevybereš nějakou jinou ?“

„Nechci jinou.“

„Na světě je mnoho krásných žen.“

„Chci ji. Pokud nebudu mít tebe, tak chci ji.“

„Proč si nemůžeš někdy vybrat někoho neproblémového ? Už je vdaná.“

„Tobě to přece může být jedno. To už je můj problém.“

„Dobře. Budeš mít lásku Heleny.“

V té chvíli zmizel z mých očí Afrodity onen láskyplný oheň, jenž v nich plál a objevil se v očích mé podoby Heleny hned, jak jsem se s ní poprvé setkal.

7

Rozcestí

Další překážka. Strašné. Teď mohu doprava nebo doleva. Chvilí očíhávám zed' svým čumáčkem a pak se rychle rozhoduji. Nesmím ztratit ani minutu. Běžím doleva. Snažím se být na konci co nejrychleji. Musím být první. Vím o všech svých ostatních krysích podobách, které se právě pokouší o totéž. Nepřemýšlím o tom, jestli je někde nějaký východ. To mě zdržuje. Určitě je. Ty podivné chodbičky mě vedou každou chvíli jiným směrem. Úplně jiným. Klidně se otočí nazpět tam, odkud jsem chvíli předtím vyšla. Vždy se musím rozhodnout, rychle vyrazím a stejně se nikam nedostanu.

Jako ostatní se pokouším o totéž. Být první. Musí se mi to povést. Musím být na konci dřív, než já. Ve všech těch stejných bludištích vedle se snažím o totéž. Neměla bych z vítězství žádný zvláštní užitek, ale ukázala bych si, jak jsem dobrá.

Jakmile zjistím, že je nějaká chodbička slepá, okamžitě to vím ve všech ostatních bludištích a mám v nich před sebou náskok.

Těším se, jak se dostanu ven a dám se zpět do společného výběhu. Jsem tam v jedné skvělé podobě krysáka a moc se si líbím. Chtěla bych, abych si patřil. Jako krysák bych to chtěl zjevně taky. Ostatně, myslím, že bych skočil po kterékoliv své podobě, která by se naskytlá. Chtěla bych se mít. Jsem podle sebe dokonalý. Ten čumák, ten ocas, nohy... Ve všech ostatních podobách bych si se záviděla.

Dobře. Tak tady mám zase rozcestí. Podle zkušeností odvedle vím, že je nalevo slepá ulička, takže běžím doprava. Pak cesta prudce zahýbá doprava a pak zase znovu. Takže jsem zase přibližně tam, kde jsem byla.

Ale možná se si ani nelíbím. Třeba nemám zájem. Ale snad to tak není. Já vím, chtěl bych, aby mi bylo dobře bez ohledu na ostatní. Ale já bych se vážně snažila. Ale možná za to vlastně vůbec nestojím. Možná bych se neměla tak shazovat. Ukázat, že nejsem tak blbá a být odmítavá. To je nejlepší systém. Odmítat.

Tak teď doprava. A nebo ne? Co když o sebe nemám zájem a k ničemu to nepovede? Takhle

bych to mohla někam dovést. Dobře, budu se snažit. Doleva.

Doprava, doleva a zase doprava.

Zastavuji se. Poprvé se zastavuji. Nejsem si jistá.

A pak konečně docházím k rozhodnutí. Rozběhnu se zvoleným směrem, novým směrem. Vede k cíli. Po chvíli spatřím denní světlo. Rozhlédnu se a vidím ostatní bludiště naskládaná vedle sebe. A po několika vteřinách vybíhám ze všech bludišť téměř ve stejnou chvíli, protože informace o jedné části došly i těm ostatním.

A jako všechny jsem zvolila stejný směr, jako já. Stejnou cestu. Střední.

8

Hodné a tiché

Sedím ve své cele a dívám se ven zamřížovaným oknem, které jsem sem zasadil při stavbě této pevnosti před několika sty lety. Zabil jsem se. Ano, já vím, vytvořil jsem si zákony tak, abych se potrestal, když se zabiji v té roli, v jaké jsem se zabil. Ale v dané situaci jsem na to, aspoň myslím, měl právo.

„Vrah bezbranných!“ křičel jsem na sebe ústy bezduchého davu. Ale...

Jako mnohý mladý muž, našel jsem si k sobě další svoji součást v těle pěkné ženy. Měla jsem ještě jednu podobu, a to v malém dítěti, které jsem porodila. Dítě jsem bylo milé a hodné. Až příliš. Dokázal bych se se sebou oboustranně smířit, kdyby se nezačaly dít divné věci.

Našel jsem byt v okrajové části města a ve všech třech podobách se tam hned nastěhoval. Ze začátku jsem žil spokojeně a láskyplně. Měl jsem sice jen jeden pokoj, ale to nebyl až takový problém. Když jsem se nakrmila, uložila jsem se do postýlky. Pak jsem odešla do předsíně, kde jsem se většinou potěšila se svojí milovanou součástí.

Ráno jsem vstával dřív do práce, políbil jsem se na tvář a odešel.

Mohla jsem se dát do školky, ale po domluvě se sebou jsem se shodla, že tak neučiním. Chtěla jsem se nechat doma a starat se o sebe. Myslela jsem, že to bude pro mě v obou podobách lepší. Také jsem byla přesvědčená, že pro mě tři vystačí jeden výdělek. Život to byl příjemný a bezproblémový.

Jednoho dne jsem se ale na ulici v nějakých neznámých podobách zabil. Ne ale nijak normálně. To tělo bylo úplně okousáno. Zemřel jsem na následek kousnutí do krku, ale velmi pomalu. Musel jsem cítit tu bolest po celém těle.

Oblečen v uniformách jsem dlouze pátral po sobě v roli pachatele, ale bezvýsledně. Nechápal jsem, co jsem vlastně mohl být, když jsem se tak odporně zabil. Zoubky přesně neodpovídaly žádnému zvířeti.

V té době jsem začal jako horda dělníků stavět ve městě novou soudní síň a knihovnu. Za peníze, které jsem dal dohromady ze sbírek podporovaných svými podobami obyvatel města.

Má smrt by mě v mých třech, nebo spíš dvou, protože jako dítě jsem to jistě ještě nemohlo chápat, podobách jistě až tak příliš nevydělala, kdybych kousek od místa, kde jsem našel ohlodanou mrtvolu, nezemřela znovu. Tedy nezemřela. Nalezené tělo mi totiž patřilo jako ženě. Tentokrát jsem ji našel přímo před dveřmi domu, v němž byl můj jednopokojový byt.

Dozvěděla jsem se to až večer ve zprávách, když jsem seděla vedle svého milovaného sebe, navrátilivšího se z práce. Tvrdil jsem si, že jsem o tom při příchodu domů vůbec nevěděl, což překvapilo mé druhé já.

Měla jsem strach. Ne tedy ani tak o sebe jako ženu, ale především o sebe jako malé dítě ležící spokojeně v peřinkách.

„Mám strach.“ řekla jsem a přitiskla se k sobě.

„Neboj.“ uklidňoval jsem se. „Neboj, miláčku. To byla určitě náhoda. Nám to neublíží. Ostatně, policie toho tvora určitě najde a jestli je to zvíře, určitě ho zabijí.“

„To doufám. Víš, jaká je dnešní policie...“

„Už se to určitě nestane.“

„Říkali, že je to přerostlý hlodavec. Prý by tomu odpovídaly otisky zubů. Ale jak by mohl hlodavec ukousat člověka k smrti? Vždyť by se ten člověk musel bránit. Stalo se to za denního světla. Nikdo si toho nevšiml.“

„To nic neznamená. Netrap se tím.“

„V ulici nám běhají přerostlé krysy a tobě je to úplně jedno.“

„Byla to určitě jen náhoda. Nezapývej se tím. Jen se trápíš. Už je to pryč.“

„Ale...“

„Ne. Už na to nemysli.“ řekl jsem si jemně. „Buď tiše a vzpomeň si na něco veselejšího.“

Nemohla jsem na to zapomenout. Nechtěla jsem o tom už před sebou mluvit, ale měla jsem pořád strach.

Je možné, že bych se časem uklidnila, kdybych ale přímo v tomto těle mladé ženy nenašla při cestě z nákupu na chodbě domu s mým jednopokojovým bytem dvě ohlodané mrtvoly. Začala jsem hystericky křičet. Všechnen tajený strach bouřlivě vyšel najevo. S šíleným výrazem jsem vyběhla až do třetího patra a vpadla do bytu. Ani nevím, jak jsem otevřela dveře. Teprve tam

jsem se trochu uklidnila.

Leželo jsem klidně, až příliš klidně vzhledem k hluku, který jsem dělala, a spalo.

Mezitím jsem jako několik nájemníků přiběhl vyburcován křikem na místo, kde ležela těla, v nichž jsem ještě před chvílí vedl celkem užitečné životy, a zavolal jsem policii. Nevěděl jsem si s tím ale rady ani v uniformách.

Zavolala jsem si do práce, takže jsem rychle přiběhl domů. Hned, jak jsem stanula u dveří, spustila jsem : „To je strašné. Je to tady. Může nás to kdykoliv napadnout. Mám strach o dítě. Musíme pryč !“

„Kam chceš jet ?“ zeptal jsem se klidně.

„Třeba k matce. Nebo k tvým rodičům. Určitě to pochopí. Hlavně musíme pryč ! Pryč odsud !“ Hystericky jsem křičela a z očí se mi řinuly slzy.

„Dobře. Pojďme tedy k tvojí matce.“ ustoupil jsem, ačkoliv jsem se jako potencionální tchýni neměl příliš v lásce. Vlastně jsem se přímo nesnášel, jestli se dá říci, že mám natolik silné emoce. Takovému přívalu slz jsem se ale nemohl ubránit.

Život se sebou jako tchýni byl opravdu strašný. Nenáviděl jsem se. Pořád jsem se se sebou hádal. Dělal jsem si naschvály a dělala jsem si naschvály. Bylo to peklo. Ve svém ironickém smýšlení jsem si vytvářel i takové postupy, které tvrdily, že jsem se jako ty ohlodané zabila já, abych se teď mohla trápit. Měl jsem chuť se zabít. Byl jsem jen vděčný sobě jako mladé matce, že jsem nemluvila o hrůzných zážitcích v bývalém bydlišti. Jako dítě jsem se zdálo být u babičky šťastné. Ale je pravda, že jsem se nikdy nezdálo být nespokojené. Bylo jsem vždy hodné a tiché. Až příliš tiché.

A pak se blízko domu tchýně začala stavět nová soudní síň a knihovna.

Vyšla jsem ze záchodu a v první chvíli si myslela, že omdlím. Bylo jsem zase tady ! Zabílo jsem se jako onu starší paní – matku, babičku a tchýni. Zůstala jsem při vědomí jen díky síle mateřských pudů. Vběhla jsem rychle do dětského pokojíčku. Před chvílí jsem si hrálo, ale teď jsem leželo na zemi a slastně oddychovalo. Bylo jsem zase tak hodné a tiché...

Vzala jsem se do náruče a spěchala ke dveřím. Dostala jsem se bez problémů na ulici a uklidnila se, až když jsem se viděla v mnoha dalších tělech okolo. Zavolala jsem si do práce a následně na policejní stanici.

Pak jsem byla dlouze vyslýchána sama sebou v uniformě, ale nikam to nevedlo.

„Určitě to přišlo s námi ! To je strašný !“ vykřikla jsem na svoji milovanou podobu, jen co jsem ji

uviděla. „Zabilo to matku.“ A propadla jsem zběsilému pláči.

„Neplač.“ řekl jsem si klidným a vyrovnaným hlasem. „Určitě to tak není.“

„Stalo se to snad někde, kde jsme nebyli my?“

„Asi ne.“ musel jsem uznat. „Ale pořád jenom třikrát.“

„Jenom?!? To ti nestačí? Pronásleduje nás to.“

Propadl jsem naprosté bezmoci. Věděl jsem, že pokud se pronásleduji, mohu se najít kdekoliv.

„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se.

„To vážně nevím. Musíme někde bydlet a tam se už nemůžeme vrátit. Myslíš, že bychom mohli jet pro začátek k tvým rodičům?“

„Nedávno jsi nadávala, jak je matka nepořádná, že má všude špínu. Není to tak?“

Hodila jsem po sobě agresivní pohled. „Na tom nezáleží, miláčku.“ sykla jsem. „Nechceš se, doufám, teď hádat, že ne?“

„Ne, ne. Jistě, že ne. Pojedeme k rodičům.“ dodal jsem rychle a zapřemýšlel o tom, jestli by mi nebylo lépe, kdybych se v této podobě mladé maminky nikdy nepotkal.

Život u mých zkušenějších podob nebyl špatný. Jako mladá matka jsem se sice musela vypořádat se špínou a nepořádkem, ale to byl asi jediný problém. Jako starší matka jsem se snažila být co nejpříjemnější a já bylo jako vždy hodné a tiché. Láska mezi mými podobami se teď ještě prohloubila a já se snažil, abych co nejméně mluvil a přemýšlel o hrůzných událostech v nedaleké minulosti, tedy v tom, co jako lidé nazývám minulostí.

Všechno se zvrtilo, když se ve městě u domu, v němž jsem bydlel, začala stavět nová soudní síň a knihovna.

Jako muž, mladá matka a dítě jsem trávil svůj volný čas doma. Seděl jsem u okna v přízemí a díval se do ulice. Byla špinavá a já přemýšlel, jak by se dala vyzdobit, aby působila příjemněji. Jel po ní zrovna motorový vláček, z něhož jsem si jako cizinci prohlížel město. Byl červený s motivy květin celkem vkusně propletených do sebe.

Náhle jsem jako dítě neuvěřitelně ožil ze svého obvyklého stavu klidu, vyskočilo jsem z okna a po několika neuvěřitelně dlouhých skocích se ocitnul u vláčku. Chtěl jsem se za sebou jako muž rozeběhnout, ale vtom jsem si uvědomil, že jako matka na svůj skok a útěk k vláčku vůbec nereaguji. Snažil jsem se na to upozornit, ale jen jsem na sebe mrkla, jako že je vše v pořádku.

A teď jsem uviděl tu hrůzu. Poskakovalo jsem od jedné své podoby cizince k druhé a trhalo všem zuby maso z těla. Čas jako by se zastavil, takže jsem se vůbec nemohl bránit. Usmrcovalo

jsem se neskutečnou rychlostí. Když jsem dokonalo dílo zkázy a na zemi teď leželo deset těl, která mi patřila jako cizincům a řidiči vláčku, vrátilo jsem se zpět do okna a zlověstně se podívalo na svoji část mladého muže. Proměnilo jsem se v krvavou bestii, která teď chtěla vraždit.

Stál jsem tam a s hrůzou se na sebe díval. Ustoupil jsem dozadu. Šlo jsem blíž k sobě. Teď už zde nehrál roli moment překvapení, ale vůbec jsem nevěděl, jak se bránit. Připadlo mi, že musím mít v té krvavé podobě ohromnou sílu. Vrhlo jsem se vpřed. Máchnul jsem rukou a podařilo se mi odrazit se od svého těla.

Podíval jsem se na sebe. Klidně jsem spala. Poslechla jsem své přání a rozhodla se nevidět to, co mi mohlo být nepříjemné, to, co mě děsilo.

Opět jsem vyskočilo a konečně se mi podařilo zakousnout. Ne sice do krku, jak bych si přálo, ale aspoň do ramene. Ucítíl jsem prudkou bolest. Ty zoubky byly strašné. Naklonil jsem se dozadu a málem jsem upadl. Narazil jsem na desku stolu. V myšlenkách se mi vybavila její podoba. Váza s květinami, fotoaparát, nůž... Nůž !

„Vrah dětí!“ křičel jsem jako bezduchý dav. Nevěřím si. Nemohu si uvěřit. Vždyť jsem bylo tak hodné a tiché ! Nikdy si neuvěřím, že jsem byl v právu a zřejmě se zachránil v mnoha dalších podobách.

Rozběhl jsem se ke dveřím cely. Musel jsem křičet.

„Já jsem byl v právu.“ křičel jsem. „Věřte mi ! Já neudělal nic špatného ! Já byl v právu !“

9

Druhá polovina

Už roky se toulám v této zapomenuté oblasti. Procházím se po písčítých pláních a během pobytu zde jsem zestárl aspoň o dvacet let. Všechn čas trávím v meditacích. Už jsem přišel na většinu toho, co jsem chtěl objevit. Už mám polovinu. Polovinu Věty. Problém je v tom, že nevím, jak dál.

Nejdřív tam bylo slovo JÁ. První část Věty. Nestačilo mi to. Jistě, že mi to nestačilo. Chci dojít poznání. Chtěl jsem víc. Byl jsem přesvědčen, že mohu objevit pravdu. Proto jsem odešel sem, daleko od ruchu civilizace, abych mohl v klidu rozjímat.

Musel jsem snášet hlad a samotu. Bez lidského slova a bez lásky. Bylo to těžké, ale stále mi pomáhalo mé uvědomování si vytyčeného cíle. V mnoha podobách bych se už dávno zhroutil, ale já to vydržel.

JÁ CHCI MLUVIT SLASTNĚ SILNĚ JASNĚ.

Takhle zní ta část, kterou jsem objevil. Slova by samozřejmě mohla být nahrazena mnoha synonymy, ale já vybral zrovna tato. Věta působí uceleně. Je v ní podmět, přísudek a rozvité příslovečné určení. Je samostatně platná, ale logicky nedává smysl. Je jen uvozením zbytku, který teprve smysl udá. Je polovinou a přece jen uvozuje. Objevím někdy tu druhou, podstatnější polovinu? O čem chci mluvit slastně silně jasně?

Kráčím po poušti a opírám se o svoji dlouhou hůl. Před sluncem mě chrání kápě stažená hluboko do tváře, takže vidím jen úzký pruh cesty před sebou. Nic víc zde vidět nemusím. Nepředpokládám, že bych se tu mohl potkat. Náhle se ale zarazím. Před sebou na zemi se plazím jako dva hadi. Jeden čistě bílý, druhý leskle černý. Jsem svým vzájemným protikladem, přesto, nebo spíš právě proto, k sobě patřím. Jako muž a žena, jako vzduch a země. Kdybych se plazil po poušti v bílé barvě, bylo by to divné. Kdyby v černé, výsledek by byl stejný. Takhle je to normální, proč? Výsledek černé a bílé je šedá. Neutrální, nepřekvapivá, obyčejná. Možná, že je to tak s celým světem. Často jsem slyšel v civilizaci něco jako: „Svět je beznadějně šedý.“ Ale o to možná

jde. To je možná ten správný výsledek. V celé společnosti se nacházím v protikladných obrazech a společně tvořím rovnováhu. Já jsem teď někde v civilizaci v protikladu k sobě obklopen svými podobami mnohých lidí s takovým přebytkem jídla, komunikace a citu, že bych nejraději zmizel někam na poušť. A neudělám to jen proto, abych náhodou nepřišel na něco vyššího, pravdivého.

Černá absorbuje značně velké množství tepla. Jako černý had musím mít cestu daleko náročnější, než jako bílý. Přesto se plazím stejně rychle. Jako bych si dával energii, abych zachoval rovnováhu. Možná je to výhodné jen pro jednu ze dvou podob. Na druhou stranu je možné, že kdybych v jedné zemřel, musel bych v druhé také. Proto se při předávání energie zachraňuji. V hadí říši je to jednoduché. Ale jako člověk mám mnoho vlastností a musí být mnoho podob, ve kterých se vyvažuji.

Měl bych jít zpět do civilizace a najít se jako černého hada. Nebo bílého ?

Další slovo je VYROVNÁNÍ. Nebo rovnováha ?

Náhle si uvědomuji, že jsem v obou těch podobách na zemi mrtvý. Ležím vedle sebe bez hnutí. Zvláštní. Před chvílí jsem se plazil pln života a najednou ve zlomku vteřiny nežiji. Konec. Proč tak náhle ? Bez sebemenšího předchozího náznaku. Možná jsem nikdy nežil. Dívám se k obloze. Žil jsem vůbec někdy ? Jdu se najít jako svůj protipól. Když zemřu jako on, zemřu i já ? Možná, že vše, co se mi během života stane, je kvůli něčemu, co udělám...

ZVRATY.

Další slovo. O vyrovnávání zvrátů. Čeho ? Nakonec zemřu a k čemu mi tohle všechno bude ? Možná to budu muset objevovat stále znovu a znovu v dalších životech. Možná ne. Třeba bude tahle cesta pouští úplně zbytečná. Při takových myšlenkách je ale opravdu jedinou možností smrt. A nebo absolutní poznání.

ROZJÍMÁNÍ. Přesně tak. Nebo objevování ? Snaha získat poznání ? Všechna slova mají v podstatě stejný význam.

Proč jsem sem šel ? Abych objevil Větu. Abych objevil smysl života. Smysl všeho. Abych zjistil svoji podstatu. Svoji důležitost.

DŮLEŽITOST

SPOLEČNOSTI.

Výborně. Ale ne, to není vše. Slovo společnost není přímým nejvyšším vývojem slova JÁ a nevede k němu přímo zpět. Tak to musí být. To jsem věděl od začátku. Jenže co chybí ? Slovo společnost se zdá být konečným a nadřazeným, ale není. Co se z něj dá ještě vyvodit ?

Možná, že vše, co se mi přihodí, se stane proto, že někde jinde udělám něco opačného. Já jsem i tou druhou podobou. Jsem propojen společností. Jsem...

Mám to ! Chápu to. A nejde jen o slovo. Přišel jsem na všechno.

„Doufám, že se brzo někde potkám.“ napadá mě a s úsměvem kráčím směrem k civilizaci. Vím, že se nepotkám jako svého protikladného hada. Nejsem ve dvou podobách. Mám mnoho vlastností a v celém světě se vyvažují. A nejen v jednom světě. Ve všech možnostech reality. Je to nepředstavitelné. Je to nekonečné. Jsem to JÁ.

JÁ CHCI MLUVIT SLASTNĚ SILNĚ JASNĚ O VYROVNÁVÁNÍ ZVRATŮ ROZJÍMÁNÍ O DŮLEŽITOSTI SPOLEČNOSTI SOUČÁSTI.

10

Artigot

Artigot.

Už vím. Stačil jen ten záblesk myšlenky a vím, kdo jsem. Sice teď sedím v čestné lóži arény a jako lid si provolávám slávu, ale doopravdy ležím na posteli v úplně jiném místě a čase. To slovo jsem si vytvořil, aby mi vždy připomnělo moji pravou identitu.

Mohu se stát kteroukoliv svojí podobou kdykoliv a kdekoliv v dějinách. Mohu se stát císařem, slavným umělcem nebo diktátorem, jako právě teď. Když jsem se o to poprvé pokoušel, chtěl jsem sledovat duševní pochody různých svých podob v rozličných situacích. Je pravda, že jsem se omezil pouze na ty úspěšnější a navíc jen v dobách jejich největšího vzestupu. Ale proč ne ? Nemusím přece prožívat popravu a mučení. Proč bych měl ? Chci prožívat jen to příjemné.

Teď jsem opět na vrcholu slávy. Je to skvělé. Mé jméno zní všude kolem. Mohu rozhodovat o životě a smrti svých podob. Bojuji tam dole v několika gladiátorech. Teď se srážím na zem a dávám si meč ke krku. Je to zajímavý pocit, ukázat palcem dolů. Taková drobnost a jaký má dopad ! Jen abych si tuhle krutost nevzal s sebou zpět do svého těla ! Vždy si ze svých výletů něco vezmu. Něco navíc.

Jdu po schodech senátu. V rukou kolem mě se objeví dýky.

Připadám si odporně necitlivý. Všechno je mi jedno, na žádné roli okolo mě mi nezáleží. Záleží mi jen na mně samém. Teď bych potřeboval prožít část života dobrotivé jeptišky, abych odstranil tu krutost v sobě. Ale to se mi nechce. To by bylo nezáživné. Jsem sám dost silný na to, abych v sobě dokázal zastavit všechny nežádoucí duševní pochody.

Artigot.

Už vím. Tak teď jsem pro změnu bojovník odolávající nájezdu barbarů. Chtěl jsem zkusit bojovat ve válce a v pravou chvíli se vrátit zpět. Nechci cítit bolest. Jen vzrušení ze zabíjení. Ještě,

že mám to slovo. Bez něj bych se zřejmě nedostal zpátky včas a musel počkat až do své smrti. Pak bych si teprve uvědomil svoji pravou identitu.

Jedu proti sobě jako divoký nájezdník na koni a rozmachuji se podivnou ostnatou koulí na řetězu. Létá nesmyslně sem a tam. Tomu se mečem neubráním. Uskakuji a padám na zem. Rychle se zase zvedám. Náhle vzduchem zasviští předmět podobný kladívku nebo sekyrce, asi také připevněné na řetězu. Z druhé strany dostávám ránu bičem. Okamžitě ztrácím vědomí.

Tak tohle se mi nepovedlo. Za chvíli se probudím a budu mít kosti zpřelámaný kopyty koní. Jdu pryč.

To je strašné, jaké myšlenky se mi teď honí hlavou. Je to velmi nepříjemné. Tísňivý pocit. Nedokáži vydržet sám se sebou. Jsem rozpolcený a naprosto zničený. Zase jsem si z toho výletu něco donesl. Možná, že kdybych prožíval životy do konce, byl bych potom v pořádku. Třeba by se tím všechny ty divné myšlenky vyvážily. Možná by mi to pomohlo i jistým způsobem k osvícení.

Na tom nezáleží. V tomto těle nemusím trávit příliš mnoho času. Ještě si něco užiji a pak si své vnitřní problémy vyřeším.

Artigot.

Jsem námořník na středověké lodi. Vždy jsem toužil plavit se na nějaké takové. Je strašlivá bouřka. Koráb je zmítán divokými vlnami a jako mnoho mužů jsem už byl přívaly vody spláchnut do moře.

Držím kormidlo. Ne proto, abych mohl řídit loď. Taková činnost by byla v momentální situaci jen zbytečným plýtváním silami. Držím se, abych také nebyl smeten z paluby. Je tma a já mám strach. Předpokládám, že se už odtud nedostanu. Mám strašný strach. Náhle se zvedne obrovská vlna a objeví se snad dvacet metrů nad palubou. Dívám se na ni a mám pocit, jako by v ní byl obraz muže s kladivem.

Jdu pryč.

Strach. Další nepříjemná emoce. Mám strach úplně ze všeho. Ze tmy, ze zvuků, z ticha. Všechno mě děsí. Proč si vždy musím ze svých výletů něco odnést? Nechci to. Čím dál tím víc si uvědomuji, že už mi nově získané problémy přerostly přes hlavu a už nebudu schopen se jich vlastními silami zbavit. Možná jen, pokud udělám něco opravdu správně.

Možná na tom nezáleží. Tuto podobu mohu mít jen jako odrazový můstek k jiným světům.

Možná bych mohl strach překonat, kdybych se ztotožnil s nějakou svojí částí, která strach nikdy nemá.

Jsem vikingský náčelník. V době, kdy už můj národ začíná upadat. Právě jedu na něco jako diplomatickou misi. Mám získat daně za ochranu.

Náhle mě napadají zvláštní pochybnosti o mně samotném. Co je to za nesmysl? Přece nejsem blázen! Já vím, kdo jsem. Od narození jsem jeden tentýž člověk. Je mi dvacet let a vedu svůj kmen od jednoho vítězství k druhému. Nyní jsem se vyslal v roli krále do blízké země, abych zde vyjednal vše podstatné. Jmenuji se Reather. Ano, přesně tak. Jako by se ve mně ozývalo něco, co mi říká, že je mé jméno jiné. Co je to za nesmysl? Copak jsem zešílel? Dost! Musím splnit misi. Po návratu si to vyřídím s těmi podobami kněží, co čarovaly pro úspěch cesty. Všechno je to určité kvůli nim.

Konečně loď přiráží ke břehu. Vystupuji na pevninu, ale dříve, než dorazím do města, zaútočím na sebe jako velmi početný vojenský oddíl. Za chvíli zůstávám sám a jsem zajat.

Z okna vězení zírám na obrovskou armádu shromážděnou ve městě. Zanedlouho vyjede na moře. Má se vylodit v mojí zemi. Pochybuji, že ji jako moji krajané jen tak bez problému zničím. Myslím, že prožiji velmi krušné chvíle. Ve chvíli, kdy se na chodbě ozvou kroky, si uvědomuji, že já také.

Počet kmenů, velikost armády, nejvýhodnější místo k vylodění, nejzranitelnější a nejvíc obrněné město, to všechno jsem chtěl zjistit, když jsem se bičoval. První stupeň mučení. Za chvíli samozřejmě přijdou horší. Nesmím nic říci! Jsem přece Viking! Raději zemřu, než bych něco prozradil. Je to ale strašná bolest. Kdybych tu tak nemusel být! Vydržím to. Raději zemřít, než... Na druhou stranu, mohl bych si říci falešné informace a tím své zemi pomoci. Ale pak bych vypadal jako zbabělec. Stejně bych jí moc nepomohl, protože i když se této armádě ubrání, bude do desíti let vojensky zničena a vydrancována... Jak to vím? Jak mě tohle napadlo? Určitě nějaký výplod beznaděje způsobené bolesti. Nesmysl.

Další způsob mučení. Nic hrozného. To vydržím. Rány se brzy zacelí. Kdyby armáda zaútočila na nejvíc obrněné město, určitě by ho zničila. To by byl konec. Nejlepší by asi bylo, kdyby se vyčerpala několika zbytečnými boji a pak se roztříštila o největší sílu. Mohl bych to zařídit. Ale to bych pak vypadal jako zbabělec.

Další nástroj. Ten znám. Drtič kolen. Uvědomil jsem si, že už bych nikdy nemohl sednout na koně. Buď bych se do konce života belhal jako žebrák o berlích, a nebo, a to by bylo nejen pravděpodobnější, ale i příjemnější, někde bídně zahynul. Před chvílí jsem měl ještě jiskřičku naděje, že bych bez prozrazení informací mohl tohle mučení přežít bez trvalých následků, ale tu už jsem ztratil. Ne, jsem pevně rozhodnut. Určitě to vydržím! Nejsem přece zbabělec!

Za chvíli budu u břehu. Vybral jsem k vylodění místo s malou posádkou. Bude vybojováno mnoho bitev, než armáda dorazí k nejsilnějšímu městu. Tam se rozbije. Skvěle naplánováno.

Je to kruté, vidět umírat tolik svých podob spřízněných se sebou jako stejný národ. Ale nedá se nic dělat. Je to v zájmu země.

Vyšlo to přesně tak, jak jsem si představoval. Vyčerpaná armáda narazila na hlavní sílu.

Dostala se do údolí. Náhle jsem se ze všech stran vynořil jako divocí válečníci a zasypal se ranami svých sekýr. Netrvalo to dlouho. Během půl hodiny se všude kolem válela zkrvavená těla. Věděl jsem, že mám vyhráno. Pro mě to však mělo celkem nepříjemný následek. Opět jsem byl zajatcem.

„Zrádce ! Vazal cizáků !“ slyšel jsem ze všech stran. Nemělo cenu se obhajovat. Veřejný soud byl jasný. Dovedl jsem do své země nepřátelskou armádu. To, že jsem tím zemi zachránil, už nebylo podstatné. Čekala mě smrt.

No jistě, středověká inteligence...

Cože ? Co to má být ? Zase ty nesmysly.

Rozhlédl jsem se kolem. Náměstí, zbraň u pasu mé role strážce a kus odtud dům mé podoby handlíře. Stále jsem tam byl na prodej jako několik koní. Nebyl jsem spoután. Byl to risk, ale nemohl jsem se přece obhajovat v tak poníženém postavení ! Stejně by to naprosto nemělo cenu.

Říkám. Středověká inteligence.

Pokud se mi podaří dostat na můj hrad, budu si moci poslat zprávu říkající, jak to bylo doopravdy.

V nestřežené chvíli jsem vytáhl zbraň z pochvy a vydal se bezhlavě na cestu přímo sebou jako největším davem. Mečem jsem máchal kolem sebe. Dokud se obklopuji na všech stranách, nemusím se bát žádných vystřelených projektilů, které by mě mohly zasáhnout. Ale předtím, než vběhnu do uliček, budu muset překonat kus volné planiny. I jako lidé dál ode mě jsem měl ale vyděšený výraz v očích, jako by měla do davu náhle přiletět sprška šípů.

Náhle do davu přiletěla sprška šípů. Uvědomil jsem si, že jsem se ve svých propočtech mýlil. Jak jsem mohl být tak naivní ? Záleží jen na tom, abych zemřel já, ne na tom, kolik dalších podob to odnese se mnou.

Vždyť říkám, středověké...

Budu zticha !

No dobře, prominu si.

Ale přece jen jsem chráněn těly okolo. Zatím jsem nebyl zasažen. Seknu se mečem jako někoho, kdo se mi postavil do cesty. Otočím se. Běžím za sebou jako několik vojáků, ale v uctivé vzdálenosti, abych se vyhnul salvám nešťastnou náhodou rozsévajícím zkázu mezi mými překvapenými podobami v davu. Jedná se vlastně o dobrý vládní tah. Jako všichni ti lidé jsem přece zemřel při útěku zločince. Všechna vina bude přičtena mně. Ale i kdyby tu nebylo nebezpečí zásahu, stejně bych si jako vojákům zřejmě utekl. Vždy jsem byl rychlý.

Je to zajímavé, být v tak zdravém těle, tedy když nepočítám zuby a pleť...

Vždyť jsem v tomhle těle celý život ! Je pravda, že mě trochu bolí zuby, ale to je snad normální... Dost ! Nebudu to rozebírat.

Vybíhám na planinku. Teď nejsem chráněn sebou jako štíty kolem. Jeden krok, dva, tři... Kolem mě proletí několik šípů. Neškodně zabubnují na dlažbě. Čtyři, pět... Náhle ucítím prudkou bolest v lýtku. Klopýtnu a padám k zemi. Palba neustala. Další šíp se mi zabodl do ramene. Meč z ruky padá na zem. Nemohu s ní hýbat. Musím pryč! Jinak tady zemřu.

S velkou námahou vstávám a hnán pudem sebezáchovy běžím dál. Víím, že se doháním a navíc jsem pod přímou palbou. Jen s obrovským štěstím se odtud mohu dostat. Jeden šíp mi zasviští kolem hlavy.

Konečně vbíhám do ulic. Jsem stále rychlý, navzdory hluboké ráně v noze. Je zajímavé, že jsem tu bolest tak dobře zvládnul... Jsem přece Viking! Proč bych ji neměl zvládnout? Zdá se to jako věčnost, než dorazím ke svému - handlířovu domu. Otevřel jsem ohradu a vsedl na sebe. Rozjel jsem se tryskem k bráně města.

Nevím, jak jsem dorazil na svůj hrad. Myslím, že jsem byl víc mrtvý, než živý. Probudil jsem se až ve své posteli a zíral do krbu, ve kterém hořela těžká dubová polena. Potřeboval jsem zjistit, jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Do hor, v nichž se nachází můj hrad, se sice armáda nedostane tak rychle, jak bych si jistě jako král přál, ale přesto je nutné, abych nechal napsat obhajující dopis, ačkoliv nepředpokládám, že by to bylo něco platné. Také musím sehnat všechna svá vojska. S hradní posádkou bych se jistě v případě možného útoku neubráníl. Se všemi svými silami možná ano, protože královské vojsko by mělo být zredukováno po nedávné bitvě. Vyčerpán, znovu jsem usnul.

Probudil jsem se až tím, že jsem sebou třásl jako sluha.

„Pane! Pane! Probudte se!“

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Král. Přitáhl s armádou do hor.“

Až bolestně rychle jsem si uvědomil, kde jsem. Okamžitě jsem se probudil a zíral na sebe.

„Kolik máme mužů?“

„Jen hradní stráž, pane.“

Přepadl mě naprostý pocit bezmoci. Bylo mi jasné, že jestli se nestane zázrak, je konec. Nemohl jsem se ubránit.

„Budeme s nimi bojovat, pane?“

Chvíli mi trvalo, než má roztržitá mysl připustila tuto otázku.

„Jistě.“ odpověděl jsem. „Král nepřijel s armádou, aby mě slavnostně pozdravil. Když mám zemřít, zemřu v boji a ne na hranici jako kacíř...“

„Prosím?“

Uvědomil jsem si, že má mysl zase vyplodila další nesmysl. Nehodlal jsem to komentovat. Podíval jsem se na sebe.

„Řekni mužům, ať se připraví. Vyjedeme do pole.“

„Pane ?“

„Ano ?“

„Promiňte mi mou opovážlivost, ale to je jistá smrt. Kdybychom hájili hrad...“

„Tvá opovážlivost je ti prominuta. A teď vyříd' mé rozkazy.“

„Ano, pane.“

Shromáždil jsem se ve všech svých podobách hradní posádky na kopci před branou. Armáda se po chvíli líně doplazila hlubokým sněhem pod kopec. Přední voj se zatavil, zbytek pokračoval dál.

„Zbabělec.“ pronesl jsem. „Má strach stát v čele. Posílá dopředu ostatní, abych mu náhodou neublížil.“

Otočil jsem se k sobě jako svým vojákům, v jejichž očích se odráželo uvědomění si blížící se smrti.

„Král se schovává.“ zakřičel jsem. „Zemi vládne zbabělec. Takového člověka nevyvolili si bohové za svého zástupce. Musíme nad ním zvítězit. A i kdyby ne, je čest být poražen v tak nerovném boji, jako je tento. Pak budeme navždy hodovat v božských síních.“

Naposled jsem se rozhlédl po zasněžené krajině, jež byla od malička mým domovem, a pak jsem vydal rozkaz k útoku.

Probudila mě zima. Po chvíli blouznění v temnotě se mi podařilo otevřít oči. V první chvíli jsem myslel, že jsem slepý. Teprve pak k mému mozku došla ona utěšující zpráva, že jsem jen zabořen hlavou ve sněhu. Pomalu jsem ji zvedl a podíval se kolem tak, jak mi to má poloha na břiše dovolovala. Napravo jsem viděl jen stěnu zvedajícího se kopce, nalevo pohled do údolí. Leželo tam několik mrtvých těl. U jednoho jsem stál jako statný bílý kůň. Výjev všudypřítomné smrti pokryté šarlatovou na čisté bělobě sněhu působil impozantně.

Pomaloučku se mi do mozku vkrádaly myšlenky. V předchozím temnu se konečně objevily obrazy včerejší, jistě to bylo včera, bitvy. Křik, třeskot zbraní, mé ržání mého koně. Shodil jsem se. V největší vřavě. Ale nebylo se čemu divit, vždyť jsem měl jednu ruku nepohyblivou a v druhé držel zbraň. Mohl jsem se řídit jen nohama, z nichž byla navíc jedna poraněná. Po pádu jsem bojoval dál. Dostal jsem několik ran. Pak už nevím.

Ve všech podobách hradní posádky jsem bojoval velmi statečně a urputně. Myslím, že jsem se velmi překvapil. V rolích nepřátel jsem v první chvíli zakolísal, ale přesila byla moc velká. Teď jsem už jistě jako všichni ti chrabří muži mrtvý. A šťastný, protože jsem zemřel v boji. Jen já jsem stále naživu.

Jak to, že jsem se nezajal ? Pomalu jsem si sedl a prohlédl si své oblečení. Nijak se nelišilo od oděvu kterékoliv mé podoby obyčejného vojáka. Helmu, ta jediná mohla prozradit moji totožnost, jsem neměl. Při boji mi spadla. Nebyla nikde kolem vidět, buď se někam zakutálela, nebo byla zašlapána ve sněhu. Nemohl jsem se poznat mezi tolika mrtvými.

S obtížemi jsem se postavil na nohy. Na celém těle jsem měl drobné rány. Hrad už je jistě obsazen. Prchat nebudu. Žil bych pak jako žebrák, jako nejubožejší zvíře. Neponížím se. Pomalu jsem začal scházet do údolí.

Stál jsem na náměstí s provazem na krku. Rozhodl jsem se, že se popravím tímhle novým způsobem. Byl jsem našťvaný, že jsem nezemřel v boji. Ztěží teď dojdou do Valhaly. Ale oběšení je stále důstojná poprava. Je určeno pro mě jako šlechtice. Aspoň to mě uklidňuje.

Typicky středověké myšlení.

Cože ? Už zase ? Kdo jsem ?

Artigot.

Náhle jsem si to uvědomil. Už vím, kdo jsem. Ležím na posteli v... Ne, to je nesmysl. Od malička jsem Reather. Ale ta vzpomínka na odrazový můstek je stejně reálná jako život tady. Tohle je určitě život, který jsem chtěl zkusit a něco se zvirtlo. Ale co, když je odrazový můstek a všechno kolem jen iluze vyvolaná těžkým životem a nepříznivým osudem válečníka ? Touha po příjemných pocitech, kterých se mi během válek v mrazu a strádání dostávalo příliš málo, než aby to má mysl dokázala vydržet ? Možná jsem si opravdu vytvořil v hlavě iluzi, které propadám.

A co, když nejsem ani Reather, ani odrazový můstek ? Co, když jsem námořník ? Měl jsem strach a vytvořil jsem si iluzi nebojácného válečníka ? Nebo mohu být diktátor. Mohu být kterákoliv jiná podoba, kterou jsem vyzkoušel.

Teď, když budu chtít, dostanu se zpět do odrazového můstku. Ale co dál ? Co, když se budu chtít dostat od tam ? Kam půjdu ? Kdo jsem ? Panebože, kdo jsem ? Když budu tam, nebude to jen iluze Reatherova ? Co je realita ? Možná nic.

Nemá cenu o tom přemýšlet. Za chvíli se oběsím. Musím pryč. Uvidíme, co bude dál.

Probudil jsem se na své posteli.

Artigot.

Aha, už vím. Ale... proč až teď ? Všechno se mi vrací. Všechny mé předchozí myšlenky. Dobře, tak teď zkusím jít odtud pryč.

Letěl jsem nahý ve vesmíru.

Artigot.

Co tady dělám ? To jsem já, nebo je to zase iluze ?

Propadal jsem se do bažiny. Přitom jsem ale upínal zraky k obloze a snažil se svým lukem zasáhnout v závratné výšce letícího orla.

Artigot.

To je šílené. To přece není původní život ! Iluze mé podoby člověka cítícího blízkost smrti utopením ? Ne, to není možné.

Je strašlivá bouřka. Koráb je zmítán divokými vlnami a jako mnoho mužů z posádky už jsem byl vržen do moře.

Artigot.

Držím kormidlo. Nejsem schopen s ním pohnout na kteroukoli stranu, abych zachránil loď. Naprosto jsem nad ní ztratil kontrolu. Mám strach.

Artigot.

Je to zajímavý pocit, ukázat palcem dolů.

Artigot.

Přicházím k oknu. To je šílené. Zase jsem tady. Je to děsivé. Naprosto jsem ztratil svoji identitu. Dalo by se říci, že by to měl být ten nejreálnější a nejobyčejnější život. To je tento. Jenže, když jsem byl nahý ve vesmíru, nebo se snažil otočit kormidlem, bylo to naprosto obyčejné a reálné. Tento život by mohl být jen výplodem touhy po obyčejnosti. A možná nejsem nikdo. Nebo všichni ? Možná je to totéž.

Přicházím k oknu. Vzduch jakoby se točil v nesčetných vírech. Celková realita se točí. Všechny obrazy jsou pokřivené. To by se přece v realitě nestalo ! Vylezu na parapet. Víry útočí a stahují mě dolů. Dole jsou také. Není tam ulice, jen barevné plochy krouťící se podle podivných cyklón.

Ať je to jakkoliv , mé zmučené nervy už nechtějí pokračovat. Musím to ukončit. A jestli to bude nutné, třeba ve všech životech. Pustím se a nechám se stáhnout víry.

Otevřu oči. Jsem malé vřískající dítě. Právě jsem se narodilo. Jsem špinavé a zírám na svoji podobu matky, jíž jsem také klidně mohl být.

Artigot.

11

Zánik existence

Svět se mi ztrácel. Mizel jsem v zapomnění. Energie opouštěla moji existenci. Ještě chvíli a bude konec. Proč jsem si zvolil tak nesmyslnou roli ? Bůh síly a čistoty ! Musel jsem přece tušit, že se sexuálním potenciálem, který mám v sobě, tu čistotu nevydržím. Zdálo se, že budu moci sexuální zdrženlivostí ovládat lidi. A opravdu, fungovalo to skvěle. Jenže já pak musel jít příkladem.

Měl jsem moc nad kteroukoliv svojí ženskou podobou ve mě věřící. Mohl jsem navštívit kteroukoliv obyčejnou z nich. Pravděpodobně bych si to vysvětlila svojí vlastní morální zkažeností a posílila svoji víru. A kdyby ne, nanejvýš bych přišel o jednu duši. Je pravda, že pokud nedělám to, v co věřím, ztrácím energii, ale ne nijak moc. Nic tak hrozného by se prostě nestalo. Jenže já musel zahořet touhou právě k sobě jako nejvyšší kněžce. Věděl jsem, jaký problém může nastat, ale při tom posledním obřadu jsem to prostě nevydržel. Stála jsem tam tak cudně zahalená a přece tak svůdná !

Jistě, nepadlo samozřejmě podezření na mě. Jenže, co jsem to za boha, když dovolím nějaké své podobě démona znásilnit se přímo při obřadu mně zasvěcenému ? Působí dost efektně, když jako knězka levituji ve vzduchu, samy od sebe se ze mě trhají šaty a já křičím v orgasmu.

To je konec. Naprostý konec. Za chvíli bude po mně. Mohl bych aspoň naposled použít tu ohromnou energii, která mi tak rychle uniká.

Shlédl jsem na zem.

Seděl jsem tam ve dvou podobách. Prozatím jsem měl svou práci hotovou a jedl jsem tu trochu chleba, co jsem měl s sebou. Kopal jsem nějaké příkopy, nebo co to bylo. Byl jsem daleko od domova. Díky tomu jsem se nedověděl o mém klopýtnutí působícím zánik jednoho náboženství. Možná, že se to ani nedovím, protože už se do své země zřejmě nedostanu. Dokud pak budu naživu, zůstanu naživu i já, s tou trochou energie, co si dám. To bych samozřejmě mohl narušit, kdybych sem přišel jako jiný otrok ze stejné země a oznámil si poslední významnou událost. Snad

bych tomu neuvěřil. Je ale pravda, že jsem si vždy užíval svojí energie a nikdy ji nepoužil pro posílení své moci. Má pozice prostě nebyla nijak pevná.

Ano, byl jsem jako ti dva otrok, stejně jako mnoho mých jiných podob, pracujících kousek níž. Většinou se snědší pletí, patřících k jiné rase a náboženství. Divokých, necivilizovaných lidí.

Právě jsem k sobě přišlo jako jedno snědší dítě a začalo jsem se otravovat. Několik pohledů o kousek níž zbystřilo. Bušilo jsem do sebe pěstičkami a s hysterickým křikem na sebe prskalo. Bránil jsem se ranám, ale nechtěl jsem si nijak ublížit. Částečně také kvůli nebezpečí číhajícímu dole.

Trvalo to ale dlouho. Stále jsem vedlo podivné útoky omezené mými dětskými silami. Snažilo jsem se kopat a kousat a jako nikdo jsem se neokřiknul. Stále jsem to trpěl. Po chvíli jsem to ale nevydržel v druhé podobě, která nebyla napadena. Naštval jsem se a ušetřil si pohlavek. Nedopatřením jsem sklouzlo a spadlo do mělkého příkopu. Začalo jsem vyzývavě brečet. Lopaty v mnoha mých rukou se začaly zvedat od země, aby vykonaly jiný úkol, než k jakému mají sloužit podle původního plánu.

V roli napadeného jsem rychle seskočil do příkopu, abych zjistil, jestli se mi něco nestalo. Neodpovídalo jsem. Jen jsem stále brečelo. Armáda lopat se blížila. Stál jsem nahoře a sledoval ji. Byl jsem tam úplně sám. Pomohl jsem si a teď mě čeká jistá smrt. Jen mě, protože v té druhé podobě jsem se jako dítě neudeřil. Nevadí. Zemřu. Aspoň v té druhé podobě to přežiji.

Seděl jsem v příkopu a bylo mi jasné, co se děje. Nebyl jsem v bezprostředním ohrožení. Věděl jsem, že lopaty nebudou orientovány proti mně. Ale nebylo by lepší, kdyby byly ? Nikdy tady nebudu v bezpečí. A už vůbec ne, když tu budu sám.

Začal jsem se modlit. Lopaty se pomalu přibližovaly. Stále jsem brečelo. Bylo celkem jasné, že bylo tohle vše připraveno.

Jsem bůh síly. Nemohu přece rozdávat energii všude.

Stále jsem tam stál a nehnul se z místa.

Vzhlédl jsem nahoru ke svojí postavě. Uvědomil jsem si, co je mojí povinností, ať už etickou, či náboženskou.

S modlitbou na rtech jsem vystoupil, prošel mezi několika lopatami očekávajícími první úder a postavil se vedle sebe.

V té chvíli jsem použil svoji energii. Pro konečný efekt. Od slunce se oddělil paprsek, který sežehl všechny mé podoby tvořící blížící se armádu. Lopaty s řinčením dopadly na zem, ještě chvíli svírány zčernalýma rukama.

V obou podobách jsem klesl na kolena a obřadním způsobem si začal děkovat za záchranu života.

A v té chvíli jsem věděl, že má existence úplně nezanikne.

12

Zima

Běžím po ulici v podobě mladé dívky. Chci se zachránit. Nepronásleduje mě žádná má podoba živého člověka. Ne, protože už tu žádná taková není. Město je tiché. Jako nikdo z jeho obyvatel už neudělám zvuk, který by ticho narušil. Jako ta, která mě pronásleduje, jsem se všechny zahubila. Jistě, jsem tu od počátku věků. Jsem všudypřítomná a známá a už jsem si proti sobě našla na celém světě obranu. Jenže teď jsem získala inteligenci a vím, jak útočit. Jsem vražedná. Nejvražednější zbraň, jaká může existovat. Jsem zima.

Prchám. Nevím, odkud se mohu znenadání napadnout a zahubit se. Vlastně asi odkudkoliv, ale o tom nemohu přemýšlet, chci – li si zachránit život. Vidím se kolem sebe jako všechny ty mlčenlivé sochy, které ještě nedávno dýchaly, mluvily a žily vlastním životem. Stará paní s nákupem v ruce, malý kluk klečící u rozbitého kola a bohatě vyhlízející muž právě nastupující do luxusního auta. Jako ti všichni jsem tu teď byla stále ve stejné poloze, bez hnutí.

A přece jsem měla pocit, že ani v jednom z nich nejsem mrtvá. Stále jsem cítila uvnitř život. Mlčenlivý, mrtvý život.

Toužila jsem se vidět jako někoho jiného opravdu živého, ale bylo mi jasné, že je to pravděpodobně naprosto nerealizovatelné přání. Proč jsem zrovna v této podobě zůstala naživu? Proč jen v ní mohu svobodně chodit a snažit se uprchnout? Na tom nezáleží. Možná je to štěstí, možná nějaký skrytý důvod, do nějž, aspoň zatím, nemohu proniknout. Hlavně se nesmím zastavit. Jinak se jistě zahubím. Tedy, spíše zmrazím. To je jedno. Musím běžet. Nevím kam, ale někde na světě přece musím existovat jako někdo živý! Nemohla jsem přece zničit celý svět!

Míjím se jako dívku hrající si se psem a vbíhám do parku. Milenci na lavičce v milostném objetí. Dokonce i jako vrabec na stromě sedím zmrazený a má dokořán otevřená očička se upínají k nějakému velmi vzdálenému předmětu.

Přede mnou je otevřený dům. Nevím proč, ale toužím jít dovnitř. Je mi sice jasné, že odtam nemám kam prchnout, ale cítím, že tam musím. Stejně neuteču. Ne, tak nesmím přemýšlet! Jistě, že uteču. Ale dovnitř prostě musím.

V prvním patře ležím ve dveřích bytu jako mladý muž oblečený v černém. Vejdu dovnitř a náhle si uvědomuji, že se zde zřejmě odehrával satanistický obřad. A velmi krvavý obřad, protože měl být spojen s obětováním. V kruhu svých podob v černých hávech ležících v chaotickém uspořádání tak, jak mnou byly napadány, totiž ležím jako muž, nad nímž se skláním jako jiný v černém s nožem v ruce. Buď jsem se sem jako vražedkyně dostala náhodou právě v tuto dramatickou chvíli, nebo jsem právě tady dostala inteligenci a začala svoji pout' městem.

Ale co teď? Má vůbec cenu prchat? Stejně je velmi pravděpodobné, že zemřu. Jak bych si mohla utéci? Jsem všemocná. V rohu místnosti hoří oheň. Asi byl použit při obřadu. Zjevně při útoku mým napadeným součastem nijak nepomohl. Nečekám pomoc, ale přesto si k němu sedám. Už nechci prchat. Nemá to cenu. Klidně tady zemřu. Je mi to jedno.

Netrvá to dlouho, když cítím, že jsem tady.

„Vidíš. A takhle to nakonec dopadne vždy.“ ozve se z okolí.

„Proč to děláš?“ ptám se. Říkám to jen tak, aniž bych čekala odpověď. Ta ale vzápětí přichází:

„Ještě jsi na to nepřišla?“

„Ne. Copak to má důvod?“

„Jistě. Proč myslíš, že to dělám?“

„Jak to mám vědět?!“ sykla jsem agresivním hlasem přicházejícím často v momentech naprosté beznaděje.

„Vážně nevíš?“ pokračovala jsem s naprostým klidem.

„Ne. To vážně nevím. A stejně tak nechápu, proč jsi mě nechala žít.“

„Oni také žijí. Toho sis mohla všimnout. Co se týče tebe, nechala jsem tě být, protože jsi mi nedala důvod k útoku. Až teď.“

Podářilo se mi trochu uklidnit. „Oni nejsou mrtví?“

„Jistě, že ne. Proč bych je zabíjela? Jen jsem je potrestala splněním jejich vlastního přání. Jsem vlastně jeho ztělesněním.“

„Jakého přání?“

„Přání zastavit čas a vyčkávat. Přání stagnovat a nepokračovat dál.“

„To si všichni přáli?“

„Všichni.“

„Ta paní s nákupem, ten malý kluk...?“

„Milenci i dívka hrající si se psem.“ doplnila jsem se. „Jistě.“

„Ty víš, kudy jsem šla?“ přeběhl mi mráz po zádech. Nebyl to útok, jen tělesná funkce.

Ozval se smích. „Jistě. Celou dobu jsem šla s tebou. Jsem všudypřítomná. Jsem v celém světě a jsem i v tobě. Ale dokud jsi prchala, neměla jsem důvod trestat tě. Ta paní s nákupem měla, tak jako většina starých lidí, strach ze smrti. Věděla, že už brzo zemře, přesto se snažila zastavit čas. Chtěla stagnovat a oddalovat to, co muselo přijít. Chlapec s kolem – on to kolo rozbil, jestli sis všimla...“

„Jistě.“

„Měl strach, že ho rodiče potrestají. Věděl, že se to brzy stane, ale...“

„Snažil se zastavit čas.“ doplnila jsem.

„Přesně tak. Milencům v parku bylo tak krásně, že nechtěli, aby ta situace někdy skončila. Vrabec seděl na stromě a nechtěl už letět dál.“

„A ti satanisti?“

„Dívka tě nezajímá? Neboj, času mám dost.“

„Předpokládám, že s dívkou to bude podobné, jako s milenci.“

„Správně. Věděla, že jí doma pejska nedovolí. Teď s ním může být neustále.“

„Navždy.“ opravila jsem se.

„Jistě. Tak tedy ti satanisti. U nich jsem začala. Tady jsem vznikla.“

„Napadlo mě to. Bylo to kvůli nim nebo kvůli oběti?“

„S tím obětovaným je to jednoduché. Věděl, že za chvíli zemře a už nepočítal s žádnou pomocí. Nesnažil se už nic dělat. Nebránil se. Přesto toužil, aby se zastavil čas. Je samozřejmé, že chtěl přežít, ale nic pro to nedělal. Jen trpělivě vyčkával a doufal, že ta osudná rána dopadne co nejpozději. Takhle...“ bylo zjevné, že jsem se usmála, „...už nedopadne.“

Kvůli němu jsem se tady ale neobjevila. Bylo to hlavně kvůli nim. Kvůli jejich vlastním vnitřním rozporům. Mysleli si, že je správné obětovat toho člověka, ale uvnitř cítili opak. Každý člověk má v sobě morální zákony mluvící proti vraždě, jen se je někdy snaží překonat. Tihle se navíc svým vyznáním kompenzovali své vnitřní komplexy, ale nijak o jeho správnosti nebyli přesvědčeni. Nebyli si proto jistí, že to, co hodlají udělat, opravdu chtějí. Nesnažili se oddálit něco, co muselo přijít, ale své vlastní rozhodnutí. Rozhodli se zabít člověka, ale přitom to vůbec udělat nechtěli. Doufali, že to přijde co nejpozději.“

„Snažili se oddálit tu chvíli a ty jsi splnila jejich přání?“

„Jistě.“

„Ale to není důvod, abys trestala ostatní lidi.“

„Ne? Tito mě probudili, ale všichni ostatní měli podobný problém také. Ty jsi procházela životem a nechtěla jsi se zastavit, ani se vracet. Až teď jsi propadla beznaději.“

„Takže se mnou uděláš to, co s ostatními?“

„Jistě.“

„Jaké to je?“ zeptala jsem se rychle, abych ještě o píd' prodloužila svůj život. Jistě jsem musela důvod této otázky znát, ale klidně jsem pokračovala v rozhovoru :

„Co?“ Ostatně, měla jsem dost času.

„Jaké to je, když je člověk kus ledu?“

„Myslím, že nijak nepříjemné. Nic tě nebolí, nic ti nevadí. Problém je ale v tom, že stále vnímáš a musíš navždy zůstat tam, kde jsi a taková, jaká jsi. Nevyvíjíš se. To je sen mnoha lidí. Ostatně, možná to za chvíli poznáš.“

„Možná?“ náhle mi svítla malá jiskřička naděje. V tu chvíli mi nepřišlo na mysl, že i malá jiskřička může pálit.

„Dám ti možnost. A nejen tobě. Mohla by ses považovat za něco jako zástupce své společnosti.“

V té chvíli jsem ucítila prudkou bolest v ruce. Byla to bolest způsobená zimou, mojí podobou zimy. Zimou, která je uvnitř a pálí. Věděla jsem, že pokud nic neudělám, za chvíli se zničím. Věděla jsem i to, jak se zachránit. Bylo to jednoduché. Stačilo by dát ruku do ohně a tím bych se jako zimu zničila. Musela bych ale obětovat velkou bolest. Podívala jsem se do ohně a věděla, že tohle nechci. Pak jsem zůstala sedět a nechala své tělo volně k ovládnutí.

13

Hrabě

„Ten člověk žije.“ pronesla jsem, když jsem kráčela strmou chodbou k cíli. „Uzdravím ho.“ řekla jsem během toho, co jsem si připravovala nástroje. „Má v sobě mnoho bolesti. Pomohu mu. Pomohu každému. Já jsem léčitelka.“

Vůbec nechápu, co tady dělám. Jak jsem se k tomuhle vlastně dostal? Nemohl jsem být zcela při smyslech, když jsem tu práci bral. Vždyť jako ten člověk jsem minimálně sedminásobný vrah! Člověk bez rodiny a svých podob přátel, který vraždí na počkání a není ještě zavřen jen pro nedostatek důkazů. Já si snad jako lidi z agentury myslím, že si okamžitě všechno povykládám, jen co během pár dní na svém zámku při fiktivním ohodnocování starožitností získám svoji přízeň. Nebo snad, že najdu nějaký jasný důkaz. Je to absolutní nesmysl. Nemožné. Jsem jistě dost inteligentní na to, abych si dal pozor. Zvláště pokud se jedná o sedm sebevražd.

Za chvíli už jsem klepal na dveře zámku. Ty se posléze otevřely a uvnitř jsem stál jako starý sluha s obličejem plným vrásek a jizev.

„Hrabě Viscus vás hned přijme. Pojdte za mnou.“ řekl jsem a počkal, až vejdu. Pak jsem zavřel bránu a se svící v ruce se vedl po starých skřípajících schodech. Hned, jak jsem vešel, mě do nosu udeřil pach zatuchliny. Stěny se drolily a často už nebyly schopny nést strop, který se na mnoha místech hroutil do chodby, země byla zaprášená a v rozích visely pavučiny silné tak, že vypadaly, jako bych je jako někdo záměrně pěstoval. Tak nějak jsem si představoval sídlo netvora. Jindy bych se takové podobnosti možná zasmál, ale teď jsem měl strach. Prostředí působilo vskutku děsivě. A teď jsem se měl navíc setkat se sebou, tím odporným vrahem nešetřícím nikoho, démonem bez svědomí a snad i všech ostatních kladných lidských vlastností.

Po dlouhé cestě chodbou jsem se uvedl do místnosti, kde jsem seděl jako hrabě Viscus. Úsměv na mých rtech byl zjevně falešný a studený. Oči prozrazovaly zlobu a nenávist. Bodaly a ubližovaly pouhým letmým pohledem. Démonické vzezření navíc podporovalo světlo svíčky vykreslující ostře řezané rysy obličeje.

„Vítám vás na svém zámku.“ pronesl jsem do hrobového ticha sálu. Jestliže vzezření mé podoby hraběte bylo strašidelné, hlas jej překonal. Byl hrůzný a vraždící už svým tónem. Bolel v uších a způsoboval mráz přebíhající po celém těle. Absolutně jsem si nebyl schopen představit, jak bych měl získat aspoň část důvěry podoby s tak ďábelským hlasem. Chtěl jsem pryč. Toužil jsem odtud zmizet. Vzpomněl jsem si ale na značnou sumu peněz, kterou jsem měl za těch pár dní dostat, a rozhodl se zůstat pevně na svém místě.

„Jistě jste unaven po dlouhé cestě.“ pokračoval jsem. „Nebudu vás zdržovat. Doufám, že svoji práci dokončíte co nejdřív. Sluha vás dovede do vašich komnat. Uvidíme se zítra. Osobně vás provedu a ukáži vám své cennosti.“

Tato informace na mě přenesla další vlnu strachu. Doufal jsem, že se se sebou v podobě hraběte budu muset setkávat co nejméně.

Nechal jsem se dovést do svého pokoje a hned, jak se zavřely dveře, jsem padnul na postel a usnul.

Ležel jsem na cvičišti a střílel po kulisách. Snažil jsem se zavděčit své podobě velitele a být co nejlepší. Jako velitel jsem však byl laxní a nijak svůj výkon neohodnotil.

Náhle kolem začaly vybuchovat granáty. Nabil jsem pušku a namířil na jednu svoji část, kulisu běžící mezi výmoly. Věděl jsem, že to jako nikdo neuvídím, ale přesto jsem chtěl být dobrý. Kvůli vlastnímu pocitu síly a vítězství. Pocitu moci. Zasáhl jsem se naprosto přesně a zacílil na další kulisu s pocitem vlády nad svými životy. S pocitem božství.

Do toho jsem si uvědomil, že visím hlavou dolů zavěšen za roztažené nohy. Vzhlednu vzhůru. Polije mě horký pot. Stojím nad sebou jako hrabě Viscus a s odporným úšklebkem přikládám velkou dřevorubeckou pilu na své genitále. Za mými zády stojím zřejmě jako sluha, nebo jako někdo jiný, kdo za pilu pomalu zatáhne. Zachvacuje mě hrozná bolest. Proniká celým tělem a spaluje smysly. Pila pomaličku, hrůzně pomaličku, zajíždí do masa. Nemohu nic dělat. Jsem vystaven zlovůli své ďábelské podoby.

Zběsile střílím po sobě jako všech kulisách. Zároveň cítím tu pronikavou bolest, jak zubaté ostří pomalu proniká ke střevům. Myslel jsem, že jako většina lidí při tak strašné bolesti musím omdlít, ale nestalo se tak. Asi proto, že visím za nohy a krev se mi nalila do hlavy. Kompenzuji tu bolest ve své střelbě. Jako každá padající kulisa si ji ubírám.

Zírám do očí své podoby hraběte. Chtěl bych tam najít aspoň nějakou známku soucitu, ale vidím jen krutost a pudovou touhu způsobovat bolest. Víím, že mi už nic nemůže zachránit život, ale chtěl bych rychle umřít. Neoddalovat svoji smrt. Ta by byla milosrdenstvím. Tohle mučení je strašlivé. Břicho je velmi měkké, ale jako Viscus a neviditelný pomocník si dávám pozor, abych neřezal příliš rychle a neukrátil tím onu předsmrtnou agónii. Střílím a zároveň se svíjím v křečích, jak mi to provazy dovolí. Po půlhodině hrůzy, vypadající jako týden, přichází konečně milosrdná smrt.

Probouzím se zpocený a s bušícím srdcem. Třesu se po celém těle. Rozhlížím se kolem sebe. Těší mě, že zde jako nikdo nejsem. Je zde přítmí, které zvyšuje můj strach probuzený ve snu. Mezi okenicemi proniká trochu světla. Hned je otevřu. Doufal jsem, že mě oslní prudký svit slunce, ale nestalo se tak. Zíral jsem na zataženou oblohu a mlhy převalující se nad šedivými močály, které se rozprostíraly v okolí a omývaly na mnoha místech i obvodové zdi budovy. V noci jsem si neuvědomoval exotičnost tohoto místa tak, jako teď. Toto prostředí bylo velmi nepříjemné, ale i ono mrtvolné světlo mi pomohlo zbavit se zčásti té hrůzy, kterou jsem v sobě choval.

Po chvíli se ozvalo zatukání na dveře. Uvědomil jsem si, co to znamená.

„Budu se muset setkat s netvorem.“ napadlo mě a ani světlo mi nepomohlo, abych se nerozklepal.

„Dále.“ řekl jsem a snažil se zachovat klid.

Vešel jsem jako sluha.

„Pán vás očekává na snídani. Prosím, oblečte se. Počkám přede dveřmi.“

Pak jsem se vedl dolů do jídelny, kde už jsem čekal v oné ďábelské podobě.

„Vítám vás.“ pronesl jsem známým odporným hlasem. „Posad'te se.“

Učinil jsem, jak jsem si přál a hladově se vrhnul na celkem dobře vypadající jídlo. Bylo to snad to jediné příjemné v tomto zámku.

„Rád bych vám řekl,“ zachraptěl jsem, „že si o tom vašem zákonu myslím, že se jedná o odporné omezování obyvatel. Mělo by snad být věcí každého, co vlastní. Nemluvě o tom, že soupis majetku v tomto zámku bude trvat mnoho dní usilovné práce. Přesto jsem ochoten vám pomoci, především proto, že jsem se tu dlouho nesetkal s mladým člověkem a s ním...“ ukázal jsem na sebe jako sluhu, „se nadá dost dobře komunikovat.“

Napadlo mě, jak dlouho jsem se v roli Viscuse neviděl jako mladého člověka. Pravděpodobně od té doby, kdy jsem se jako posledního zabil.

„Doufám, že bude váš pobyt u mne příjemný.“ pokračoval jsem. Vzpomněl jsem si na svůj dnešní sen a lehce se usmál tomuto černému humoru. V těle hraběte jsem si toho všimnul a překvapeně se optal: „Copak? Je na tom něco vtipného?“

Neodpověděl jsem. Chtěl jsem to zamluvit. „Bylo by možné jít k prvním cennostem vašeho sídla už teď?“ Věděl jsem, že je to nesmyslná otázka, ale mému účelu pomohla.

„Samozřejmě. S tím počítám.“ Už jsem o tom úsměvu nemluvil.

Měl jsem ze sebe strach, ale následoval jsem se do sklepa. Bylo nutné pracovat systematicky a bylo logické začít právě tam. Musel jsem tam jít, ačkoliv jsem z té podzemní temnoty neměl zrovna nejlepší pocit.

„Můžete začít. Tohle je nejnižší patro budovy.“ řekl jsem po chvíli jako hrabě, když jsem stál na podlaze z hrubě otesaných kamenů navazující na vlhké zdi. Pokrčil jsme rameny a začal psát, co jsem si říkal. Bylo zde mnoho lahví a několik sudů, všechno údajně plné různě starého archivního vína rozličných značek. Nedokázal jsem si představit, na co to tu zde všechno je, ale nehodlal jsem se tím zabývat. Chtěl jsem odtud být co nejrychleji pryč. Asi po půl hodině jsem konečně vyšel ze sklepa a začal si ukazovat místnosti v přízemí. Tady to trvalo podstatně déle, protože zde byly spousty starožitného nábytku, v některých místnostech již ve značném stádiu rozkladu. V jednu chvíli jsem jako Visccus odešel a já, jak jsem byl unaven z dlouhého chození, psaní a odhadování ceny, usnul jsem na židli opřen o stůl.

Měl jsem ze sebe strach, ale následoval jsem se do sklepa. Vešel jsem tam a zjistil, že tu není sklad vín, jak jsem očekával, ale dobře zařízená mučírna. Naplnilo mě to hrůzou, ale nechtěl jsem vypadnout ze své role. Začal jsem tedy odhadovat hodnotu předmětů. Ptal jsem se na jejich stáří.

„Tato panna...“ ukázal jsem na strašlivou bednu ve tvaru ženy s kápí uvnitř plnou dlouhých ostnů, „je z patnáctého století z Německa. Bylo v ní zabito přes tři sta lidí. Víte, že v ní může člověk umírat několik dní?“ Ukazoval jsem dál. „Toto lámací kolo je z třináctého a vodní mučení ze čtrnáctého století ze Španělska. Obojím prošlo asi tisíc hříšníků.“

Vše jsem pilně zapisoval a určoval hodnotu i podle počtu mrtvých, jako by ji zvyšoval. Ted' byl na řadě jeden předmět, který vůbec jako mučící nástroj nevypadal. Byla to obyčejná židlička s vysokým opěradlem, pouty pro ruce a nohy a obručí u krku. Nic obzvlášť zajímavého.

„Tohle taky něco dělá?“ optal jsem se neprozřetelně.

„Jistě.“ odpověděl jsem si a v mých očích se objevil ďábelský plamínek. Náhle jsem zřejmě přistoupil zezadu jako sluha a během chvilky se připoutal k židli.

Seděl jsem tam a u krku mě lehce škrtila obruč. Ale nijak moc. Šlo spíš o nepříjemný pocit, jaký dostávám postižen klaustrofobií v uzavřených prostorách. Mohl jsem vlastně bez problému dýchat, jen to bylo nepříjemné. Snažil jsem se udržet klid. Doufal jsem, že mi toto zařízení nic neudělá. Náhle se však za mnou ozval skřípot. Něco mě bodlo a zároveň zatlačilo do temene hlavy. Tam, kde hlava navazuje na krk. V té chvíli jsem si uvědomil ďábelskost mojí vůle, která tento stroj vytvořila. Nevšiml jsem si dřevěného šroubu, který mi ted' měl udělat pomalou trepanaci lebky. V návalu bolesti a nutnosti aktivovat pud sebezáchovy jsem se snažil natlačit hlavu co nejvíc dopředu. Tam byla ale ona obruč. Ted' mě při mé touze po životě začala škrtit a řezat. Chtěl jsem křičet, ale nemohl jsem, protože jsem se ze své vlastní vůle škrtil. Kdybych nechal hlavu vzadu, byla by smrt rychlejší, ale copak to šlo ?

Šroub se velmi pomalu posunoval vpřed. Na jedné straně byla bolest, na druhé udušení. Obojí se k sobě vzájemně přibližovalo. Viděl jsem se v roli smějícího se hraběte Visccuse, toho ďábelského tvora, vraha bez výčitek svědomí. Věděl jsem, že tady smilování nenajdu. Cítil jsem

šroub stále více tlačící na lebku a zjistil jsem, že už se nemohu pohnout víc dopředu. Spalující, bodavá bolest v hlavě vrcholila, až konečně praskla lebka. Pak se mi začaly promítat sny s realitou.

„Uvidíme se příště.“

„Člověče, vstávejte ! Máte práci.“ mluvil jsem k sobě v podobě hraběte a třásl se sebou ležícím na stole. Trhnul jsem sebou a spatřil se. Velmi jsem se vyděsil, protože ze mě ještě zcela nevyprchal vliv odporného snu. Nebyl jsem ještě zcela schopen rozlišit realitu od svých snů. Uskočil jsem. Jako hrabě jsem se na sebe překvapeně podíval.

„Co se vám stalo ?“ zeptal jsem se.

Teď jsem si teprve začal uvědomovat realitu. Když jsem se probouzel...

„Co jste to říkal ?“ zeptal jsem se.

„Ptal jsem se, co se vám stalo.“

„Ne, myslím předtím.“

„Aby jste vstával.“

„Předtím už nic ?“

„Myslím, že ne. Co bych měl říkat ?“

Uvědomil jsem si, že se věta „Uvidíme se příště.“ ozvala ještě ve snu, což mě nijak zvlášť neuklidnilo. Představa dalšího stejně děsivého snu nebyla zrovna příjemná.

„Vaše reakce byla dost neadekvátní. Myslím, že byste si měl po návratu domů zajít k psychiatrovi.“

„Ano, máte pravdu. To bych asi vážně měl.“

Pak už jsem o tom nemluvil. Dál jsem ohodnocoval předměty a zapisoval. Stále jsem se přesvědčoval, že se jednalo o výplod mojí přebujelé fantasmie, ale nemohl jsem se donutit zaplašit myšlenky, jako : „Co, když takový opravdu je ? Co, když opravdu mučí lidi pro své potěšení ? Ostatně, už se tu ztratilo hodně lidí. Co, když takový osud chystá i mně a ty sny jsou něco jako varování ?“ Pak jsem se uklidňoval tím, že přece jako všichni lidé z agentury vím, kde jsem a jako hrabě si to velmi dobře uvědomuji. Musím si ale uvědomit, že bych si stejně nic nedokázal. Mohl jsem zahynout v močálu cestou zpět. Takže vlastně nejsem nijak omezen. Jsem si vydán na milost. Ale ne ! Byl by to přece risk, zabít mě. Jistě by na mě okamžitě padlo podezření. Na druhou stranu by mi to vlastně mohlo být úplně jedno. Dost ! Nebudu se tím zabývat ! Tyhle myšlenky mě mučí snad víc, než pila a židle se šroubem.

Povečeřel jsem při rozmluvě o „světě mladých lidí“ tam venku a pak šel spát. Cestou jsem přemýšlel, kde získávám jídlo, když se ze zámku v podstatě nehnu ani na krok. Asi chodím jako sluha přece jen čas od času nakupovat do vesnice. Nevím, proč se tím vlastně zabývám. Vždyť je

to jedno. Horší je teď můj strach ze spánku. Znamená to „Uvidíme se příště.“ opravdu, že se to bude opakovat? Uklidňuji se tím, že se jednalo jen o obyčejný sen, o funkci podvědomí vyvolávajícího strach předem naprojektovaný do své podoby hraběte.

Ulehl jsem a prožíval ten odporný pocit, kdy toužím spát a přitom se snažím neusnout. Pocit, který nemohu znát jako nikdo, kdo v životě nezažil noční můru. Jedná se o chvíli, kdy to, co má přinášet úlevu, nosí hrůzu. Věděl jsem, že musím spát, protože zítra budu zase vyvíjet mnoho intelektuální námahy. Nakonec promluvil tělo a překonalo vůli.

Seděl jsem připoután v dřevěném křesle. To bylo po celé své ploše pobito tupými dřevěnými bodci. Pokud jsem byl v klidu, neublížovaly mi, ale jakmile bych se jen trochu pohnul, jistě by mě pobodaly. Cítil jsem odporný zápach, charakteristický zápach spalovaného masa, pálených mrtvol. Tvořil odpornou nasládlou pachut' v puse. Rozhlédl jsem se kolem. Stěny, podlaha i nástroje, vše bylo natřeno dehtem. Dehtem z mrtvol.

Zíral jsem na svoji podobu hraběte.

„Tak vás tady zase vítám.“ usmíval jsem se krutě.

„Ne!“ vykřikl jsem a oči mi zalily slzy. „Prosím vás, pro lásku dřímající v každém člověku, pusťte mě.“

Neodpověděl jsem. Jen jsem se dál usmíval. V ruce jsem držel dlouhý železný nástroj s malým utahovacím očkem na konci. Bez otálení jsem si toto očko nasadil na prsní bradavku. Pochopil jsem, co bude následovat. Hrůza z očekávané bolesti naplnila celé mé tělo. Začal jsem neartikulem křičet. Ve chvíli, kdy byla bradavka oddělena, jsem sebou trhnul, což mi způsobila četná zranění prostřednictvím bodáků. Rána na prsou však tuto skutečnost bolesti překonala.

Teď jsem si nasadil předmět na prst a začal s ním kroutit a tahat jím. Další vlna bolesti mnou projela jako blesk a donutila ruku, aby se pohnula vpřed. Rozdrásal jsem si ji. Proti očekávanému zranění to stejně nepomohlo. Prst se po chvíli zlomil, ale to nebylo vše. Jako hrabě jsem s krouživým pohybem pokračoval. Nejdříve popraskaly svaly, pak nevydržela kůže, jejíž elasticita na takový nápor nemohla stačit. Nakonec jsem prst s ďábelským smíchem utrhл celý. Křičel jsem bolestí, což se mi asi jako mým mučitelům nelíbilo, protože mi byla vzápětí zezadu nasazena na hlavu železná maska obdařená dýchací trubičkou, která mi byla zaražena do krku. Začal jsem se dávit, ale pomoc samozřejmě nepřišla. Nebylo to totiž nic, co by mi mohlo rychle ubrat život.

Náhle jsem ucítil na hrudi rozžhavené železo. To vybudilo mé zmučené nervy natolik, že jsem se zvedl v křesle, co mi pouta dovolila a při zpětném dopadu jsem si zabodl množství bodců do stehů, konečnicku a do oblasti genitálií. Z mého krku se dral výkřik. Skončil ale jen jako zachroptění v dýchací trubičce.

Teď jsem si jako někdo uvolnil pouta. Nebyl jsem si jistý, jestli teď chci být vůbec zachráněn, když je mé tělo tak poškozeno. Doufal jsem aspoň v rychlou smrt. Byl jsem ale odpoután jen proto, abych vzápětí padl a byl opět připoután tváří dolů na železnou konstrukci připomínající...

Panebože ! Připomínající zahradní gril. Začal jsem sebou házet sem a tam, ale pouta držela skvěle. Slyšel jsem smích své podoby Viscuse, v níž jsem pochopil, že už znám účel tohoto děsivého zařízení. Mé pohlaví bylo položeno na malou kovovou desku, z níž přečnívalo ven. Ta se začala žhavit nejdřív. Odtam stoupala bolest postupně se šířící do celého těla, když železo postupně škvařilo kůži a připékalo maso. Nemohl jsem křičet, nemohl jsem se hnout. Mohl jsem jen cítit bolest a strach a doufat v co nejrychlejší konec.

Vyskočil jsem z postele. Byl jsem zpocený a vyděšený, stejně jako už několikrát předtím. Klepal jsem se po celém těle. V každém temném koutě jsem viděl nepřátelské stíny snažící se mi ublížit. Vyběhl jsem ze své ložnice do chodby a po schodech dolů. Brána, z níž vedla cesta ven, byla zavřená. Znovu jsem vyběhl po schodech a vřítel se do dveří, o kterých jsem si myslel, že vedou do místnosti, z níž jsem před chvílí vyběhl. Zřejmě jsem si ale spletl schodiště, kterých tu bylo víc než dost a dostal se úplně jinam, než jsem chtěl. Stál jsem v rozlehlém sále. Až tam jsem se uklidnil a začal přemýšlet, co vlastně dělám. Na stole ležela svíčka. Nedalo mi to a zapálil jsem ji. Světlo mě trochu uklidnilo. Rozhlédl jsem se kolem. Stál jsem ve své pracovně. Jako nikdo jsem tu nebyl. Obešel jsem stůl a všimnul si, že na něm leží kniha. Sedl jsem si do křesla a vzal ji do ruky. Vypadl z ní papír. Měl jsem strach, ale má zvědavost byla silnější. Přiložil jsem papír ke svíčce a začal číst.

„Prosím, pomozte nám. Přijeli jsme do tohoto divokého kraje před několika dny s pěti přáteli. Jsme zajati ve sklepení toho ďábla hraběte Viscuse. Už odvedl tři z nás a nevíme, co s nimi udělal. Máme strach. Prosím, jestli tenhle dopis najdete, sežeňte pomoc.“ Na kraji dopisu bylo později dopsáno jiným rukopisem datum.

„Zřejmě jej našel někdo, kdo neměl.“ napadlo mě. Pak se ozvala pro mě podstatnější myšlenka : „To bude něco pro agenturu. Zřejmě věděla, proč mě sem posílá. Tohle je důkaz, ač nepřímý.“ Měl jsem strach, ale napadlo mě, že kdybych našel dost důkazů, mohl bych s nimi téci a už se nikdy se sebou jak tím démonem nesetkat. Dostal bych své peníze a měl to za sebou. Ostatně, agentura mě sem jistě poslala za tímto účelem. Nemohla ale tušit, že ztratím sebekontrolu a... nebo mohla ? Možná mi předtím byly podány nějaké pomalu působící drogy a všechny ty sny... Ted' o tom nebudu uvažovat ! Ať je to jak chce, jako ten člověk jsem zřejmě opravdu vrah. A myšlenka, že budu moci pryč, mě uspokojuje.

Otevřel jsem knihu. Byl to deník. Přelétl jsem očima několik posledních dní, kde bylo většinou psáno o mně občas s poznámkou typu : „hezký kousek“. Pak jsem namátkově našel jednu stránku asi v polovině knihy. Stálo tam toto :

„15. 3. – Dnes jsme snědli Antona. Je to už třetí mrtvý, který skončil v našich žaludcích. Ostatní z toho mají výčitky svědomí. Pokouším se je přesvědčit, že neděláme nic špatného, když se snažíme přežít. Doufám, že nás brzo zachrání.“ A pod tím byla poznámka : „Lidské maso je velmi dobré a výživné.“

Chtěl jsem číst dál, ale najednou se rozletěly dveře. Stál jsem v nich v podobě hraběte. Za

mnou se ve tmě rýsovaly schody do přízemí.

„Co tady děláte ?!“ vykřikl jsem.

Nevěděl jsem, co říci, ale nezáleželo na tom. Teď už jsem věděl jistě, že jsem vrah. Je to jasné. Někdy v minulosti jsem uvíznul někde, kde nebyly potraviny. Musel jsem jíst lidské maso. Nevím, jak to skončilo, ale pravděpodobně mi pak začalo toto maso chutnat. Proto jsem uvěznil svých šest podob a spáchal šest sebevražd. Kvůli masu. Hnusilo se mi to. Díval jsem se na sebe, na vraha a kanibala.

„Jak může žít taková zrůda ?!“ napadlo mě. Měl jsem pocit, že bych měl jako Viscus okamžitě zemřít, abych dál nehyzdil tvář světa. Jako by každá minuta mého života těžce dopadala na bedra spravedlnosti, lásky a vůbec všech dobrých vlastností už tak často opomíjených. Vzpomněl jsem si na hrůzné sny a k odporu a nenávisti se ještě navíc přidal strach. Všechno, co jsem pak udělal, mi připadlo naprosto spravedlivé a správné. Podíval jsem se na deník a zoufalý dopis ležící vedle. Image pracovního stolu nedoplňoval obvyklý nůž na dopisy, který bych zde očekával a tak velmi rád použil. Byly zde však nůžky. Chytil jsem je a vrhl se dopředu.

Bez hlesu jsem se svezl k zemi. Za mnou spadla svíčka a zhasila se na vlhké podlaze. Zíral jsem na sebe a teprve teď si uvědomil, co se vlastně stalo. Došlo mi, co jsem udělal. Všechny předchozí pocity zmizely. Spáchal jsem sebevraždu. Ten hrůzný pocit překrýval všechno špatné, co jsem prožíval předtím. Stále jsem svíral v ruce vražedný nástroj. V návalu znechucení sám nad sebou jsem se ho chtěl zbavit. Odhodil jsem nůžky na stůl. Během toho jsem se podíval na knihu. Přišel jsem k ní a třesoucíma se zkrvavenýma rukama jsem ji otevřel. Byla v ní jen hromada čísel. Účetní kniha. Žádný deník. Po nějakých osobních zápiscích nebylo ani stopy. Vedle ležel účet na boty.

I otevřela jsem dveře a v záři svící a měsíční mlze jsem tu plul jako ten člověk. Jako člověk, obraz sebe jako všeho lidstva. A byl jsem nemocný.

„Uzdravím tě.“ pronesla jsem a mé srdce se rozbušilo, když jsem zvedla mohutnou kosu.

Uvědomil jsem si, že jsem měl halucinace. Zabil jsem se neprávem jen kvůli vlastní narušené psychice. Výčitky svědomí ještě v plné míře nedorazily. Zatím jsem měl strach hlavně sám o sebe. Strach z trestu. Viděl jsem jedinou spásu – utřít otisky a běžet pryč. To jsem také učinil. Ale ve chvíli, kdy jsem vyběhl na chodbu, uslyšel jsem, jak se ke mně po schodech blíží mnoho běžících nohou. Zůstal jsem stát. Věděl jsem, že neuniknu. Po chvíli jsem se objevil v mém zorném poli ve všech těch podobách. V šesti podobách. Běžel jsem nahoru a vzduchem se ozvalo tiše :

„Vrahové přišli zavraždit vraha svého vraha.“

14

Akord

Zazpíval jsem do ticha.

Temným lesem přišla mi odpověď. Nerozuměl jsem. Nezáleželo na tom. Jistě jsem zvolil tu správnou notu, správný tón, výšku, vše tak, jak má být. Copak tomu mohu porozumět? Zním systém, ale ten je mi cizí ve všech podobách patřících k mému národu či rase, nezáleží na názvu omezujícím slovem svobodnou vůli, jsem tomu nemohl porozumět.

Zpěv byl krásný a vyvodil v mé mysli různé pocity. Pocity moře, pocity řeky, pocity mraku. Pocity všech skvěle fungujících systémů přírody. Pocit melancholie a zároveň něčeho, co působilo jako jakási snaha o vyrovnání.

Napadlo mě, jakým způsobem mohu vlastně vést nezávaznou komunikaci. Seznamovací komunikaci. Zřejmě nijak. Zřejmě to není podstatné. Stačil jeden tón. Ten jediný tón řekl všechno. Pocity z okolí, sympatie a antipatie stejně, jako filosofické postoje a názory. Stejně, jako představy a nejskrytější hlubiny duše. Vše přicházelo zároveň. Napadlo mě, jak dalekosáhlý je takový zpěv. Mohl bych každou chvíli zachytit mnoho vzdálených tónů žijících svým vlastním životem. Mohl bych získat obrovské vědění. Každý tón má mnoho úrovní. Od nejjednodušších myšlenkových procesů až po kolektivní vyjádření skrytého smyslu. Kéž bych mohl pochopit aspoň tu nejjednodušší!

Já si musím říci každou myšlenku slovy, aby nabyla platnosti. Nedokáží se bez nich obejít. A tady? Jak rychlé musí být takové myšlení! Vědění, jehož má být dosaženo musí přijít neuvěřitelně rychle, neomezené nesmyslnými bariérami slov. Jen pocity. Dokonalé a všeobjímající.

Další tón. Nejistě se mi vybavil slabý pocit bolesti. Ano, ten k tomu všemu také patří. Musí tu být, aby byl svět v rovnováze. Ucítil jsem dokonce, v jaké oblasti mysli se bolest nachází a ve které části těla se projevuje. Nevěděl jsem ale, proč. Nedospěl jsem ještě tak daleko. Kráčel jsem dál lesem.

Znovu jsem zazpíval. Nevím jak. Nevím ani, jak mě ten zvuk napadl. Ale v odpovědi byla jakási

radost a sounáležitost. Možná, že jsem intuitivně poslal právě ten tón, který řekl mé myšlenky. Ale tím bych přece musel oznámit, kdo jsem, že sem nepatřím. Ale co když ano. Co když tady nejsem nikdo jiný, než já, který jsem pochopil ?

K mému sluchu dospěl stejný zvuk, jako před chvílí. Moře, řeka, mraky, co dál ? Něco o paralelně prožívaných životech. Přesně tomu nerozumím. Zkusím o tom chvíli meditovat. Z mé snahy o pochopení mě však náhle vytrhl jiný tón, který navodil úplně jiné pocity. A další tón ode mě v jiné podobě. Všechno se mi v hlavě míchalo. Štvalo mě, že se nemohu soustředit.

V těch mnoha zvucích bylo něco, co je spojovalo. Jeden souzvuk. Téměř bych ho nazval akordem. Akordem úplně obsahujícím svět. Akordem dokonalosti. Chtěl jsem najít to, co bylo společné. Základ. V hlavě se mi míchaly tóny tvořící vesmírný akord. Bolest a štěstí, láska a nenávisť, radost a strach, vše dohromady...

A pak jsem náhle začal rozumět. Pochopil jsem, že je to vše jen jediný tón vyjádřený v mnoha jiných. Tón obsahující svět vířící v nekonečném akordu. V tom akordu, který mě sem přivedl a který mě zase odvede pryč.

A rozuměl jsem všem obrátům toho akordu.

15

Nemocnice

Přišel jsem tam na psychiatrii. Už, když jsem se na sebe díval jako na dámu v informacích a říkala jsem si cestu na ono hledané oddělení, připadlo mi, že něco není v pořádku. Měla jsem v očích podivný agresivní výraz, který však ukazoval na jistou zvláštní nevědomost. Nešlo možná ani tak o inteligenci, ale o naprostou absenci snahy jakkoliv inteligenci používat či dokonce rozvíjet. Asi minutu jsem zamyšleně hleděla do stropu a pak ze sebe vypravila odpověď, jako bych ji už dávno znala : „Jděte do druhého mezipatra. Tam někdo by to, myslím, mělo být. Nevím přesně, kde, ale snad se doptáte.“

Cestou jsem se podíval na zašlou informační tabuli nedbale přibitou, nebo možná zubem času uvolněnou. Jistě, byla tam v druhém mezipatře neurologie, ale nikde psychiatrie. Věřil jsem ale svým slovům a vydal se tam, kam jsem se poslala.

Prošel jsem celou chodbou a nikde psychiatrii nenašel. Už jsem chtěl jít zpět, ale náhle jsem si všimnul, že se chodba na svém konci prudce svažuje. Přišel jsem až k této cestě do hlubin. Stěny byly špinavé a odporné, podlaha působila děsivě svitem černé barvy dehtu. Vedla do tmy. Nijak zvlášť se mi tam nechtělo, ale řídil jsem se domnělou potřebou odborné pomoci. Vykročil jsem tedy.

Cesta byla prudká a bolela z ní kolena. Připadlo by mi úplně nejpříjemnější padnout na zem a dál se plazit. To bych však neudělal. Samozřejmě, že ne. Přece se nebudu plazit po zemi v nemocnici ! Vydržel jsem tedy bolest v kolenou a šel dál.

Asi v polovině cesty jsem si všimnul, že jdu proti sobě jakožto stará žena a tlačím před sebou vozík s čistícími prostředky. Napadlo mě, jak často tady byly použity.

„Dobrý den.“ oslovil jsem se.

Ani jsem se na sebe nepodívala. Jen jsem se zastavila a zírala do země. „Přejete si ?“

„Prosím vás, mohla by´ste mi říci, jak se dostanu na psychiatrii ?“

Zamyslela jsem se. Chvilí jsem tam stála a zírala na podlahu. Na tu černou podlahu.

„Ano, mohla.“ odpověděla jsem posléze a tlačila svůj vozík dál. Byl div, že jsem ještě chodila vzhledem k tomu, jak jsem se klepala.

Zastavil jsem se, když jsem se mýjela.

„A mohla by‘ste mi říci, kde to je ?“

„Hned, jak sejdete z nájezdu, dejte se schody doleva a dolů. Tam bude další nájezd a pak... pak už to najdete.“ Chvilí jsem bez hnutí stála, jako bych se připravovala ještě něco říci, ale nakonec jsem jen beze slova pokračovala dál svou cestou.

„Děkuji.“ odpověděl jsem si, ačkoliv jsem neměl pocit, že jsem se nějak zvlášť vnímala.

Sešel jsem z černého nájezdu. Tam jsem opravdu našel nepříliš toužebně očekávané schody, které jsem si popsala. Dvakrát se otáčely doleva. Pak jsem opravdu našel další chodbu dolů. Úplně stejnou, jako byla ta předchozí. Se špinavými stěnami a černou, blyštivě černou podlahou.

Ohlédl jsem se do chodby, v níž jsem právě stál. Na jejím konci bylo velké okno, jenž bylo však natolik špinavé, že propouštělo jen jakési podivné zšeřelé přítmí. Napadlo mě, že bych zde vážně nechtěl být jako pacient. Jen během té krátké chvíle, co jsem tady, na mě toto místo působí nepříjemně. Děsivě. Kdybych tu měl ležet s nějakou nemocí, bylo by to asi opravdu strašlivé a myslím, že bych se jen ztěžil léčil. Napadla mě vtipná narážka o pravděpodobném vysokém počtu orgánů určených k transplantaci získaných v této nemocnici. Copak někdo může přežít delší pobyt zde ?

Podíval jsem se na starobylé obrázky znázorňující, na co je oddělení, jemuž přísluší, zaměřeno. Z prvního jsem pochopil, že se zde léčí kosti. Na druhém byla jednoduchými tahy nakreslena postavička s červeným čtverečkem na místě pohlavních orgánů.

Už tady se mi nelíbilo. Tím horší byla představa, že musím dolů, kde byla absolutní tma monstrózně doplňovaná načervenalým světlem. Ještě, že se jdu jen zeptat na radu. Překonal jsem nepříjemné pocity, které jsem připisoval svým předsudkům, a udělal první krok do tmy.

Vypadalo to jako věčnost, než sejdu dolů. Bylo to velmi nepříjemné a tak jsem vzpomínal na lásku. To mi pomohlo, takže mi okolí nepřipadlo až tak děsivé, jak jistě děsivé bylo. Nemusel jsem tam jít, ale jak by to vypadalo, kdybych se vrátil, když už jsem došel tak daleko ? Jak bych se na sebe dívala jako ta žena v informacích, kdybych byl tak rychle zpátky ? Co kdybych se zeptala ? Ale také bych mohl zalézt někam, kde bych počkal tak dlouho, až by byla doba mého setrvání zde tak dlouhá, že by můj návrat nebyl nijak podezřelý. Co, kdyby mě tam někdo potkal ? To by byl trapas. Ale už se stejně jako většina doktorů, snad jako všichni, nikdy nepotkám. Záchod ! Ano, jistě. Mohu jít na záchod. Tam se snad jako nikdo nenajdu a jakkoliv dlouhý pobyt tam mohu bez problému omluvit. Kromě toho jistě nebudu jako nikdo zjišťovat, jak dlouho tam už jsem.

Vrátil jsem se zpět a kus od špinavého okna našel dveře záchodu. Byl na nich pro mne v momentální situaci velmi nepříjemný nápis : „Klíč v ordinaci.“ Jistě. Samozřejmě. Zamčeno.

Když si vypůjčím klíč, bude divné, pokud tam zůstanu déle. Dobře. Půjdu dolů.

Na konci černé cesty se táhla donekonečna táhnoucí se chodba. Ani by mě nenapadlo, že se v tak malé budově může rozkládat něco tak rozlehlého. Chtěl jsem si asi v roli doktorů toto temné místo co nejvíce zkrášlit, takže jsem zde rozvěsil barevná světla. Převaha rudé a zelené však tvořilo prostředí ještě děsivějším. Navozovala atmosféru vlastní hororovým příběhům z Transylvánských hor. Velmi morbidní vkus? A tady má být léčena lidská psychika?

Minul jsem několik dveří. Na několika byl podivný nápis, který jsem nepochopil, ale obrázek mi napověděl, že se zde vyplachuje žaludek. Pak tam byla, myslím, sonografie močového měchýře. Na dveřích byl komix o třech obrázcích pravděpodobně plnicí vtipnou ukázkou nutné přípravy před aktivitou za nimi. Znázorňoval mě jako člověka, který vypije velké množství tekutiny, pak čeká na lavičce až do chvíle, kdy se mu chce tak na záchod, že se drží mezi nohama a v křeči křiví nohy do X. Až v této chvíli klepe na dveře ordinace. Docela mě to pobavilo, ale, ač nejsem zcela schopen analyzovat, proč, na tom bylo cosi příšerného.

Pak jsem konečně došel tam, kam jsem chtěl. Zaklepal jsem na dveře. Otevřela jsem si jako stará neurotická babka s obrovskými brýlemi a vyděšenýma očima.

„Pa- ní do- ktorka ta- ta- dy není.“ Při každém slově jsem sebou trhala.

„Aha. A nevíte, kdy přijde?“ zeptal jsem se. Doufal jsem, že si odpovím, že až zítra, nebo prostě příliš pozdě, že pak řeknu, že přijdu jindy a už nikdy, nikdy se nevrátím. Odpověď však moji naději naprosto zhatila.

„Při- jde brzy. Brzy.“

„Myslíte, že má cenu na ni čekat?“

Nervózně jsem se podívala na vedlejší dveře.

„A- ano. Jistě. Já nevím, já jsem přišla.“

„Ano?“

„Ano.“ A zabouchla jsem dveře.

Sedl jsem si na lavičku naproti ordinaci a čekal ve světle příšerných lamp. Podíval jsem se na vedlejší dveře. Bylo na nich napsáno: „Pedagogická poradkyně.“ Nechápal jsem, co to zde může být za funkci, ale nechtělo se mi o tom přemýšlet.

„Co tady vlastně dělám?“ napadlo mě. Chtěl jsem pryč, ale co bych si pomyslela jako sestřička, jestli jsem to tedy byla sestřička, kdybych odešel? Ne, zůstanu tady. O nic nejde. Nebudu tady dlouho.

Po chvíli jsem z prvních dveří vyšla jako starší paní s podlitýma očima a vrásčitou tváří obkrouženou špinavými rudými vlasy stáječícími se do neupravených kudrlinek. Jako bych z oka vypadla mé podobě mé učitelky matematiky na základní škole. Strašně jsem se tehdy nesnášel. Myslím, že to bylo vzájemné. Uvědomil jsem si, že je v prvních dveřích výplach žaludku. Usmál jsem se, protože mě napadla vtipná poznámka, že se jako tuto ženu v tomto oddělení ukazují nahou, což vede u mě jako pacientů k okamžitému výplachu žaludku. Vždy jsem ve vtipu přemýšlel, jak bych mohl jako kdokoliv na tuto svoji součást sáhnout jinak, než omylem.

Prošla jsem kolem bez jediného pohledu. Šla jsem podivným trhaným krokem na vzdálenou část chodby, kde bylo trochu víc červeného světla, než zde. Jen jsem se cestou podívala ke dveřím s nápisem „Pedagogická poradkyně.“ V rudém světle jsem zmizela z dohledu.

Další člověk, v jehož podobě jsem se tu objevil, byla přitloustlá žena v bílém plášti tlačící před sebou na vozíku obrovskou železnou bednu. A na té bedně bylo jméno...

Tlačila jsem bedna k nájezdu nahoru. Ze stejné strany jsem vyšel jako obrovský muž. Holohlavý a bez vousů. V přiléhavém obleku. Tak nějak si představuji golema. Šel jsem tedy chodbou jako golem, lehce jsem se smíchem zaklepal na automat na pití, abych ukázal, že tohle vše mi tady patří a jsem tady doma a prošel jsem kolem sebe s drastickým výrazem kata. Věnoval jsem si letný úsměv, v němž bylo pramálo příjemného. Opět jsem se podíval na dveře svojí podoby „Pedagogické poradkyně“ a zmizel v rudé záplavě ve světlejší části chodby.

Konečně někdo příjemný ! Směrem z nájezdu jsem přicházela jako mladá pěkná dívka. Sice jsem vypadala poněkud roztěkaně a neuroticky, ale velmi příjemně a silně eroticky. Byl jsem vzrušený jako nikdy. Byla jsem krásná. Vážně nádherná. Měl jsem nutkání jít za sebou a aspoň se se sebou seznámit. Nebo snad ani nešlo o seznámení. Prostě jen...

Ne ! Jsem v nemocnici. Jsem zvíře. Za některými z těch dveří umírám jako mnozí lidé na rozličné nemoce a já tady myslím na ukájení svého chtíče. Zůstanu sedět. Doufám, že brzy přijdu jako psychiatricka.

Místo této očekávané podoby jsem ale zprava vesele přijel jako mladý muž s kulatými brýlčkami na nose a perverzním výrazem v očích. S výrazem devianta. Tlačil jsem před sebou s odporným úsměvem pojízdnou postel. Z peřin trčela svrasklá ruka držící se držadla připevněnému k posteli. Když jsem procházel kolem sebe, během pohledu věnovanému již dříve jmenovaným dveřím, nahlédl jsem do peřin. Ležela jsem tam jako stará babička s propadlými tvářemi, která jako by se tou vztyčenou rukou přidržovala života, který tak rychle unikal. Další děsivý pohled.

Pak jsem ze dveřů s oním tříobrázkovým komixem vykoukl v podobě celkem normálně působícího muže s černými vlasy a vousy. Úsměvem jsem odhalil zuby tak bílé, že se od nich odráželo chabé světlo okolí.

„Jdete ke mně?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nejdu.“ odpověděl jsem si.

„Opravdu ne?“

„Ne. Myslím, že opravdu ne.“

„Škoda.“ Pokrčil jsem nezaujatě rameny, podíval se ke dveřím s nápisem „Pedagogická poradkyně“ a rychle jsem zmizel za dveřmi svojí ordinace.

„Výborně.“ řekl jsem si pro sebe skepticky sedě na lavičce. „Co sem ještě přijde za výtvary přírody? Jestli Bůh stvořil Svět, který den ho napadlo tohle? Vždyť to nejsou lidi. Pravděpodobně je na sklonku sedmého dne uplácel ze všeho toho svinstva, co zbylo.“ Usmál jsem se svému vtipu, který jsem vytvořil sám pro sebe a sám o sobě. Ale tak je to ostatně vždy. Vždy se jako všichni lidé směji vtipům, které sám vymyslím sám na sebe.

„Tohle snad ani Bůh neměl v plánu.“ Rudá světla zablikala.

V prvních dveřích nalevo, kterých jsem si cestou sem vůbec nevšiml a přísahal bych, že tady ještě před chvílí nebyly, se objevil vozík naložený dřevěnými bednami. Byl tlačěn mou podobou postavy silně připomínající kostlivce. Projel jsem k nájezdu a zmizel.

Pak jsem uslyšel hluboký hlas říkající: „Přikázala to Paní.“ Vzápětí jsem přišla po schodech nacházejících se dál v chodbě, díky čemuž jsem je předtím nemohl vidět, do mého obzoru a otevřela skříň s pojistkami. Byla jsem tlustá, nepřiměřeně tlustá, neuvěřitelně tlustá. Zmáčkla jsem pár tlačítek, zavřela zprohýbaná dvířka skříně a šla kolébavým krokem k sobě na lavičce. Cestou jsem pronesla hlubokým mužským hlasem: „Paní bude spokojená.“ Na rameni jsem si seděla jako malá vychrtlá krysa. Obě jsem se cestou podívala ke dveřím s nápisem „Pedagogická poradkyně.“

Ted' jsem konečně přišla jako první normální člověk. Příjemně vyhlížející žena ve středních letech. S nadšením jsem si uvědomil, že jdu ke dveřím psychiatrie.

„Vy jste doktorka psychiatrie?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Ano, to jsem.“ odpověděla jsem si s milým úsměvem. „Jdete ke mně?“

„Ano, k vám.“ Byl jsem nadšený, že ta nejpříjemnější podoba snad v celé nemocnici je právě tou,

za kterou jsem sem přišel.

„Asi vás nebudu moci vzít hned.“ Usmála jsem se.

Také jsem se usmál a skrýval své nadšení.

„To vůbec nevádí.“ řekl jsem spokojeně.

„Dobře, podívám se, na kdy vás mohu objednat.“ Zašla jsem zpět do dveří své ordinace.

A teprve v této chvíli jsem vyšla v té nejdůležitější podobě. Ze dveří s nápisem „Pedagogická poradkyně.“ Nízká žena s přehnanými ženskými rozměry a dlouhými, hustými uhelně černými vlasy. Lehce vlály kolem obličeje, v němž nejvýraznější byly strašidelné oči postrádající výraz. Kdyby tam místo nich byly jen prázdné důlky, nezměnily by se. Byly na mně vidět znaky přehnané sexuality, tak přehnané, až se stávaly odpornými. Možná, že to byl účel. Masivní rty byly spojeny v odporném obrazu zloby. Nemám sice rád taková slova, ale musím konstatovat, že toto byl pro mě obraz hrůzy a nejvyššího zla.

A najednou jsem tu byl ve všech těch podobách. Jako žena u informací, jako uklízečka radící cestu, neurotická sestřička a krysa trůnící na kovové bedně se jménem, učitelka matematiky, také jako mladá krásná doktorka, jako žena v plášti, jíž patřila již zmiňovaná bedna, golem s výrazem kata, doktor s černými vousy a vlasy, tlustá žena, která zapínala pojistky, perverzní mladík a babička, jež už dost možná vydechla naposledy a kostlivec. Stál jsem tam jako ti všichni a čekal, až vyjdu v podobě psychiatřičky.

Po chvíli se tak opravdu stalo. Zarazila jsem se a rozhlédla se po všech ostatních svých částech, až můj pohled padl na odporně smyslná ústa mé podoby „Pedagogické poradkyně.“ Svěsila jsem zkroušeně hlavu. Ruka s kalendářem a tužkou sjela ke kolenům. Přikývla jsem smutně hlavou jako dítě neschopné vymanit se z uzurpátorské vůle svých starších podob.

„Tak pojd'. Vyšetřím tě.“ řekla jsem a naposled se zkroušeně podívala na svá děsivá ústa, nyní zkřivená ve znatelném úsměvu.

Mohl jsem odmítnout. Mohl jsem odejít. Ale nemohl jsem to udělat. Díval jsem se na sebe tolika pohledy...

Vešel jsem do ordinace.

16

Návrat domů

Hledím průzorem kokpitu do temné prázdnoty vesmíru. Nejedná se o nijak divný pocit. Je to pocit, na který jsem zvyklý. Náleží cí celému životu. Nikdy se nezměnil. Od narození mě provázel den po dni. Cítím se příjemně. Jsem tu doma. Tedy, vlastně nejsem. Nebo bych aspoň neměl být. Domov. Celý život se k němu blížím. Blížím se k Zemi. Nikdy jsem tam nebyl, přesto se tam chci dostat. Musím se tam dostat. Když už ne kvůli sobě, aspoň kvůli mým součástem rodičů, z nichž jsem vzešel.

Nebyl jsem ještě na světě, když loď vinou vadného navigačního systému zabloudila do vzdálených končin vesmíru. Jako rodiče jsem byl jediní členové posádky, v nichž jsem si dovolil přivést se na svět do dalšího těla. Druhá generace na lodi. Problém je ovšem v tom, že je tato generace zastoupena pouze mnou samotným.

„Musíš se dostat na Zemi aspoň ty.“ slýchal jsem celé mládí a sledoval, jak okolo pomalu umírám stářím. „Aspoň ty. Dokonči tuhle cestu. Ať vidíš za nás louky a modré nebe.“ Jako bych měl vykonat svoji umírající touhu. Oživit ji a vyplnit. Nijak zvlášť po tom netoužím. Tady mi nic nechybí. Jsou opravdu louky a modré nebe tak nádherné? Jako matka jsem si je vždy popisovala s obrovským nadšením. Ale chci je vidět?

Od malička jsem se učil řídit tuto loď. Bylo jasné, že na všechny práce zůstanu jednoho dne sám, proto jsem musel umět všechno, včetně pěstování rostlin ve sklenících, získávání kyslíku a recyklace paliva. A všechno umím. Nakonec jsem se překonal i v roli všech svých učitelů. Zvlášť v řízení. Dokáží jít až na hranici možností lodi. Dokáží všechno, čeho je ona schopná. Téměř nemožné. Všechny obraty, úhybné manévry, nečekané útoky, vše ovládám dokonale.

Co když budu na Zemi v mnoha podobách pilotů lepší? Mám tam jistě lepší stroje. Ale to nevádí. Vše se dokáží naučit. Určitě budu uznáván jako skvělý pilot. Ten nepochybně jsem.

Nevím nic o společnosti na Zemi. Neumím nic kromě řízení vesmírného plavidla. Jednou jsem si sedl k výukovému programu matematiky. Navolil jsem si hned pozdější lekci. Pře očima se mi objevila změť nesmyslně uspořádaných čísel a různých znaků dělících je od sebe. Nerozuměl jsem tomu. Naťukal jsem to do počítače a okamžitě mi vyjel výsledek. Proč se učit něco, co za mě

udělá počítač ?

Náhle se na radaru objevuje malá tečka. Po chvíli už je jasné, že se jedná o řízený stroj. Zamrazí mě v zádech. Tím se mění můj život. Změnil se sice už ve chvíli, kdy jsem opravil neuvěřitelně triviální závadu na navigačním systému, ale teď... teď je tu konečně první známka oznamující nepřiliš velkou vzdálenost od Země. Malé plavidlo, pravděpodobně s lidskou posádkou.

Během pár minut jsem byl na dohled a přišla zpráva. Arogantní tón oznamující jméno a funkci mé podoby, jíž patřil. Syn premiéra a průzkumný pilot. Zeptal jsem se na moji identifikaci.

Neodpověděl jsem si. Naštval mě ten arogantní tón. Jsem jistě lepší pilot. O tom jsem přesvědčen. Ukáži si, co umím. Pak se jistě začnu chovat jinak. Usmívám se. Pak udělám prudký obrat doprava a vzápětí na sebe mířím zbraněmi z boku. Jako syn sebe jako premiéra si to okamžitě uvědomím a udělám úhybný manévr. Ale já jsem lepší. Dvojitou kličkou se dostanu na svoji zád. Snažím se prchat, ale stále se držím za sebou.

„Kdo jste ?!“ volám našťvaně do komunikačního zařízení. „Proč mě pronásledujete ?“

Usmívám se. Chci jen, abych změnil hlas. Vynervuji se tak, že budu prosit a uznám, že jsem lepší. Budu se k sobě chovat uctivě.

Náhle však udělám s profesionální zručností nečekaný obrat a bez okolků střílím po svém levém boku. Jen s obtížemi střele uhnu. Trochu mě to vyvedlo z míry. Asi nejsem tak špatný, jak jsem si myslel. Vzápětí jsem ale zase ve výhodě. Jsem nad sebou a mířím na svoji pilotní kabinu. Kdybych chtěl, mohl bych se jednou ranou zabít. Ale to nechci. Jde mi jen o to, ukázat své schopnosti.

„O co vám jde ?“ ozývá se už méně arogantním, zato však agresivně syčivým tónem. „Útočíte na mě a přitom nestřílíte. Ozvěte se ! Co jste zač ?“

Ještě chvíli se z legrace pronásleduji a pak konečně promluví :

„Jsem jediný potomek posádky, která startovala na svoji misi před padesáti lety. Narodil jsem se na lodi. Všichni už zemřeli.

Z přístroje se ozve překvapený hlas : „Vy tuhle skládku starého železa řídíte sám ?“

„Jak vidíte, funguje skvěle.“

„Nikdy bych nevěřil, že je možné s ní dělat takové věci, jaké jste mi předvedl. Proč jste mě pronásledoval ?“

Nechtěl jsem si říci pravý důvod. „Promiňte, neznám poměry na Zemi. Chtěl jsem být v bezpečí v případě možného útoku.“

„Snažil jsem se s vámi navázat kontakt.“

„Nevěděl jsem, jestli vám mohu věřit. Chtěl jsem být ve výhodě a pak s vámi teprve mluvit.“

„Nejste trochu paranoidní?“

Objevilo se slovo, kterému jsem nerozuměl. „Nerozumím vám.“

„No dobře. Ale riskoval jste. Měl jsem vás za nepřítele. Málem jsem vás zničil.“

„Ale nepovedlo se vám to, že?“

„Vidím, že si hodně věříte.“

„Ano. Jsem dobrý pilot.“

„Šetřete sebechválou, příteli. Ale toho teď nechme. Vracíte se na Zemi?“

„Ano, vracím. Sebechválou šetřit nehodlám.“

„Vaše chyba. Doprovodím vás. Lette první.“

Napadlo mě, že by to mohlo vypadat, že jsem zajatec a za sebou letím jako vítěz.

„Ne.“

„Prosím?“

„Nechci letět první. Nechám tu výsadu vám.“

„To není možné. Pokud poletíte první vy, bude se jednat o normální bezpečnostní postup. Jestliže to bude naopak, vypadalo by to, že jste mě zajal.“

„Sám víte, že jsem lepší.“

„Způsobil byste mi tím velkou hanbu. Jsem jeden z nejlepších.“

Nechtěl jsem ze sebe dělat zajatce, ale rozhodl jsem se svůj záměr dotáhnout do konce.

„Jsem lepší. Nebude to pro vás hanba.“

„Jsem ochoten letět vedle vás jako přítel. A to už velmi slevuji z obecně uznávaného řádu. Budu to pak muset vysvětlovat. Jste vetřelec. Správně bych vás měl hlídat.“

Mohl jsem tuto nabídku přijmout. Možná bych se udobřil a spřátelil se. Jako nejlepší se spolu často spojují, abych byl ještě silnějším a úspěšnějším. Navíc by asi nebylo špatné, kdybych měl při příletu statut přítele.

„Odmítám.“ odpověděl jsem na tuto velkorysou nabídku. „Chci letět druhý.“

„V žádném případě!“ ozval se nepřátelský hlas. Loď vystřelila do prostoru a vzápětí se objevila za mnou. Ale já tento manévr čekal a okamžitě uhnul. Jako syn premiéra jsem si to hned neuvědomil a proletěl příliš dopředu, před sebe. Pak jsem se si opět držel na zádi. Několikrát se mi podařili se z neúctyhodného postavení dostat, ale jen na chvíli.

„Uznávám vaše vítězství.“ ozvalo se po chvíli. „Tímto aktem jste ztratil potencionálního přítele, ale ještě stále byste se mohl vyhnout nepřátelství, pokud byste mě nechal odletět a dole se

nezmiňoval o našem setkání.

Měl jsem chuť to přijmout. Ale jak bych vypadal, kdybych takhle sledoval ze svých rozhodnutí? Musím být neústupný a autoritativní. Já na to mám.

„Ne!“

„Maminko, tatínku, jsem Doma.“ Pronesl jsem dramatickým hlasem první větu, když jsem vystoupil z lodi. Ten výrok sledovaly desítky mikrofonů. Stál jsem tam jako obrovské zástupy novinářů, zpravodajů i obyčejných lidí. Jako ti všichni jsem se chtěl podívat na sebe jako „Dítě hvězd.“ Nikdy jsem se neviděl v tolika podobách. Má první věta během pár hodin oblétna svět. Byla to obrovská senzace. Plnily se mi mé předpoklady říkající, jak by to mělo na Zemi vypadat. Hned po přiletu jsem byl slavný. Zdálo se, že teď bude můj život plný příjemných překvapení. Hlavně jsem ale doufal, že dostanu novou, lepší loď a budu s ní moci znovu létat. Země byla příjemná, ale děsila mě. Všude tolik hlasů a hluku, odporný nedostatek prostoru. Už pár dní po příjezdu jsem se těšil zpět do svého černého ticha.

Ze začátku jsem nepřemýšlel o způsobu zařízení společnosti na planetě. Dostal jsem skvělé apartmá a když jsem něco chtěl, stačilo zazvonit. Připadalo mi to samozřejmé. Pak mě ale napadlo, jestli jako pokojská dělám svoji práci proto, že ji chci dělat. Došel jsem k závěru, že zřejmě jako každý znám své schopnosti a podle nich se zapojím do společnosti. Vždy dělám to, co chci a umím. V roli pokojské jsem zřejmě v mládí zjistila fascinaci domácími pracemi a rozhodla se jim celý život věnovat. Trápila mě otázka, co se stane, když v polovině lidí zjistím tytéž sklony. Ale i to jsem rychle vyřešil. Tady je jistě všeho takový nadbytek, že je práce vykonávána jen pro osobní potěšení. Ostatně, v rolích pokojských se tady neustále střídám. Dělán to zřejmě proto, abych uvolnila své skvělé místo svým jiným součástem. Jistá forma humanity.

Já mám schopnosti pilotovat a svým neotřesitelným vyjadřováním jsem předurčen ke slávě. Ano, tak jistě bude zařízení společnosti vypadat.

Co, když mě zaujme práce, na kterou nemám schopnosti? Ale to se snad nemůže stát. A nebo v takovém případě nebudu prostě dělat nic. Nebudu o tom pochybovat. Tady vše skvěle funguje.

Dalších pár týdnů jsem si žil jako v bavlnce. Nic mi nechybělo. Jen jsem občas šel na nějakou strašně hlučnou tiskovou konferenci, kde jsem si kladl nesmyslné otázky, kterým jsem často vůbec nerozuměl. Stýskalo se mi tichu a prostoru vesmíru.

Pak jsem k sobě přišel a s úsměvem si oznámil, že zájem o moji osobu upadá a měl bych si začít hledat nějakou práci. Nebyl jsem si zcela jist, proč, ale tak nějak jsem uvažoval o tom, že je zřejmě čas zapojit se nějak do společnosti. Je to nutné? Proč? No dobře. Určitě to má jasný důvod.

„Dostanu loď?“ zeptal jsem se.

„Prosím?“ Zasmál jsem se svojí naivitě.

„Jsem skvělý pilot.“

„Vážně ?“

„Ano.“

„Nedostanete loď.“

„Proč ne ?“ zděsil jsem se.

„Máte školu ?“ zněla tendenčně zaměřená otázka.

„Školu ?“

„Jistě. Musíte mít školu, abyste mohl létat.“

„Musím mít školu ? A kde ji seženu ?“

„Ne, vy jste mě nepochopil. Musíte vystudovat školu.“

„Aha, už vím. Jistě, o té jsem slyšel. Tak jak ji mám vystudovat ?“

„Zkoušky jsou těžké. Dostanou se tam jen ti nejlepší.“

„Nejlepší jsem.“

„Málokdo, kdo má školu, se vůbec kdy dostane do stroje.“

Začal jsem pochybovat o dokonalosti společnosti. Možná to mělo znamenat, že jen jako málokdo chci po dokončení školy létat. To já určitě chtít budu.

„Kam jdou ti, co neudělají školu ?“

„Jdou dělat nějaké obyčejné zaměstnání.“

Překvapeně jsem na sebe pohlédl. „Proč ?“

„Cože ?“

„Ptám se, proč.“

„Proč jdou dělat obyčejné zaměstnání ? Co je to za otázku ? Někdo to přece dělat musí.“

„Musí ?“

„Jistě. Někdo musí vyrábět předměty denní potřeby, uklízet a dělat podobné věci.“

Vyděšeně jsem zíral. Tato společnost byla nedokonalá. Strašná. Proč jsem nedožil svůj život ve vesmíru ?

„Chci loď, s níž jsem přiletěl.“

„Blázníte ? Ta není vaše. Je majetkem vlády.“

Další problém. Nechápu to. Dokud byla ztracená ve vesmíru, jako nikdo jsem ji nepostrádal. A teď ji najednou chci. Dobře, udělám školu. Ještě, že jsem tak dobrý pilot.

„Když udělám tu školu, mohu létat ?“

„Postavte se nohama na zem. Máte peníze na studia ?“

„Panebože, proč ?“

„Nemáte. Samozřejmě, je tady možnost, že byste udělal zkoušky tak skvěle, že byste dostal stipendium, ale...“

„Pak bych mohl létat ?“ Rozzářily se mi oči.

„Myslíte, že uděláte tak skvěle zkoušky ?“

„Jistě.“

„Jste tak dobrý v matematice a fyzice ?“

„V mat...“ Slova zmizela v sevřeném hrdle. Bylo mi do breku. „Copak tam se dělají zkoušky z matematiky ?“

„Z čeho jiného ?“

„Snad z létání...“

Rozesmál jsem se. „Neblázněte, člověče. Nikdo z těch, co tam jdou, neumí létat.“

„Kde se to naučí ?“

„Přece ve škole.“

„Ale já to umím už teď.“

„Na tom vůbec nezáleží.“

„A co mám tedy dělat ?“

„Budete muset jít dělat něco obyčejného. Umíte něco ?“

„Jen létat.“

„To je špatné. No, něco se najde.“

Ted' už mi bylo jasné, že jako pokojské nedělám svoji práci z fascinace domácími pracemi. Celý svět se mi zhroutil. Sedl jsem si na postel a z očí se mi řinuly slzy. Copak už nikdy nebudu moci zpátky nahoru ? Já chci do vesmíru. Já chci zpět Domů !

„Copak není žádný způsob, jak dostat loď ?“ zkusil jsem to ještě.

„Musel byste mít známosti. Nebo spíš známost.“

Poslední záblesk naděje oblažil mé smysly. „Jakou známost ?“

„Musel byste znát premiéra nebo někoho kolem něj. On rozhoduje o vesmírných letech. Kdybyste měl jeho nebo někoho kolem něj za přítele, pak by vám jistě něco dohodil.“

Vzpomněl jsem si na svoji hru se sebou v roli premiérova syna. Jak toho teď lituji ! Mohl jsem teď letět tam nahoru. Podíval jsem se k nebi.

Stál jsem u výrobního pásu a dělal zdánlivě nesmyslnou práci. Přidělával jsem matice na něco, co byly pravděpodobně části leteckých motorů. Má mysl už byla této činnosti tak přivyklá, že jsem si ji ani neuvědomoval. Díval jsem se k nebi a snil o tom, že jednoho dne dostanu lepší práci a koupím si vlastní loď. Pak nechám celou tuhle společnost daleko za sebou a odletím. Odletím Domů.

17

Furtherův objev

Jednoho dne jsem se probudil a zjistil jsem, že nejsem. Nejdříve mě napadlo otevřít oči, abych mohl vnímat okolí. Jak podivné bylo ale zjištění, že nebylo co otvírat. Nic takového, jako oči, jsem totiž neměl. Nic jsem neslyšel, ani necítil, ani hmatem, ani čichem. Nevěděl jsem, jestli jsem hlavou nahoru nebo dolů, nebyl jsem totiž vůbec schopen zjistit, kde a zda vůbec je nahoře a dole. Z těchto poznatků jsem zatím usoudil jen to, že nefungují mé smysly. Napadlo mě zatleskat, jestli tento zvuk přece jen nezachytím. Trochu mě překvapilo, že nebylo čím tleskat. Neměl jsem ruce, nohy, ani jiné obvyklé části těla.

Přemýšlel jsem, co se mohlo stát. Že bych zemřel a tohle byl onen posmrtný život tolik opředený teoriemi a vírou, téma, na němž staví všechna náboženství ? To snad ne ! Tedy, nemohu říci, že by to byl nějak nepříjemný pocit, nebýt ničím. Necítil jsem nic, tedy ani bolest. Nemusel jsem se starat o takové zbytečnosti, jako například o to, abych si nepřeležel nějakou končetinu. Bylo příjemné pomyslet na to, že už nikdy nebudu muset jít na záchod a nebo si zavazovat tkaničky. Ale přece jen jsem od posmrtného života čekal víc. Navíc myslím, že jsem ještě po žádném posmrtném životě netoužil. Doufal jsem, že budu žít déle.

Vtom jsem se zamyslel. „Proč vlastně ? Co jsem chtěl dokázat ?“ Nemohl jsem si vůbec vzpomenout, čím jsem byl, ani jak jsem se jmenoval. Mé vzpomínky byly zastřeny jakousi podivnou bariérou, jež mě nechtěla pustit dál. Snažil jsem se přinutit svoji mysl násilím, aby si vzpomněla na nějakou událost ze svého života. Tušil jsem, že nějaký jistě musel být.

Vzpomněl jsem si. Vybavil se mi živý obraz, v němž jsem se ze země sledoval jako podivného tvora. Nevěděl jsem, jak jsem vypadal já, ale určitě jinak, než jako tento tvor. Věděl jsem to, protože jsem si pamatoval na momentální pocit v té chvíli. Byl jsem vysoké postavy, mé podlouhlé oko na vrcholku hlavy velmi rychle mrkalo a podivné světelné útvary vzdáleně připomínající ruce silně kontrastovaly s odpornými nohama připomínajícími pařáty dravců. Držel jsem dlouhou trubici zakončenou - snad vybroušeným sklem. Čas od času z ní vyšel paprsek, který mě zasahoval na různých částech těla. Vždy mě velmi nepříjemně popálil, což byl zjevně účel. Nezničil však oblečení, které jsem měl na sobě a které se nepříjemně lepilo na vzniklé rány. Vždy

po několika výstřelech jsem postavil trubici vedle sebe a opřel se o ni. Podle mého názoru jsem to opravdu potřeboval, protože nohy připomínající pařáty byly oproti robustnímu tělu velmi slabé. Vždy jsem se zeptal na nějakou otázku. Odmítl jsem odpovědět a já opět začal s mučením.

Doufám, že jsem si to neřekl. Ale co ? Co jsem chtěl zjistit ? Proč jsem se mučil ? Vůbec si nemohu vzpomenout. Musím ! Musím si vzpomenout ! Probojovat se tou myšlenkovou bariérou.

Počkat... Když jsem ležel před sebou jako tím tvorem, bylo mi nějak moc lehce oproti tomu, když jsem bydlel na Zemi.

No jistě ! Jsem přece ze Země, kde jsem žil v mnoha tělech jako stejní lidé. Ano, jmenoval jsem se lidé, jako já. To místo, odkud je moje poslední vzpomínka, ale přece není Země. Oproti ní je tu příliš malá přitažlivost. Jistě, podle prostředí nemohu soudit. Jsem zavřený v tmavé místnosti. Látka, z níž jsou vytvořeny stěny, připomíná ocel. Zářící však rudým světlem. Ne, pravděpodobně nebudou tak rozžhavené, je tu celkem chladno.

Je mi jasné, že kdyby byl mučící paprsek trochu silnější, propálí mé tělo skrz. „Odporný mimozemšťan !“... Aha, vzpomněl jsem si, jak se mi říká u mě na Zemi. Ale kde je Země ? Jistě, někde ve vesmíru. Pokud ovšem nejsem na své rodné planetě, musel jsem se sem nějak dostat. Musel jsem... přiletět ?

Ano, je to tak. Letěl jsem na lodi, která jako součást poměrně velké flotily mířila někam v nekonečném vesmíru. Kam ? To nevím, ale pokusím se probojovat bariérou, jejíž původ nechápu a možná to zjistím. Co se dělo na lodi ?

Objevuje se mi obraz, jak běžím chodbou se stěnami obloženými houbovitou hmotou. Když se o ni opřu, poddá se a dovolí mi zabořit se do ní. Na tvrdou plochu narazím, jen když se proti ní rozběhnu a to jen tak, aby se mi nemohlo stát žádné zranění. Vzhledem k tomu, že je v těchto chodbách stav beztlíže, mohu chodit po kterékoliv stěně. Pohyb je zde zvláště nepříjemný, protože nohy nedopadají samy „na zem“. Zvláštní, jak to, že na ni vůbec někdy dopadají ? Správně bych měl létat v prostoru a dopředu se pohybovat pomocí rukou opírajících se o stěny. Podivné. Teď mohu běžet. Při sebemenším nekoordinovaném pohybu se otáčím k jiné ze stěn. To značí, že tu přitažlivost nemůže být. Tomu nerozumím.

Je zajímavé, jak se mi vybavují pochybnosti, které jsem měl, když teď nemám zdání o fungování reálného světa. Poddám se tomu. Snad se mi postupně vybaví všechno.

Běžím stále dál. Proč ? Před něčím utíkám. Jako někdo nebo něco běžím za mnou a chci si ublížit. Možná se jedná jen o moji paranoidní představu, ale já prostě musím uprchnout. Někam mezi sebe jako další lidi. Tam budu v bezpečí. Běžím. Slyším nervy drásající zvuk motorů. Někde pode mnou je strojovna. Tam nechci. Tam jistě jako nikdo nejsem. Doháním se. Musím pryč. Vtom začnu zděšeně křičet. Podíval jsem se totiž na předmět, který držím v ruce. Je to lidské oko. Z bulvy trčí lepkavé nervy a protékají mi skrz prsty.

Náhle začnu vylézat ze stěn jako podivní tvorové. Má původní šed' se změnil v rozličné barvy, především oranžovou. Sápu se po sobě. Jsem obrovští, takže zaplňuji celou chodbu přede mnou.

Nemohu dál a stále se doháním. Vrhám se proti sobě s nadějí, že projdu skrz. Odrážím se a padám k zemi. Jak ? Vždyť tu není přitažlivost. Vtom se pode mnou otevírá podlaha. Padám dolů do strojovny. Dopadám hladce, což mě kupodivu ani nepřekvapilo. Běžím po železné konstrukci vpřed. Pode mnou jsou uloženy dlouhé a široké trubky proudových motorů. Kus dál jsou motory rozkládající vodu a rozličné jiné poháněcí systémy. Všechny znám. Vážně ?

Můj zásobník energie. Nalevo ode mě jeden vybuchl. Kolem je několik roztrhaných těl. Jinak jako nikdo. Je to hrozný pohled. Musím dál. Nesmím se dostat. Nikde jako žádný člověk. Všichni mrtví.

Vzápětí si uvědomuji, že jako dva zásobníky, každý na jedné straně konstrukce, jsem se pohnul. Z mých válcovitých těl vyrůstají dlouhé ocelové ruce. Jako jeden na sebe touto rukou útočím. Uskakuji. Ničím konstrukci za mnou. Pokračuji v cestě sebezáchovy. Ze sebe mám větší strach, než ze zásobníků, ačkoliv jsem v nich ožil. Náhle se v nich přibližují k sobě. Ničím cestu a přirážím se mezi sebe. Kdybych šel dál, úplně bych se rozmačkal. Ale já se jen držím pro sebe. Snažím se vymanit ze sevření ocelových těl. Křičím. Pomoc nepřichází a já po chvíli cítím, že jsem tady. Dostihl jsem se a teď stojím za mnou. Nechci se vidět, ale musím se otočit. Spatřím se jako cosi bezbarvého a průhledného. Něco, co bych nazval slovem „nic“. Jenže jako to Nic jsem měl tvář. Tvář, kterou dobře znám, jen nevím, které mé podobě patří.

Probudil jsem se. Ležel jsem na posteli připoután k posteli tak, abych se mohl omezeně pohybovat, ale abych v případě manévru nebo rychlejšího pohybu lodi nevyletěl do prostoru. Sice by se mi pravděpodobně nic nestalo vzhledem k houbovitému obložení, ale kdo ví ? To však není důležité. Teď jsem byl rád, že to nebyla realita. Oddechl jsem si. Otočil jsem se a málem jsem vykřikl. Na druhé polovině manželské postele, na níž jsem spal, jsem ležela jako bezbarvá postava. Měla jsem otevřené oči. Pomalu jsem zmizela. Byla jsem moje manželka.

Ne, v podobě toho, co mě pronásledovalo ve snu, jsem nebyla ona. Byla to jiná tvář. Mužská a zlá. Vzpomínám si, že jsem se s ní viděl předtím, než jsem se mučil na oné jiné planetě. Chvíli předtím jsem se tam viděl za sklem. Vysmíval jsem se mi. Nemohu si však uvědomit, které mé části ta tvář patřila. Jen vím, že lidské.

Ještě podivnější je ale příhoda se mnou ležící na druhé části postele. Už jsem se přece probudil. Tohle nemohl být sen. Vrátním se ale ke vzpomínkám ? Co jsem dělal, když jsem vstal ?

Mlhavě si vybavuji, že jsem vyšel z kabiny. V obytných místnostech byla samozřejmě umělá přitažlivost. Prošel jsem chodbou, v níž jsem občas stál jako voják hlídající pořádek, do obrovské místnosti plné mých dalších podob. Byl to bar. Sedl jsem si ke stolu a objednal si pití. Ne alkohol, protože ten tu byl pochopitelně zakázán. Hlučný hovor kolem mě uklidňoval. Pomáhal mi zapomenout na můj sen a zážitek potom. Hrála tu známá hudba, která mi připomněla stromy, vodu, zlaté slunce na obloze a další známé věci na Zemi. Vybavil se mi nádherný pocit vlahého jara. Nemohu si však vzpomenout na nic bližšího. Seděl jsem tedy v baru, když jsem k sobě jako někdo přišel. Kapitán lodi.

„Před hodinou jsme vystoupili.“ řekl jsem.

„Výborně.“ odpověděl jsem. „Doufám, že Ronald neměl pravdu ve svých dohadách.“

„To nejste sám, protože jestli ano, jsou už na půli cesty k nám. A s jejich technologií...“

Mluvil jsem tiše, protože jako lidé z posádky jsem to samozřejmě nevěděl.

„Jistě. Vůbec bychom si neuvědomili chvíli, kdy bychom věděli, že za chvíli naše existence pozbude platnosti, jak rychle by nás zničili. K C423 je ještě dlouhá cesta.“

„Kdybychom nezničili Queny...“

„Ted' už s tím nic nenaděláme. Stalo se a můžeme o správnosti toho kroku polemizovat jak dlouho budeme chtít, minulost nezměníme.“ Zajímavé. V té chvíli, kdy jsem tohle říkal, jsem nemluvil ze svého přesvědčení. Nebyla to snad pravda? Nebo teprve nebude? Co to má být? Nerozumím si.

„Stendové k Zemi nedoletí.“ pokračoval jsem. „Odplata ale může přijít na téhle výpravě nebo na C423.“

„Strašná představa. Dvacet obřích lodí, deset tisíc lidí...“

„Museli by nás nejdřív najít. Ztěžší by mohli zjistit, náš cíl. A hledejte pár objektů v nekonečném vesmíru.“

„Doufám, že platí vaše předchozí slova. Určitě nemají žádné další lodě?“

„Nic takového jsem netvrdil. Můžeme jen doufat. Zničili jsme jadernou reakcí jejich flotilu, ale mohou mít další.“

„Budeme se modlit. Připijete si se mnou?“

„Jistě. Na co?“

„Na Furtherův objev.“

„V žádném případě. Nebýt jeho, nikdy bychom se nedostali do konfliktu se Stendy. Jestli jim ho někdo prozradí, můžeme se rozloučit s existencí života na Zemi.“

„Dobře, ale přesně opačně by to bylo, kdyby někdo prozradil nám jejich technologii. Bez něj bychom se nikdy nedostali tak daleko. Nemůžete přece odsuzovat tak obrovský skok v technice. Sám víte, jak nám pomohl. Zničení Quenů byla otázka vlastností lidstva, ne vina skvělého objevu.“

„Further příliš předběhl svoji dobu. Měl se narodit až ve chvíli, kdy bychom byli schopni létat několikanásobnou rychlostí světla, jako oni a vyrovnali se jim zbraněmi pro individuální útok. Ne jen zbraněmi hromadného ničení.“

„Ten objev byl velmi podstatný pro lidstvo.“

„To jistě byl, ale příliš předčasný.“

Chvíli bylo ticho. Pak jsem se jako kapitán zeptal :

„Ještě pořád spíte s dýkou ?“

„Máte snad něco proti tomu ?“

„Ne. Soudní psychiatr uznal vaši fobii jako platnou. Jen doufejte, že to bude soudu stačit.“

Jakému soudu ? Vůbec nevím, o čem jsem to mluvil. Spal jsem s dýkou ? Ano, vlastně ano. Měl jsem nějaký strach, který mě přepadl v dětství. Nevím jaký, ale nějakou fobii jsem měl. Také netuším, kdo jsem jako Queni a Stendové. C423 bude zřejmě nějaký bod určení, k němuž jsem letěl a Stendové mimozemšťané, v nichž jsem nás ohrožoval. Moc tomu rozhovoru nerozumím. Proč bych s pomocí Furtherova objevu mohl zničit Zemi, kdybych ho znal ? Zajímavá byla také myšlenka, která mi bleskla hlavou během rozhovoru. Bylo to něco o tom, že kdyby znala civilizace celý rozsah Objevu, pravděpodobně by zničila sama sebe. Tomu nerozumím už vůbec. Problém je v tom, že možná jako někdo další celý jeho rozsah objevím a nedomyšlím následující události do důsledků. Připadal jsem si, jako bych držel v ruce vodíkovou bombu a mohl její pomocí jedinou větou zničit svět.

Použil jsem další argument proti Objevu :

„Víte, jak skončil sám Further ?“

„Pravděpodobně teď létá někdo ve vzdálených končinách vesmíru.“

Napadlo mě, že si teď jako on pravděpodobně šťastně žije v nějaké úplně jiné době, ale to samozřejmě nemohu říci.

„Vidíte, také se mu to nevyplatilo. Stejně možná dopadneme i my.“

„Měl závadu na počítači. To nebyla chyba Objevu, ale techniky.“

„Jste si tím jistý ?“

Odpovědi jsem se nedočkal, protože po mně náhle od jídelního automatu vyletěl ostrý nůž. Jen ztěží jsem stačil uhnout. Minul mě a dopadl na zem. Rychle jsem se k automatu podíval, ale jako nikdo jsem tam nebyl. Jistě jsem nemohl utéci, protože po obou stranách vedla od automatu dlouhá zeď, kolem které bych musel proběhnout. Musel bych se vidět. Vrátil se mi ranní zážitek. Těch podivných věcí kolem bylo trochu moc. Uvědomil jsem si, že ani zde nejsem v bezpečí. Nevěděl jsem, co mám dělat. Jako kapitán jsem ještě přilil do ohně nevhodnou poznámkou o mých podobách poltergeistů. Ale musím uznat, že jsem se snažil objevit mě jako útočníka. Jako nikdo jsem však nezahlédl nic podezřelého. Ten nůž vyletěl úplně sám.

Odešel jsem do své kajuty, očekávajíc každou chvíli další náhodně vzduchem letící předmět. Nestalo se. Ale, když jsem otevřel dveře, stála jsem tam a mé tělo se rozplývalo v okolním ovzduší. Nemusel jsem se ani snažit, abych viděl skrz sebe zařízení kajuty. Dostal jsem strach, ale už jsem si začínal zvykat.

Promluvila jsem : „Vím, že to, co jsi udělal, nebylo z tvojí vůle. Proto ti to nijak nezazlívám. Nemůžeš za Ronalda a špatné sny z dětství.“

Potom jsem zmizela a nechala se o samotě.

Ted' si vzpomínám. Když jsem byl malý a bydlel ještě na Zemi, měl jsem často noční můry. Cítil jsem se naprosto bezbranný. Tehdy jsem si jako matka dala do postele dýku, abych se jí mohl „proti nočním můrám bránit“. Když jsem ji měl u sebe, cítil jsem se bezpečný a spal jsem klidně. V dospělosti jsem se neodvažoval nechat ji mimo svoji postel, aby se špatné sny nevrátily. Nikdy jsem s nimi pak už neměl problémy. Až na lodi.

Letím podivným světelným vírem kamsi dolů. Padají tam za mnou další předměty. Většinou nemají žádný reálný tvar. Každou chvíli jsem v nebezpečí, že mě některý z nich udeří do hlavy, protože se pohybují různou rychlostí. Také mě ohrožují paprsky, které se každou chvíli mihnou kolem mého těla. Ve světelném víru kolem mě se začínají objevovat podivné obrazy. Pochopil jsem, že jsou z mého života, ale všechny byly jen součástí víru. Víru, který mě stahoval kamsi dolů. Byly v něm uspořádány mé prožité příběhy tak, jak šly za sebou.

Kdesi nahoře jsem viděl krajinu na Zemi. Louky, stromy a zurčící potok. Byl jsem malý a bezstarostně pobíhal po trávě. Kousek níž byl na spirále toho „tornáda“ obraz, na němž jsem jel na motorce po rovné silnici táhnoucí se k obzoru a mé dlouhé vlasy vlály za mnou. Byl jsem svobodný a bylo mi skvěle.

Byl jsem člověk, který by mohl být díky své inteligenci velmi užitečný pro společnost. Díky této inteligenci jsem ale také nesouhlasil s řádem, který údajně „fungoval“ a bouřil jsem se. Byl jsem proti všemu, co mě omezovalo, tedy proti tomu, co mě omezovalo a já byl schopen se tomu vyhnout. Jezdil jsem po světě, živil se tím, co jsem našel nebo ukradl, v konstrukci motorky jsem měl tajně uloženou marihuanu, již jsem na rozdíl od společnosti uznával a kouřil ji po večerech. Nic mi nechybělo.

Jenže pak jsem se jako společnost skřípl. Musel jsem sesednout ze své motorky, podřídit se řádu a poslouchat. Napadla mě možnost svobody. Ve vesmíru. Šel jsem na leteckého inženýra a následně do vesmírného výzkumu. Vadila mi nedokonalost svobody pohybu ve vesmíru. Pak jsem přišel jako Further se svým objevem...

Ano, jistě. Už vím, co to bylo. A chápu i to, kde jsem. „Hlavně jim to nesmím...“

Co to bylo ? Jako by na mě padl stín. Jaký je důvod té náhlé temnoty v mých myšlenkách ? Kde jsem skončil ? Musím si přece vzpomenout !

Světelný vír. Aha, ano. Světelný vír a obrazy z dětství. Co dál ? Mám pocit, že tam bylo ještě něco. No, nevádí. Asi to nebylo příliš důležité. Pokud se jednalo o nějaké asociace vyvolané obrazy ve víru, jistě se objeví znovu.

Vír se náhle zrychluje a stáhne mě dolů, do své nejnižší části. V jeho stěnách se objevují jako mnoho neskutečných fantastických příšer. Útočím na sebe. Snažím se bránit. Nevím jak. Nemám

čím. Nevěřím si. Mám strach. Kde je dýka ? Kde je moje dýka ? S její pomocí budu dost silný. S její pomocí se ubráním. Panebože, kde je ?

Šmátrám rukama kolem sebe. Pak ji konečně nahmatám. Začnu se jí bezmyšlenkovitě ohánět.

Výkřik. Podoby příšer náhle mizí. Chvilí jsem v absolutní prázdnotě a nejsem si schopen uvědomit, co se děje a co se dělo. Pak si teprve s hrůzou uvědomuji, co se bude dít, až se probudím. Uvědomuji si, čím byl děsivý výkřik. Temnotu začíná pročišťovat realita pronikající otevírajícíma se očima. Ruka s dýkou je ohnuta v lokti, takže se tyčí nade mnou a nad mojí druhou částí umírající na druhé části postele.

Co jsem dělal potom ? Nevím. Myslím, že bych si na následující události nevzpomněl, ani kdybych byl v pořádku a neměl v hlavě ten podivný myšlenkový blok.

Pamatuji si až, jak jsem mluvil se svou rolí strážníka a sepisoval protokol. Tak proto ten soud. Už tomu rozumím. Ale co znamenalo to : „Nemůžeš za Ronalda a špatné sny z dětství.“ ? Sny jsou jasné, ale Ronald ne. Které části pohybuující se kolem mě říkám Ronald ? Musím si vzpomenout. Ronald... Ronald...

„Ronalde, neblázni. Přece se nebudeme prát.“ zaznělo mi hlavou. Kdy jsem to jen slyšel ?

„Nejsme už přece malí kluci.“ Mlhavě si vzpomínám. Nepřátelská tvář. Na lodi. Tvář pronásledující mě ve snu. Nepřátelská tvář a zaťaté pěsti. Bylo to ve skladu potravin. Co jsem tam dělal ?

„Ty svině !“ ozvalo se mými ústy Ronalda. „Všichni tady kvůli tobě chcípnem. Ty si snad fakt myslíš, že Stendové nemaj víc lodí, než těch pár, co jsme jim zničili ? Jo, skvělej nápad, poslat tam tu káru naloženou těma svinstvama. Kupodivu nebyla zničená dřív, než to vodpálil. Ty si fakt myslíš, že nemaj víc, než jednu flotilu ? A i kdyby ne, udělej další a zničej nás. Všechny i s celou C423. Stačí jim na to jedna loď. Jsme mrtví. Rozumíš ? Mrtví !“

„Nebud' hysterický.“ pokouším se o slovní obranu a ustupuji ke dveřím. Tohle vypadá nebezpečně. V podobě Ronalda jsem velmi rozezlený a agresivní.

„Nejsem hysterickéj. Jsem nasranej. Říkal jsem ti to už na Zemi. Ženeš nás do lví tlamy a je ti to úplně ukradený. Vláda mě neposlouchala. Je jim jedno, že tady pochcípá deset tisíc lidí.“

„Nehraj si na mesiáše !“ snažím se zvrátit hádku. „Záleží ti jenom na tobě. Kdybys mohl, nejradši by jsi všechny nechal zemřít a sám by sis užíval života. Vlastně, promiň. Nechal by jsi pár pěkných žen, aby jsi měl dostatek sexu.“ Usmál jsem se. „Možná i pár pěkných chlapců ?“ Tím jsem narazil ne jeden erotický „úlet“ své podoby Ronalda. Tuto moji podobu narážka na kompromitující zážitek z mládí vyburcovala na nejvyšší míru a já se na sebe vrhnul s úmyslem svoji agresi vybit.

„Neblázni, Ronalde. Přece se nebudeme prát. Nejsme už malí kluci.“

Ano, byla to ta tvář, co jsem viděl ve snu a chvíli předtím, než jsem se mučil v podobě

mimozemšťana. Při scéně ve skladu jsem byl ještě živý. Proč jsem se pak viděl s touto tváří jako ono „nic“ ? Tady jsem byl ještě v hmotném těle. Zemřel jsem pak ?

Odrazil jsem ránu a snažil se o slovní obranu : „Už jednou jsme je u C423 zničili. Neodváží se tam znovu. Nemají ani natolik citlivá a dalekosáhlá zařízení, aby zjistili pohyb našich lodí u téhle planety.“

„Tohle nikdy nemůžeš vědět.“

„Je to jasné.“

„Chceš snad říci, že to zničení robotů byla jen náhoda ?“ A znovu jsem zaútočil.

„Jistě. Náhodou se tam připletli.“

„A co ti zaručuje, že se tam nepřipletou znovu ?“

Chvilí probíhala rvačka beze slov. Rozdal jsem si vzájemně mnoho ran, ale v roli útočníka jsem měl stále navrch.

„Proč to vlastně vyčítáš mně ?“ vykřikl jsem leže na zemi. „Rozhodla to vláda.“

„Ale tys to naplánoval. Přesvědčil jsi ji.“

Kopnul jsem do sebe a vyskočil do vzduchu, abych na sebe mohl následně dopadnout. Byla tu sice umělá přitažlivost, ale velmi malá, protože jsem v roli konstruktérů nechtěl utrácet zbytečné množství energie tam, kde ji není potřeba. V důsledku toho trvalo velmi dlouho, než jsem zase dopadl. Mezitím jsem v rámci možností vstal a vší silou do sebe kopnul. Rána došla díky malé přitažlivosti obrovského efektu. Odpálila mě neskutečnou rychlostí několik metrů, kde jsem narazil hlavou na ostrou hranu bedny s potravinami.

Velmi rychle jsem si uvědomil, že je konec. Přišel jsem k tělu, z jehož hlavy tekla tenký pramínek krve. Hrana byla zaražena v lebce.

„Výborně.“ napadá mě ironicky. Zatím vzpomínám jen chvíli a už mám na svědomí dva mrtvé. Ale začínám to chápat. To je hlavní. Když jsme jako Ronald zemřeli, asi jsem tam zůstal. Proto ta slova : „Nemůžeš za Ronalda a špatné sny z dětství.“ V mládí jsem si jako někdo říkal, že mohu v roli ducha znepríjemňovat svým živým součástem život. Slyšel jsem, že mohu jako noční můry sedat na hrud' svým spícím podobám a způsobovat nepříjemné sny. A možná i ten nůž v baru... Je to možné ? Možná ano. Slyšel jsem už o případech, kdy se ze mě stává po smrti poltergeist – hlučný duch. Mohla to být msta. A nejen ty sny. Při rvačce jsem si tvrdil, že jako Stendové nemám dost dobré přístroje na to, abych lodě letící k C423 – zřejmě planeta, kterou jsem letěl v deseti tisících podobách kolonizovat - mohl zachytit. Přesto jsem pak byl napaden. Mohl jsem to v roli Ronalda po smrti prozradit, abych se pomstil ? Myslím, že bych toho byl se svými zvrácenými duševními pochody schopen. Je pravda, že jsem se viděl na té cizí planetě, kde jsem se mučil. Byl jsem tam. Je to jasné. Udělal jsem to, abych se pomstil. Strašné. Chtěl jsem se přece pomstít jen sobě. Ne dalším deseti tisícům podobám.

No dobře. Tak dál. Prý jsem se přesvědčil jako vládu, abych podniknul tu riskantní cestu. Musím se vrátit do doby před odletem. Musím si vybavit nějakou vzpomínku.

„Už zase!“ pronesl jsem jako technik, když zmizel obraz na monitoru. „Další ztráta. Ani se po výstupu nestačili rozkoukat.“

„Bohužel.“ odpověděl jsem. „Po výstupu do reality trvá nějakou dobu, než je posádka zase schopná vnímat. Tělo si na svoji znovu nabytou existenci těžko zvyká.“ Zamyslel jsem se. „Ale – možná, kdyby byla na lodi dostatečně velká nálož a nějaký sebevrah ochotný ji odpálit, mohli bychom zničit celou flotilu a cesta k C423 by se otevřela.“

„Navrhne to vládě.“

„Udělejte to.“

Chvíli jsem zíral na monitor. Pak jsem si na něco vzpomněl :

„Co ten šílenec, co věděl o zničení té zaostalé civilizace – těch Quenů ?“

„Prověřili jsme ho. Zdá se, že nemohl být ve styku s žádnými vládními materiály. Bud' je to dokonalý špión, nebo tu telepatii vážně ovládá.“

„Rád bych ho viděl.“

„Dnes jsme ho propustili. Neměli jsme proti němu žádné důkazy...“

Vytřeštil jsem na něj oči. „To snad nemyslíte vážně !“ vykřikl jsem. „Ten člověk možná vážně něco věděl. Mohl nám být užitečný.“

„Byl to šílenec. Pravděpodobně si to všechno vymyslel.“

„Musím ho tady mít. Zajistěte, aby ho policie našla a přivedla.“

„Ano, pane.“

Pamatuji si, jak jsem byl druhý den uveden dovnitř. Rozhodně jsem nevypadal jako špión. Dlouhovlasý, moderně oblečený muž s prořídlym vousem a dobromyslným pohledem mesiáše.

„Posad'te se.“ řekl jsem si. „Prý pro mě něco máte.“

„Vy řídíte vesmírný výzkum a rozhodujete o cestách ?“

„Víceméně.“

„Myslel jsem, že to dělá vláda.“

„Tvrdili mi, že byste mohl být špión. Začínám o tom uvažovat.“

„Ne, to ne. Vaše kolonizační snahy se mě netýkají. Mám pro vás zprávu od nich.“ Zvedl jsem prst a namířil ho na strop. „Snažili jste se je kontaktovat ?“

„Jistě chápete, že vám na tuto otázku nemohu odpovědět.“ odvětil jsem úředně.

„No dobře, jistě. Mohl bych se třeba dozvědět, jestli jste toho se svojí utajovanou technikou schopni, že?“

„K věci, prosím vás.“

„Nevím, jestli jste toho schopni, ale jistě ano. Stejně se o to vůbec nesnažte. Nebudou vám rozumět.“

„Proč?“

„Nevím, jestli jste tu zprávu poslali slovně, v nějakém logickém kódu, nebo jakkoliv jinak. Nepochopí to. Správný je jen jeden způsob. Ten jejich. Je to telepatie. Ale ne taková, jakou známe my. Ta naše je slovní. To proto, že celý svět tlačíme do slov. Jejich telepatie je věcná, nebo spíše vjemová.“

„Tomu nerozumím.“

„Jistě. Nebojte, hned vám to vysvětlím. Jde o to, že vám zašlou určité vjemy pocity, a to všechny najednou, jakoby v jednom slově. Nebo spíš tónu. Pro člověka je velmi těžké to rozluštit. Poslali zprávu k Zemi. Jeden tón, který stále opakovali. Dost dlouho mi trvalo, než jsem to rozluštil. Musel jsem to postupně rozkládat na jednotlivé části.“ Na chvíli jsem se odmlčel, zřejmě proto, abych navodil dramatickou situaci před vyřčením těch nejdůležitějších slov. Občas jsem to jako někteří lidé dělal. Připadlo mi to hloupé. Nechtělo se mi čekat.

„Co jste zjistil?“ zeptal jsem se okamžitě.

„Viděl jsem nějakou planetu ve vesmíru. Žili na ní tvorové, kteří zdaleka nebyli technologií na vaší úrovni. A už vůbec ne na jejich. Tu civilizaci jste zničili. Oni tvrdí, že neví, proč. Vypadala podobně, jako Země. Takže předpokládám, že jste ji chtěli kolonizovat.“

„Nerozvíjejte dohady a mluvte o té zprávě.“

„Jak si přejete. Zničili jste tu civilizaci. Ti, kteří zprávu poslali, nevím, jak jste si je pojmenovali, s tímto aktem agrese nesouhlasí. Jsou rozhodnutí agresí oplácet. Proto zničí – tomu nerozumím – jakékoliv vaše vesmírné plavidlo, ke kterému se budou schopni dostat a kdyby se dostali až k Zemi, zničí i ji. Několikrát jsem to probíral znovu a snažil se přijít na něco kolem, co by mi vysvětlilo, proč se k vám nedostanou, ale ten, kdo zprávu posílal, o tom zřejmě v tu chvíli nepřemýšlel. Předpokládám, že vy tomu rozumíte.“ Tázavě jsem na sebe pohlédl.

Neodpověděl jsem.

„Pak tam bylo něco... o získávání informací. Také řekli, že neznají vaši technologii, ale chápou ji. Jednalo se o nějaké pohyby v prostoru. Prý to snad znají jako teorii projevenou v okultních vědách.“

„Stále říkáte 'snad'. Nejste si jistý?“

„Pochopte, že to vše bylo v jediném tónu. Ostatně, myslím, že kdybychom jim odpověděli, jistě by nás považovali za tvory s velmi nízkou inteligencí. Předpokládám, že by nepochopili naše

jednoduché myšlení. Naše použití souzvuku tónů pro jediný obyčejný pocit.“

„Dobře. A dál?“

„To už je téměř všechno. Chápu ten systém, ale neví, jak... znehmotnit hmotu, nebo tak něco. Tím se pohybujete v prostoru?“

„Kdyby jenom v prostoru...“ napadlo mě. Tak tomu nerozumím. Co měla ta myšlenka znamenat ?

Nešlo ani tak o to, že jsem měl řídit vesmírné lety. Já byl hlavně jeden z mála mě, kdo byl schopen aplikovat Furtherův objev v praxi. Konstruoval jsem na jeho základě lodě, nebo spíš počítače, které tyto lodě řídily. Jen ještě nevím, jak fungovaly. Mohly se dostat do obrovských dálek. Když jsem objevil C423, rozhodl jsem se, že by to mohla být velmi dobrá planeta pro život. Jen na ní bylo málo kyslíku. Poslal jsem tam tedy roboty a stroje k jeho získávání z půdy a filtrování z řídké atmosféry do již rozestavěných měst. Jako Stendové jsem to zjistil, lodě s roboty zničil a postavil si k místu setkání flotilu. Já tam ale poslal loď naloženou jadernými zbraněmi, které jsem odpálil jako pilot – sebevrah. Flotila byla zničena a cesta k C423 se otevřela. Byla moc blízko mých podob Stendů a mohl jsem tam velmi rychle doletět a zaútočit na sebe, kdybych věděl o plánech s planetou. Stačila by jedna loď na zničení celé planety. I celé Země, kdybych znal vzorec...

Vzorec ! Ano, jistě ! Už vím. Furtherův objev. Vzorec umožňující cestu. Počítače zaměřily celkovou velikost lodi a pak ji pomocí vzorce poslaly do toho, čemu se říká čtvrtý rozměr. Tam přestávají existovat vzdálenosti, hmota i čas. Jen je nutné před cestou naprogramovat třírozměrné souřadnice, v nichž se má loď zase objevit. Takto jsem byl schopen cestovat kamkoliv ve vesmíru. Jako Stendové jsem však tuto technologii neznal, což byl jediný důvod, proč ještě existovala Země.

Myšlenkami mi proběhly první dva znaky vzorce.

Po výstupu ze čtvrtého rozměru trvalo určitou dobu, než jsem se zorientoval. Doba. To byla část objevu, kterou jsem neprozradil. Stačilo jen pozměnit vzorec a bylo možné cestovat časem. Nedostatkem slov byl čtvrtý rozměr nazván slovem Čas. Toto slovo mělo značit název pro jistý můstek mezi realitami, ale bylo pochopeno doslovně, v rámci lidského vnímání. Díky tomu nenapadlo téměř žádnou moji podobu přemýšlet o jeho relativitě. A pokud ano, držel jsem jazyk za zuby, protože jsem věděl, jaký by mohl mít dopad objev cest časem. Mohl by nastat naprostý kolaps civilizace. A bylo by to tak snadné !

Myšlenkami mi proběhla změna vzorce nutná k cestě časem.

To by byla katastrofa, kdybych to jako lidstvo zjistil. Jako každý bych se snažil měnit minulost. Každý den bych věděl, že jsem něco mohl udělat lépe a že to v minulosti lépe udělám.

A co teprve, kdybych to zjistil jako Stendové ! Neznám řeč. Nemohl bych to zjistit slovně. Mučení bylo na nic. I kdybych to řekl, bylo by to na nic. Mohl bych to zjistit jedině... Pane Bože ! Jedině z myšlenek. Ježíši Kriste ! Vždyť já právě prozradil polovinu vzorce !

Myšlenkami mi proběhl návazností další znak, který jsem doposud neprozradil.

Co to dělám ?! Nesmím na to myslet ! Snažím se zbytek vzorce zastříť tak, abych ho neviděl. Záleží na tom osud celé Země ! Nesmím na to myslet !

Myšlenkami mi proběhly další dva znaky.

Urputně se bráním, ale nejde to. Nemám dostatečnou sílu, abych zastavil své neposlušné myšlenky. Bože, dej ať na to zapomenou.

Další znak.

Ne ! Ne ! Nesmím ! Obraz vzorce mám před očima. Snažím se smazat zbytek. Kdybych tak měl svoji dýku ! Určitě by mi pomohla. Byl bych si jistý. Ale v prázdnotě se mohu spolehnout jen na vlastní síly. Stále se vracím k prvním znakům, aby se mi v mysli neobjevily další. Nesmím ! Už jsem skoro celý vzorec prozradil. Už chybí jen dvě písmena...

V té chvíli mi proběhly myšlenkami dva poslední znaky.

A já věděl, že jsem právě zpečetil osud Země. A možná nejen Země.

18

Bílý bratr

„Bílým patří smrt.“ pronesl jsem k mnoha svým podobám shromážděným ve velkém sále. „Už nebudeme přihlížet nechutnostem, které páchají. Neustále dělají problémy. Jsou nepřizpůsobiví. Byla jim přiznána čtyřicetiprocentní zločinnost, což je velmi značná část vzhledem k tomu, že zastupují v našem státě pouze menšinu. A vláda proti nim nevystoupí. Úřady nic nepodniknou, pokud zločin spáchal bílý. Nechtějí podněcovat rasové nepokoje. Jakmile je bílý chycen, okamžitě se ostatní bouří, že bylo jeho usvědčení nahrané a nepravdivé, fingované kvůli barvě pleti.“ Na chvíli jsem se odmlčel. Pak jsem pokračoval zvýšeným ostrým hlasem : „Musíme vzít právo do vlastních rukou. Vyženeme ty podivné hříčky přírody z našich měst a vesnic, ať žijí v lese jako divoši. Nechceme je tu !“

Barevná liga mě získávala jako stoupence ve všech koutech země. Nikdy, za dobu své téměř stoleté existence, neměla takový úspěch, jako nyní. Jako nikdo už jsem nechtěl dál snášet činy, které jsem konal v roli bílé rasy. Hnutí nenávisti sílilo a jeho děsivá moc nabývala na rozsahu.

Vzpomněl jsem si, jak jsem v mládí obhajoval svoje bílé součásti. Jak jsem byl naivní ! Bylo to proto, že jsem s jednou z nich tehdy soucítil. Je to vzpomínka z dávno uplynulé doby, vzpomínka, již se mi za ta léta nepodařilo zcela zatlačit do nejtemnějších hlubin podvědomí, odkud by už neměla možnost dostat se ven. Tehdy jsem nějak, asi telepaticky, komunikoval se svojí podobou bílého chlapce přibližně stejně starého, jako jsem byl já. Pak jsem za sebe dokonce i začal cítit. Viděl jsem svýma očima a prožíval za sebe život zároveň ve dvou podobách. Pak jsem si teprve uvědomil, co jsem v těch lidech, jestli jako oni vůbec jsem člověk, vlastně zač a kontakt se sebou přerušil.

Je to odporné. Sjednocoval jsem se se sebou jako bělochem. Nechutné. Ta vzpomínka ve mně vyvolává pocit hnusu. Kdybych se dnes potkal, chtěl bych se zabít. To je pocit, který teď mám. Zničit původ vzpomínky, která mě děsí. Stále to mám všechno před očima. Chtěl bych se potkat a zabít. To by mě očistilo. Konečně by ze mě spadla ta tíha, co na mně vězí.

Náhle mě napadlo, že by to vlastně nemuselo být až tak nemožné. Až nastane čistka, tedy, obecně se to nazývá vyhnání, ale samozřejmě půjde o čistku, jako nikdo se nebudu dívat, jestli

někde leží navíc nějaká mrtvola. Stejně jich tam bude hodně. Jen musím zjistit, kde vlastně žiji, a pak se tam při genocidě vypravím, abych se mohl zbavit své noční můry. Dokud se tak nestane, budu se cítit špinavý.

„Vítám tě.“ pronesl jsem v myšlenkách. „Už jsem si myslel, že se s tebou něco stalo. Proč jsi se na tak dlouho odmlčel?“

Co jsem si na to měl říci? Že jsem k sobě získal odpor? Nebo jsem měl tvrdit, že jsem dočasně ztratil svoji schopnost? Pro jistotu jsem mlčel.

„Aha. No dobře. Tak jinak. Proč jsi se rozhodl se mnou znovu spojit?“ V hlase zněla ve skepsi jistá naděje. Opět ale nepřišla odpověď.

„Jsou pro tebe hodně podstatná dogmata společnosti?“

„Nerozumím ti.“

„A... Tak nejsi němý. Ty mi nerozumíš? Společnosti kolem tebe by se jistě nelíbilo, že se mnou komunikuješ.“

„Ne, to ne.“ odpověděl jsem stručně. Napadlo mě, že možná ano, kdybych jako ona znala svůj důvod, ale to jsem si samozřejmě nesměl prozradit.

„A ty s ní souhlasíš?“

„Ptáš se mě, jestli jsem rasista?“

„Přesně tak.“

„Ne, nejsem.“ odpověděl jsem nepravdivě.

„Dobře. Beru tvé mlčení na začátku jen jako nejistotu v komunikaci.“

Začal jsem si uvědomovat, že k sobě začínám mít kladný vztah. Jako tenkrát. Stejný vztah, jaký cítím jako většina lidí ke svým sourozencům. Vždyť v této podobě jsem si byl v mládí jako bratr. Ne! To nesmím cítit! Násilím jsem si začal uvědomovat odpornou růžovou pleť protkanou žilkami a měnící barvu při sebemenším pochodu mysli, či nemoci. Nemohu se ztotožnit se sebou jako bílou rasou.

„Proč se chováte tak, jak se chováte?“ vypadlo ze mě.

„Jak?“ optal jsem se.

„Jak? Copak nevidíš? Jste nepřátelští, výbojní, neschopní srovnat se se společností. Na vaší straně je čtyřicetiprocentní kriminalita.“

„Ano. A taky padesátiprocentní nezaměstnanost.“

Zarazil jsem se. „Protože nechcete pracovat.“ rychle jsem zaútočil. „Vláda vám dala příležitost. Vytvořila program, který měl dát speciální možnost bílým.“

„Ano. Kopat kanalizaci a zametat. Kdo z vás by to chtěl dělat?“

„Kdokoliv, kdo nemá dostatečné vzdělání na nic lepšího.“

„Pokud by byli nadprůměrně inteligentní a nedostalo se jim vzdělání z rasových důvodů?“

„Bílí mají právně stejné možnosti, jako my.“

„Podle zákona ano, ale kdo z vás se řídí podle zákona? Na školy se hlásilo mnoho bílých, mnoho inteligentních bílých. Nebyli přijati. Teď už to většinou ani nezkoušejí. Proč nebyli přijati?“

„Je to obrana. Jste nevzdělatelní a nevychovatelní. Copak to jde jinak? Neustále děláte problémy.“

„Nevzdělatelní a nevychovatelní?!“ Bylo poznat, že jsem naštvaný. „Zajímavé, před lety jsme tohle tvrdili my o vás. Používáš jedno dogma za druhým. My jsme založili tuhle civilizaci. My vytvořili všechno, co teď máte vy. Veškeré vzdělání, jehož využíváte, máte od nás. Co jste objevili nového? Nic. Vůbec nic. Možná jste vylepšili pár drobností, ale v podstatě jste jen přišli a naši civilizaci nám ukradli. Přemnožili jste se jako králci a pak jste nás zahnali do ústraní. Jak si vůbec dovoluješ – a dovoluujete tvrdit, že jsme nevzdělatelní?! Možná někteří z nás začali takoví být, ale jenom proto, že neměli na vybranou. Museli zaujmout roli projektovanou do nich společností. Byli jsme na daleko vyšší úrovni, než jste teď vy. Chtěl bych vidět, jak byste se chovali vy, kdybyste měli tak špatné podmínky k životu.“

Viděl jsem, že se mi situace vymkla z rukou. Sice jsem v sobě dokázal překonat nově vzniklé pochybnosti, které se až příliš rychle zrodily z mých argumentů, jenž byly jistě jen dobře promyšlenou demagogií, ale uvědomil jsem si, jak je pro mě nevhodné, že jsem se tak naštvál. Potřeboval jsem zjistit, kde bydlím.

Vlastně jsem po tom zjištění nijak zvlášť netoužil. Stále víc jsem si uvědomoval bratrský cit k sobě. Ale díky rozumu jsem si byl schopen uvědomit, že pokud bych teď nevykonal svůj plán kvůli citovému vypětí, celý zbytek života by mě už trápila ona noční můra, která mi otravuje život už od mládí. Musím své emoce překonat.

„Promiň.“ snažil jsem se situaci rychle napravit. „Nechtěl jsem tě naštvat. Jsme rád, že tě zase slyším. Nechtěl jsem ti tohle říkat.“

„No dobře. Prominu ti to. Ale je vidět, že máš o naší rase velmi špatné mínění způsobené zřejmě zkreslenými informacemi Barevné ligy. Měl by jsi některé z nás poznat.“

„Neblázni, nemůžu...“

„Ne, ne. Tak jsem to nemyslel. Ne ve svém těle. Je samozřejmé, že by ti to udělalo problémy. Nepamatuješ si, jak jsme byli kdysi jedna bytost?“

„Máš na mysli, že bych se na tebe navázal jako tenkrát?“

„Přesně tak. Seznámil bych tě s bílými lidmi.“

Napadlo mě, že by to nemuselo být až tak špatné. Mohl bych tak zjistit, kde žiji. Potřeba zabít

se stále rostla úměrně s pocitem nechtěného citu. Pocit neschopnosti ubránit se mu ve mně vzbuzoval šílící zlost.

„To není špatný nápad.“ odpověděl jsem si bez okolků. „Nejsem proti to zkusit.“

„Výborně. Ostatně, jestli máš pořád zájem o mystiku, jako tenkrát, tak tě potěším. Zítra jdu na regresí.“

„Do minulých životů ?“

„Přesně tak. Můžeš se jí zúčastnit se mnou. Uvidíme, jak to bude vypadat, když budeme oba v hypnóze.“

„Budeme jedna bytost.“

„Jistě. Jsem rád, že jsi tady.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Ale teď mám jednu vážnou otázku. Hrozí nám něco ?“

Srdce mi poskočilo. „Cože ? Co by vám mělo hrozit ?“ snažil jsem se vylhat. Najednou jsem měl chuť si všechno říci, ale to by zkazilo můj plán. Nesmím podlehnout citům.

„Tobě to tak řeknu.“ napadla mě ironická věta, kterou rychle přinesl rozum. Samozřejmě jsem ji nemohl poslat svojí druhé části.

„Slyšel jsem, že mezi vámi vřou nepřátelské tendence vůči nám.“

„To snad vřely vždy, ne ?“

„Ne tak. No, víš... Přišly k nám znepokojivé zprávy. Víš, už mnohokrát se v minulosti stalo, že na nějakém území začalo převažující etnikum vraždit a vyhánět z domovů jiné, méně početné. Z toho máme strach. Prý se něco takového chystá. Máme rádi své domovy, ale kdyby to byla pravda, tak radši odejdeme někam pryč, aby nás taková pohroma nepostihla.“

„Ne. Určitě se nic takového nechystá.“

„To je dobře. Tak pojď.“

Pokusil jsem se dostat do své bílé součásti, ale ne a ne se to podařit.

„Co se děje ?“ zeptal jsem se po chvíli. „Stále tady nejsi.“

„Počkej. Mám s tím problémy.“ odpověděl jsem si. Uvědomil jsem si, proč. Když jsem se tehdy se sebou spojil, měl jsem se rád. Teď je to úplně jinak.

Ale to se dá jistě překonat. Stačí si jen vybavit onen cit, který jsem se snažil potlačovat, a půjde to.

Seděl jsem na shromáždění. Bylo tu mnoho mých bílých podob různého věku.

„Takže tvůj barevný bratr tvrdí, že nám nic nehrozí ?“ Mluvil jsem jako jistý starší muž.

„Dobře, nebudeme tedy odcházet. Ale doufám, že mluví pravdu. Jestli ne, tak za svoji důvěru možná všichni zaplatíme životem.“

Vycházím ze sálu. Datum útoku už je stanoveno. Náhodou je to zrovna den, kdy budu v regresi. To je dobré. Nejen, že se setkám se svým minulým bytím, ale také sám se sebou. A právě v tuto chvíli si někde jinde tvrdím, že mi nic nehrozí. Usmívám se pro sebe, když jdu ulicí.

Skoro bych si chtěl říci pravdu. Mám se rád. Ostatně, když tento pocit přestanu podporovat, ztrácím se sebou kontakt. Připadám si jako schizofrenik. A nejsem snad ? Jsem rozdělený na dvě části, z nichž každá má extrémní názor a jednu navíc nemohu dost dobře ovládat. Musím se přetvařovat.

Přece nemohu mít na svědomí tolik životů ! Ale nesmím to říci. Nesmím. Zkazil bych tím to, co chci. Nebo nechci ? Zase se mi vynořily pochybnosti. To je strašné. Ale neřeknu to. V něco jsem se rozhodl, tak to nemohu porušit.

„Co tady dělá to dítě ?“ napadlo mě. U nohou jedné mé bílé podoby jsem totiž leželo jako barevné mimino. Napadlo mě, že teď možná zjistím něco o své zrůdnosti jako tohoto etnika. Dítě jiné rasy. To nemůže skončit nijak dobře. Přepadaly mě hrůzné myšlenky vykonstruované z mýtů kolujících o bílé rase.

„Co s ním uděláme ?“ ozvalo se po chvíli. „Nechat si ho nemůžeme. Nemůžeme se starat o barevné dítě. Nelíbilo by se to ani našim, ani jim.“

Rozhodující chvíle nastala. Očekával jsem bezmilostné vyřknutí ortele nad mým nedávno získaným životem.

„Co ho donést na policejní stanici ?“ podala jsem návrh v roli mladé ženy. Vidina očekávaných hrůz pomalu mizela. Přesto ještě přebývala jistá naděje, že má lež přinášející smrt bude moci být obohacena spravedlností.

„To nejde.“ odvětil jsem. „Vzali by tě do vazby a vyslychali tě, kde jsi ho vzala. Každou chvíli se ztratí nějaké dítě. Hodili by to všechno na tebe a vlastně na nás všechny. Víš, jak to je. Připíšou nám každý zločin.“

Připadlo mi, že je to jasné. Měl jsem pocit, že držím v ruce planoucí meč spravedlivé pomsty.

„Odes to dítě v noci před nějaký úřad a nech ho tam.“ Meč v mé ruce se rozplynul.

„A dej pozor, ať tě nikdo nevidí.“ Jako mladá žena jsem přikývla a vzala se do náruče, abych vykonala zadaný úkol.

Představy se rozplynuly. Nejen, že jsem se jako dítě snažil ve všech podobách kolem zachránit, ale navíc jsem kvůli sobě byla jako ta žena ochotná riskovat. To bylo obdivuhodné.

Ale možná to bylo jen divadlo kvůli mně. To mě uklidňuje.

Konečně jsem zjistil, kde bydlím. To je skvělé. Ale kdybych se teď odpoutal, mohl bych tím všechno zkazit. Zůstanu tedy. Aspoň budu vědět, kde přesně jsem, a budu se moci najít. Ale... Proč to vlastně chci dělat? Vždyť se mám rád... Ne! Udělám to, v co jsem se rozhodl. Nesmím to rozhodnutí změnit.

„Teď, až znovu přistaneš na zemi, budeš ve svém minulém životě.“ pronesla jsem jako starší dáma.

V duchu jsem se usmíval. Nedostal jsem se do regrese, ale má bílá součást zřejmě ano. Uvidíme.

„Teď mi vyprávěj, co v tomto minulém životě vidíš.“

Chvíli bylo ticho a pak z mých úst vyšlo: „Mrtvoly.“

V podstatě mě to pobavilo. Je zajímavé, že vždy, když se dostanu do minulého života, začnu popisovat nějaké strašné scény plné bolesti a krve. Mohou pocházet z války, může se jednat o mučení. Vždy končím nějak tragicky a zajímavou, pokud možno co nejstrašlivější, smrtí. Zajímalo by mě, jestli také někdy oznámím něco jako: „Celý život jsem prožil jako obyčejný člověk, měl jsem vždy všeho dostatek a nakonec jsem zemřel doma v posteli.“

„Popisuj situaci, v níž se nacházíš.“ řekla jsem.

„Vyháníme je pryč.“ oznámil jsem. „Občas někoho zabijeme. Proč ne? Jsou odporní. Čím méně jich bude, tím bude svět vypadat líp. Právě jsem jednomu z nich rozříznul krk. Stříká z něj krev. Špiní i po smrti.“ Usmál jsem se vlastnímu vtipu.

Právě to začalo. Je to skvělý pocit. Konečně se mohu pomstít. Právě jsem si rozříznul krk. Stříká...

Panebože!

„Chtěli jsme po tom klukovi, aby nám dal prachy.“

Dost! Musím toho nechat. Co jsem to za zvíře?! Vždyť já jsem se zavraždil! Nemohu ovládat své tělo. Nejde to. Jako by mi nepatřilo.

„Nedal nám je. Tak jsme ho jen tak pro legraci upálili. Teď už vypadá líp. Jeden z nás mu pak rozkrojil břicho.“

Panebože! Vždyť já se rozkrojil jako kus salámu!

„Cítím se jako Bůh. Mohu cokoliv. Rozhoduji o životech. A navíc vím, kde teď jsem. Už se těším, jak se sejmu. Konec té špíny. Toho nedopečeného hnusu. Nějaká ženská vzala tu mrtvolu do náruče. Byla těhotná. Tak jsme ji trochu zkopali do břicha.“

Musím se ovládnout ! Přestaň ! Mám se rád. Nemohu se přece zabít. Musím se zachránit. Jenže to nejde.

„Každou chvíli už tam budu. Už se těším. Teď vylezl jeden z nich. S puškou v ruce. Ale netrvalo to dlouho. Už je mrtvej. Několik chlapů si tady vodchytlo nákou tu jejich a zalezli s ní dovnitř. Jejich věc. Já bych se cejtil jako nejhorší prase.“

„Co to říkáš ?! Copak tohle byl tvůj minulej život ? Probud' se ! Vždyť tě jdu právě zabít.“

Za oknem se ozval hluk. Vyhlédla jsem z něj na ulici.

Pak jsem začala mluvit spěšným hlasem : „Slyšíš hluk. Podporuje tvůj návrat zpět do tvého života. Nevadí ti.“

„Ne, nevadí. Líbí se mi. Vydává ho ta babka, co ji právě mlátím. Stejně už je jednou nohou v hrobě. A vydávají ho všichni ti, co zdrhají pryč.“

„Dobře. Ukončíš tedy teď svůj život v tomto bodě.“

„Ne. Líbí se mi tu.“

„Vrať se do svého života !“

„Ne.“

Dohnal jsem se v roli staré babky. Pro legraci jsem se párkrát uhodil, až jsem se se skřehotavým křikem zhroutila k zemi. To už jsem také před chvíli slyšel. Ale je to dobré. Neovládly mě city.

„Vrať se !“

„Vrať se !“

„Ne !“

Nemohu se zastavit. Tehdy na shromáždění jsem měl ještě nad sebou naprostou kontrolu. Teď jsem ji ztratil. „Probud' se !“

„Už jsem blízko. Tady je ten dům. Běžím dovnitř.“

„Ježíši, co to je ? Vrať se ! Popisuješ realitu.“

„Co to je ? To je tvůj minulý život ? Vždyť...“ Podívám se z okna a snažím se vyběhnout ven ze dveří.

„Už jsem tam. Ve dveřích srazím nějakou babku – tu hypnotizérku a vbíhám dovnitř. Vidím se.“

„Dobře, jak chceš. Když se nehodláš probudit, tak jdu pryč já.“ Snažil jsem se zachránit. Když o pomoc nestojím, nemám přece žádný důvod zde dál zůstat. Nejsem si teď zcela jistý, jestli se mohu vrátit zpět, ale každopádně musím pryč odtud. Nebudu přece prožívat bolest. I když nebudu schopen zastavit své činy, pomohu aspoň sobě.

Snažím se odejít z tohoto těla a spojit se se svým. Ale najde to. Nejde to ! Jsem tady uvězněn. Vždyť takhle zabiji sám sebe ! Nemohu se přece zabít ! To by byla sebevražda. Musím pryč ! Panebože, já chci pryč !

Mezi dveřmi se srážím v podobě nějaké babky – té hypnotizérky a vbíhám dovnitř. Vidím se.

19

Slunce

Tíživá tma na mě těžce doléhá. Zdálo by se, že už bych si během těch desíti let mohl zvyknout, ale nestalo se tak. Je to čím dál tím horší. Jsem první generace, která sestoupila do temnoty. Jako ti, kteří se narodili už dole, nemám problém touhy po světle a jsem zvyklý na život v podzemí. Ale vlastně je to smutné. Jako oni jsem nikdy nepoznal slunce.

Vzpomínám, jak jsem jako malý chlapec běhal bos na louce, čvachtal v potoce a opaloval se v teplých slunečních paprscích. Bože ! Jak mě tyto vzpomínky mučí ! V mnoha národech světa jsem uznával slunce jako božstvo. Jako božstvo dávající život, energii a optimismus. Všechno krásné, co mě v životě potká, je vždy symbolizováno světlem. Ať láska, úspěch, štěstí, při tom všem mám pocit, že se nacházím v prostředí zalitým jemným, čistým světlem. Ale copak je to možné, pokud jsem nikdy nepoznal slunce ? Představuji si jako ti dole narození lásku jako elektrické osvětlení ? Nedávno jsem se slyšel jako rozcitlivělého mladíka, jak si říkám láskyplně „Moje žárovičko.“ Archetypy se jistě nezměnily, ale nemohu přece vnímat štěstí jako náhlý paprsek halogenového světla ! Vždyť snad i jako děti ve školce kreslím místo sluníčka plamenomet !

Samozřejmě jsem se jako žádného mladíka nic podobného říkat neslyšel. Jsem už v takových depresích, že si tvořím sám pro sebe rádoby vtipy, které stejně jako nikdo jiný neslyším. Já chci ven !

Ano, mohu jít ven, ale ne bez ochranné kombinézy s brýlemi tmavými tak, že se v nich slunce jeví jako šedivý kotouč jen o něco světlejší než okolí. Takový pohled jen podporuje už tak hluboké deprese.

Už jako malý jsem musel nosit sluneční brýle, což mě dost štvalo. Nikdy jsem je nechtěl. Nenáviděl jsem je. Několik jsem jich tehdy vzteky rozdupal. I když jsem měl rozkázáno je nosit, většinou jsem tak nečinil. Chodil jsem bez nich a v podstatě jsem neměl zdaleka takové problémy, jako v podobě těch, kteří je měli stále na očích. Pak jsem začal tvrdit, že se síla a škodlivost paprsků stále zvyšuje a stavěl jsem podzemní města. Poté jsem si rozdál kombinézy, v nichž jsem měl chodit ven a nakonec jsem se jako celá společnost přesunul do podzemí.

Všechno krásné zmizelo. Pesimistické nálady mě jako společnost naprosto ovládly. Velmi se rozšířila zločinnost a v mnoha podobách jsem spáchal sebevraždu. Zachvátily mě nemoce. I když byly většinou známé a nahoře vždy bez problému léčené, tady léky pomáhaly jen málokdy. Umíral jsem po tisících. V temnotě. Tady je strašné žít i zemřít. Tady je vše strašné. Vše je odporné a smutné. Nebezpečné, depresivní. Mohl bych vyjmenovat všechny negativní přívlasky, které řeč zná a všechny přiřadit k životu tady.

Míjím se v těch všech podivných tvářích okolo. Nahoře bych se těm výrazům zasmál, tady mě děsí. Nepoznávám se. To je dobře. To je moc dobře. Nechci se na sebe dívat. Vždy jsem měl silný pocit individuality a chtěl jsem být sám. Panebože ! Co jsem to udělal ?!

Nechtěl jsem do podzemí. Mohl jsem zůstat venku. Jen kdybych neměl jako celá společnost takovou sílu víry ! Myslel jsem si tehdy, že to bude bez problémů.

Míjím vlak hromadné dopravy. Mnoho našťvaných, nešťastných a znuděných tváří. Vídal jsem je už tehdy nahoře. Výrazy byly podobné. Vadily mi. Kazily můj optimistický pocit ze světa. A tady je to ještě daleko horší ! Tehdy jsem netušil, že sem budu muset také. To je strašné ! Já chci vidět slunce ! Život tady nemá cenu. Smrt je lepší než pomalé umírání ve společném hrobě. Venku oslepnu a potom zemřu, ale možná to stojí za to. Tehdy jsem myslel, že dokáži negativní působení paprsků překonat svojí vůlí nemluvě o tom, že nebylo až tak škodlivé, jak jsem tvrdil. Jenže co zmožu jako jednotlivec proti vůli celé společnosti ?

Na zemi leží vybělené kosti. Proč bych tady uklízel mrtvoly ? Nemá to cenu. Nic by se tím nevylepšilo. Stejně si jich většinou ani nijak zvlášť nevšímnu. O kus dál vidím na zdi namalovaný obrácený pentagram. Kdysi dávno byl asi rudý, ale nyní je pokryt prachem a v chabém osvětlení téměř splývá s podkladem. Dělal jsem tady, přímo na „ulici“ podivné černomagické obřady se základem v několika starých grimoárech sepsanými mnou jako šílenými dědky, kterým už život nemohl poskytnout nic zajímavého a ctižádostivými idioty, jako kteří už jsem nevěděl, jak se prosadit. Ta laxnost, s níž jsem dělal obřady na viditelném místě, se mi nevyplatila a teď kvůli ní sedím o kus dál ve vězení. Jenže se jedná jen o jeden případ z mnoha. V kolika podobách dělám totéž, jen skryt před mýma očima !

Dost ! Už tu nechci být. Lepší zemřít oslněn a spálen, než pomalu umírat v chladu a temnu.

Rychlými kroky mířím ke vstupní bráně. Přicházím k vrátnici.

„Kam jdete ?“ ptám se v roli vrátného. Pak si ale uvědomuji, kdo jsem.

„Promiňte.“ ukláním se. „Neviděl jsem vám do tváře. Hodláte jít ven ?“

„Ano.“ odpověděl jsem a pokračoval v cestě.

„Počkejte.“ V mém hlase se ozval pobavený tón. „Snad nechcete jít ven bez kombinézy ? Ostatně, stejně vás bez ní dle vašeho vlastního příkazu nemohu pustit.“

Uvědomil jsem si, že je to pravda. Oblékl jsem si tedy kombinézu a jako slepé dítě byl položen na pojízdné lůžko, které mě dovezlo do Světelné komory. Tam jsem si skrz černé brýle začal po chvíli

uvědomovat světlo, které sem vnikalo otevírajícími se škvírami. Pak jsem začal vnímat okolí. Nakonec se kupole nade mnou úplně otevřela a já vyšel ven. Ten systém postupného zvykání je velmi důležitý, protože náhlý výstup z podzemí by pravděpodobně poškodil oči, nehledě na černé brýle. Ve chvíli, kdy jsem opustil místnost, se za mnou zase zavřela a já byl konečně venku. Vzhlédl jsem k nebi a uviděl tam šedý kotouč. Vzpomněl jsem si na poslední den, než jsem sestoupil dolů.

Když jsem rozhlásil tu fámu o škodlivosti paprsků, jako většina jsem odešel do tmy. Zůstal jsem nahoře téměř sám. Bylo to krásné. Nikde jsem se nepoznával. Chodil jsem sám pod modrou oblohou a nic mi nechybělo. Dokonalé. Jenomže jakmile jsem té fámě začal jako všichni lidé věřit, začala se stávat pravdou. A já málem zemřel. Ale měl jsem zemřít. Tam dole je jen děs.

Rukou jsem zavadil o přezku kombinézy. Rozhodl jsem se. Rozepnul jsem ji a strhl ze sebe. Sluneční paprsky mě oslnily, ale během chvíle jsem se rozkoukal. Viděl jsem zase jako tenkrát. Hmyz nad bujnou vegetací. Běhal jsem kolem v podobě mnoha zvířat, jako která jsem neměl strach, protože jsem se nikdy nepotkal jako člověka. Vše bylo nádherné. Barevné a jasné. Vzpomněl jsem si zase na pocit lásky a štěstí. Začal jsem se smát jako šílený. Uvědomil jsem si, že pomalu slábne můj zrak. Před očima se mi začaly objevovat barevné fleky způsobené přesycením světlem. Cítil jsem, jak slunce ohřívá mé desetiletím prokřehlé tělo. Velmi pánilo, ale to mi nevadilo. Bylo mi skvěle. Rozběhl jsem se k obzoru.

20

Hřbitov

Sedím jako křesťanka na svém hrudníku a prohlížím si svá ňadra, která mi způsobila víc bolesti, než potěšení. Rozhodně se necítím nijak nepříjemně. Po pravdě řečeno, je mi krásně, ale jedna věc mě mírně znepokojuje. Nic se totiž neděje.

Sedím jako hrobník v temné místnůstce své titěrné chatrče nedbale přilepené ke kapli na kraji hřbitova a mazlím se s vybělenou, umrle se šklebící lebkou. Kdesi ve skrytu své duše hýčkám myšlenku, že možná objekt mého sexuálního zájmu náhle promluví, že mi snad vyzná lásku. Jistě, asi to příliš neočekávám, ale možná že teď, v noci, za úplňku při chabém světle plamene vysoké svíčky, při světle, které samo o sobě vytváří přeludy ve stínech vykreslených na stěnách, by se přece mohlo stát něco tak neuvěřitelného, něco tak krásného. Ať však hladím kosti sebevíc a líbám zuřivě čelisti, až rozdrásám své rty ostrými zuby lásky, má tolik společností odsuzovaná touha nedochází svého naplnění. Miloval jsem se. Miloval jsem se víc, než sama sebe. Toužil jsem po sobě a má láska stále nevybledla. Teď to však musím skrývat, protože kdybych jako kdokoliv věděl o své návštěvě v márnici a nočních pracích s lopatou na hřbitově, byl bych jistě souzen a krutě potrestán. Byl bych vyvržen sebou jako celou společností až na svůj okraj.

Během těchto erotických her si ale nevšímnu páru očí za oknem, od nichž se odráží světlo svíčky zevnitř. Jsou rozšířeny úděsem a zkřiveny neskutečným hnusem. Zračí se v nich odpor, když jimi hledím na tyto ďábelské radovánky. Ty oči patřily mně. To já jsem seděl za tím oknem a proklínal onu temnou chvíli, kdy mě má touha překonat strach přivedla na hřbitov.

Myslím, že jsem vykřikl. Asi ano. Jistě, vykřikl jsem. Proč? Nevím, asi to byla jediná adekvátní reakce, které jsem byl schopen. Co pak? Já nevím. Všechno se seběhlo tak rychle...

„Rádoz Ar Machir, bývalý buddhistický mnich, byl shledán vinným ze zločinů - sektářství, vražd a opakovaného znásilnění. Byla ověřeny všechny důkazy a výpovědi svědků poukazující na to, že jako kněz tajné a v naší zemi zakázané Církve Satanovy znásilnil dvacet mladých dívek a při

obřadních ceremoniích spáchal vraždu více než třiceti lidí. Porota všechny předložené důkazy uznala jako pravdivé. Obžalovaný se odsuzuje k trestu smrti přejetí koněm a posléze doživotí ve třech následujících životech.“

Naposled políbím nehmotnými rty své nádherné tělo ležící u mých nohou, tedy na místě, kde by měly být nohy. Víím dobře, že je špatné soustředit se na světské věci, když mám jít k Bohu, ale to tělo je tak krásné... Tomu poslednímu záchvatu sentimentu jsem se prostě neubráníla. Ztěží se odpoutávám od toho polonahého, na krku šarlatem potřísněného bělostného těla a uvědomuji si, že musím ke svému Pánu. Nevím ale jak a okolnosti mi nedávají žádnou představu. Nic se totiž neděje.

Mé oči hledí do prázdna. Nejsem schopen rozpoznat žádný objekt ve svém okolí. Myslel jsem si mnohokrát, že jsem poznal pravý význam slova tma, ale teď vidím, nebo spíš nevidím, že jsem se mýlil. I když zavřu oči, mám větší pocit světla, než když zírám před sebe a snažím se zaostřovat, kdybych si přece jen uvědomil nějaký předmět. Dobře, zrak nefunguje, ale nepropadejme skepsi. Mám přece další čtyři smysly. Čich je otupěn nějakým neidentifikovatelným pachem. Nic neslyším. Mám hlad... Tato myšlenka se mi zapletla do mého uvažování, ale rychle zmizela. A co hmat ? Moji hrůzu zvyšuje uvědomění, že se nemohu pohnout. Tedy, ještě jinak. Já necítím tělo od krku dolů. A jak mohu pohnout hlavou, když nemám podporu zbytku těla ? Jak jsem vlastně mohl cítit, že mám hlad, když necítím tělo ? Zajímavé. Teď už hlad nemám.

Asi nemá příliš cenu soustředit se na chuť. V puse je jen chuť krve, která zřejmě pochází z mírně bolestivé rány na obličejí. Můj jazyk se líně vysune z okoralých rtů a zkusí ovzduší. Bez úspěchu se však zase stáhne zpět. Je to opravdu zvláštní pocit, vědět, že nemám žádnou možnost, jak pomocí smyslů analyzovat své okolí. Co se bude dít dál ?

Mé oči hledí do prázdna. Nejsem schopen rozpoznat své okolí, ale až příliš dobře víím, kde jsem. Mohu se pohybovat. Cítím kamennou zem pod sebou i jemné plátno přikrývající mé tělo. Ani mé schopnosti, ani znalost vymezeného prostoru mi však nedávají šanci na přežití. Právě naopak, ta znalost mi ubírá poslední naději. I kdybych se dostal z toho prostoru, který se má stát mým hrobem, nijak bych si pomohl. Chytil bych se jako strážce a smrt by mohla být ještě větším mučením. Ačkoliv jsem odsouzen svojí – společenskou morálkou, stále se ode mě očekává, že zůstanu klidný až do konce. Kdyby mé nervy nevydržely a já se pohnul před koncem, ztratil bych i zbytek uznání, které je mi věnováno jako silným, ač vyvrhelům. Má mrtvola by byla poplivána a zašlapána v prachu a jméno vláčeno bahnem. Je to velmi užitečný zákon pro mě jako vládce, protože kdybych se pohyboval po popravišti, jak by se mi zachtělo, bylo by přejetí koněm věcí téměř nemožnou. Jako všechny etické zákony užitečné pro mě jako představitele vlády, jsem i tento vytvořil v nastavených podmínkách jako lid. Když jsem totiž v roli odsouzence nevydržel ve

své poloze, jako kůň jsem na sebe odmítl šlápnout a poprava nebyla vykonána. To jsem jako dav těžce nesl. Sešel jsem se zde mezi snídaní a obědem, abych se trochu pobavil a abych pak mohl filosofovat o tom, jak je společenský systém prohnílý, když podporuje takové nechutnosti. Pak to ale vypadalo, že budu muset odejít bez onoho skvělého povyražení a dál si žít nudným životem manželů, matek a dětí. Jistě, občas jsem se jako kůň při zjištění, že se cesta přede mnou pohybuje, splasil. V roli jezdce jsem pak většinou spadl a ošklivě se zranil. To ale nebyla zdaleka tak krásně prohnílá legrace, jako poprava samotná. Proto jsem se jako dav začal vehementně pomlouvat jako slabé odsouzence, kteří nevydrželi, abych si tak zajistil u sebe v kůži zločinců ve svých řadách, že neuteču. Tak vzniklo pravidlo, které jsem přivítal jak jako davy, tak jako vláda. A v tělech zmanipulovaných vyvrhelů jsem je slepě poslouchal.

Po nějaké době jsem došla do města. Procházím domy a s nadšením přijímám svoji nehmotnost. Po chvíli se zastavuji v ložnici zalité světlem svící. Na posteli souložím jako milenecký pár. V obou tělech prožívám se zavřenýma očima nádherné dostavující se pocity. Všechno zlo světa jde mimo mě. Nic kolem se mě netýká. Láska a pudy se spojily dohromady a ruku v ruce stvořily něco krásného. Teď jsem zpomalil a jemně hladím a líbám své tělo. Atmosféra lásky se rozlévá po pokoji nesena světlem svící.

Jako křesťanka si uvědomuji, jak je to krásné a také to, že si závidím. Souložila jsem třikrát v životě se sebou jako svým manželem, protože jsem se rozhodla, že se chci porodit jako své další součásti. Nikdy to nebylo z lásky.

Vždy jsem si uvědomovala, že mě vzrušuje jen pomýšlení na sex. Velmi jsem si za to nadávala. Chtěla jsem přece jít k Bohu ! Veškeré perverzní myšlenky mě odváděly od správné cesty. A teď tu stojím a šmíruiji se jako mladý pár.

Porodila jsem se jako dvě děti. Nestačila jsem se vychovat, protože jsem se v pětadvaceti letech znásilnil a zabil jako nějaký zplozenec Satana. S hrůzou si uvědomuji, že mě i vzpomínka na tento zážitek vzrušuje. Určitě je to důvod, proč si mě Bůh nechce vzít k sobě. Pořád je na mně něco temného. Nemám sice už tělo, ale něco mě stále obaluje a nutí mi myšlenky na sex.

„Nesmím podlehnout pokušení ! Musím myslet na Boha.“ přikazuji si a rychle vycházím ven.

Vzpomínám na příjemné události ze svého života, abych aspoň částečně zmizel z této odporné atmosféry. V této tmě přicházejí vzpomínky velmi živě, ale jen proto, aby mě mohly mučit tím, co teď nemohu mít. Můj klid se začíná ztrácet. Stále si to nechci připustit, ale je velmi pravděpodobné, že tohle nepřežiji. Pokud jsem ovšem ještě naživu. Cítím jen hlavu. Toto pomýšlení nepřináší nic příjemného. Víím, že smrt je blízko. Ale za jak dlouho přijde ? A jak ? Asi bych měl zemřít hlady a žízní. Budu to vůbec cítit ? Možná mě bude v důsledku dehydratace bolet hlava, ale kdy nastane onen zlomový okamžik ? Budu nějak cítit smrt ? Přestanu prostě náhle existovat ? Nebo se objevím nad místem, kde je mé tělo, a poletím někam nahoru ? Bude to zničehonic, nebo to budu prožívat postupně ? Možná budu postupně ztrácet vědomí. Nebo

zešílím. Zatím jsem stále ještě celkem klidný, ale jak dlouho to vydržím ? Počkám, co se bude dít.

Už slyším dusot kopyt. Klepu se po celém těle, ale vím, že to musím vydržet. Musím. Musím ! Mé tělo se dostává do křeče. Kopyta se blíží. Slyším svůj křik jásajícího davu. Stejně bych si nijak nepomohl, kdybych utekl. Už jen pár kroků. Tři, dva, jedna...

V první chvíli jsem si myslel, že jsem se jako kuň minul. Ale následná bolest na hrudníku a zádech promítnutá do té neskutečně dlouhé sekundy mě přesvědčila, že už je opravdu konec.

Stojím na popravišti a s úsměvem se dívám na jemné plátno, pod nímž cosi leží. Vidím se jako jezdce, koně i jásající davy. Usmívám se, protože je mi vážně skvěle. Jediné, co můj pocit narušuje, je pomyšlení na dožití ve třech následujících životech. To je opravdu velmi nepříjemné. A jako kněží se vždy v příštích životech najdu. Přijdu k první podobě, kterou obviním a vždy je to ta správná. A trčet v cele celé tři následující životy, to vážně není nic záviděníhodného. Jako kněží tvrdím, že si mohu vždy vybrat, kde budu v příštím životě. Přesto jsem jako bývalí odsouzení nalezen vždy ve stejné zemi. Nemusím se v roli kněží nikdy obtěžovat cestovat příliš daleko. Podivné.

Pokračuji výš, až je popraviště pode mnou jen jako malá tečka v krajině. Víím, že bych teď měl jít někam nahoru, snad světelným tunelem, ale nic se neděje. Letím si nad úrovní mraků a přemýšlím, co budu dělat. Když o tom tak přemýšlím, tak vlastně ani nechci do žádného dalšího života. Teď je mi dobře. Pak bude špatně. Radši zůstanu tady.

Ne, že bych na to měl nějakou zvlášť velkou chuť, ale když mám teď takovou volnost, jdu, asi nějak ze zvyku, najít místa, kde by mohly probíhat nějaké sexuální orgie. S překvapením si uvědomuji, že po něčem takovém opravdu vůbec netoužím. Jako by mi unikal můj dosavadní smysl života. Cítím se dost podivně. Nenapadá mě, kam bych teď mohl jít. Co dělat ? Cítím se prázdný a beze smyslu. Pomalu klesám k zemi a znuděně si prohlížím lesy okolo.

Hned ve vedlejší domě objevuji podobnou situaci. Neodolám a zastavím. Opět se vidím jako souložící pár. Tentokrát však zde chybí ona atmosféra lásky. Jedná se jen o pudové potřeby. V roli muže velmi rychle přirážím a jako žena se vzrušeně koušu do krku. Ostré světlo lampy se odráží od mých těl a naplňuje místnost mými vzdechy.

Padnu na zem a bezhlasými slovy se začnu modlit. Stále se však ozývají jen zvuky orgasmu.

Nakonec vyběhnu z domu a vzlétnu nad střechy. Tady snad nic strašného nevidím. Je pravda, že na mě víc zapůsobila první situace. Když jsem byla mladá, chtěla jsem si vzít sebe jako muže, kterého jsem milovala. Jenže jsem se nemohl příliš dobře finančně zabezpečit, takže jsem si na svou radu z úst rodičů vzala svoji podobu budoucího manžela. A v té první situaci bylo přece tolik lásky ! Ale na to nesmím myslet ! Celou dobu jsem chtěla jít k Bohu. Vše jsem dělala správně.

Slunce už mizí na západě. Vycházím z města. Na jeho kraji se zastavuji. Předemnou stojí

hřbitov. Černé kříže se rýsují v rudém kotouči zapadajícího slunce. Vždy jsem se hřbitovů bála a tento teď navíc působí impozantně. Ale teď už se snad bát nemusím. Vždy jsem měla strach ze sebe jako mrtvých. Teď jsem sama mrtvá. Možná tam budu jako nějaký jiný křesťan a řeknu si, proč nemohu k Bohu. Ano, určitě tam půjdu.

Náhle nad sebou slyším rány. Po chvíli už zvuky jasně rozpoznávám. Jako někdo nad sebou kopu hlínu. Záchrana ! Je to jasné. Jsem pod zemí a právě se vykopávám. Slyším údery stále blíž, až lopata konečně narazí na dřevo. Pak přestanou. Zvednu víko své rakve a vyjdu na denní světlo. Konečně, po tak dlouhé době strávené tam dole, ve vlhké zemi. Najednou zase cítím sluneční paprsky ve tváři a vidím světlo. Vycházím ze hřbitova a přede mnou se rozevírá prosvícená krajina, v níž pulzuje život.

Mé oči zírají do prázdna. Teprve teď si uvědomuji, že jsem stále ve svém hrobě, nemohu se hýbat a nic nevidím. Všechno to byla jen halucinace ! Strašné. Dávám se do hysterického pláče. Já tolik toužím být venku na slunci, být venku na slunci a nechat ohnivé paprsky pronikat mým tělem ! Tak bych si přál vidět zase světlo ! Tohle je strašné. Hrůzné. Je tady tma a vlhko. Je mi špatně. Mám strach a chci pryč. Chci pryč !

Před mýma očima se objevují podivné obrazy. Jsou to objekty, které nabývají rozličných tvarů. Chvilí mám pocit, že stojím před domem, v němž jsem žil se sebou jako svojí rodinou. Pak se změni v podivnou postavu s holí v ruce pod hvězdnou oblohou. Pak v nezřetelnou siluetu. Obrazy se stále mění. Všechny jsou strašně daleko.

Pak před sebou vidím hroby na hřbitově. Starobylé kříže jsou zahaleny mlhou, která vyplňuje celé okolí. Je podivně hnědá a působí odporně a jedovatě. Procházím jí a cítím, jak mě mrazí a lepí se na mě. Jsem tu ve dvou podobách a v obou mohu myslet samostatně. Zatím o sobě vzájemně nevím, ale mám vnitřní touhu se zde potkat. Chci potkat život. Nemohu ze hřbitova pryč. Nevím, jak. Je všudypřítomný a všeobjímající. Zakopávám o hrany hrobů a kameny roztroušené po cestě. Možná je den, asi brzo ráno, ale mlha nepropouští žádné paprsky, takže je zde hnilobné přítmí.

Jako nikoho se tu nevidím. Jen si uvědomuji, že tady ještě jako někdo žiji. To je strašné, umírat zaživa pohřbený. Možná bych se mohl vnímat. Zkusím se na sebe navázat. Třeba bych si mohla aspoň poskytnout nějakou duchovní útěchu. Třeba bych se pak po takovém skutku mohla dostat k Bohu.

Vcházím do bran hřbitova. Ale to je zajímavé ! To jsem nezažil. Musí to být velmi zvláštní pocit. Pocit hrůzy a bezmoci. Možná bych se mohl se sebou nějak provázat.

Zajímavé. Ten příběh se odehrává jen v mojí mysli a mohu ho kdykoliv jakkoliv posunovat v čase. Mohu tento sen vrátit zpět a dát mu jinou možnost vývoje.

Náhle si uvědomuji, že jsem v té odporné mlze ještě jako někdo jiný. Toužím se potkat jako nějakého jiného člověka. Ale mám strach. Vyděšena, schovávám se za náhrobek.

Náhle si uvědomuji, že jsem v té odporné mlze ještě jako někdo jiný. Toužím se potkat jako nějakého jiného člověka. Překonávám svůj strach a pomalým krokem mířím k sobě.

Uvědomuji si, že jsem kousek od sebe v podobě mladé ženy. Nejprve si připadnu jako přízrak seslaný sem z vyšších sfér, ale posléze si uvědomuji, že jsem reálná. Stojím u jednoho masivního náhrobku a zjevně vyděšena se na sebe dívám. Pomalu přijdu k sobě. Jsem rád, že se na tak nechutném místě setkávám jako živého tvora. Je to obrovská útěcha. Zároveň si ale také uvědomuji, že jsem přitažlivá a přitom působím čistě. Ačkoliv po tom nijak netoužím, neschopen zbavit se starých konstrukcí, ztrhávám ze sebe šaty.

Začnu zděšeně křičet.

Uvědomuji si, že jsem kousek od sebe v podobě mladé ženy. Nejprve si připadnu jako přízrak seslaný sem z vyšších sfér, ale posléze si uvědomuji, že jsem reálná. Stojím u jednoho masivního náhrobku a zjevně vyděšena se na sebe dívám. Pomalu přijdu k sobě. Jsem rád, že se na tak nechutném místě setkávám jako živého tvora. Je to obrovská útěcha. Působím přitažlivě a nedotknutelně. Jsem krásná hlavně jakýmsi světlem, které je uvnitř. Vypadám jako bohyně. Když se na sebe dívám, uklidňuje mě to, protože tu vážně nechci být jen ve své jediné části oddělené od všech ostatních. Nechci být sám. Podám si ruku a představuji se.

Učiním totéž. Vypadám v té podobě velmi sympatický. Strach už ze mě celkem spadl. Jsem ráda, že nejsem sama. Hlavně, aby nějaké myšlenky na sex nenarušily moji cestu k Bohu !

Učiním totéž. Vypadám v té podobě velmi sympatický. Strach už ze mě celkem spadl. Jsem ráda, že nejsem sama. Uvědomuji si, že se v té podobě přitahuji. A hlavně jsem v ní spřízněná duše ve stejně nepříjemném prostředí a se stejnými pocity a touhami. Mám strach z okolí a chtěla bych být v bližším kontaktu se sebou jako objektem dodávajícím mi odvalu. Chtěla bych se chytit za ruku, abych jasně cítila svoji přítomnost. Abych jasně věděla, že nejsem jenom iluze. Ale to přece nejde ! Působilo by to jako erotický akt. To nesmím. Musím své touhy...

Mám strach z okolí a chtěla bych být v bližším kontaktu se sebou jako objektem dodávajícím mi odvalu. Chtěla bych se chytit za ruku, abych jasně cítila svoji přítomnost. Abych jasně věděla, že nejsem jenom iluze. Chvilí váhám, ale pak to opravdu učiním.

Vyvolalo to ve mně skvělé pocity. Cítím teď, že nejsem sám. Krásné pocity jsou ale ve mně zakaleny čímsi jiným. Napadá mě totiž, že jsem se přece nikdy nedržel jen za ruku. Už v mládí jsem od toho šel okamžitě k něčemu jinému. Nebudu se přece vodit za ruku jako zamilovaný idiot ! To jsem nikdy nedělal. Nemohu se zahanbit ! Gestem vládce se přirážím k jednomu náhrobku.

Začnu křičet.

Vyvolalo to ve mně skvělé pocity. Cítím teď, že nejsem sám. Prožívám ten pocit. Pomáhá mi zapomenout na hrůzu kolem. Trochu víc se k sobě přitisknu, ale jen tak, aby to nevypadalo jako nějaká erotika. Jen mám chuť si být blíž.

Vyváženost ve mně vzbuzuje pocit jistoty a klidu.

Neodporuji. Je mi to příjemné a to je důležitější, než předsudky.

„Ráda bych si sedla.“ říkám. „Už jsem z toho chození unavená. Stejně myslím, že konec tohoto hřbitova neleží na vzdálenosti, kterou bychom mohli překlenout jen tak, chůzí.“

Sedám si k náhrobku. Přitisknu se k sobě, což ve mně vyvolá cit, který jsem už dávno zabil. Došlo mi, že se začínám mít rád.

„Láska jenom otravuje mysl.“ vzpomněl jsem si na má vlastní slova. Pravda, tohle skončí a pak budu zamilovaný, jako tenkrát. Do mysli se mi vkradla vzpomínka na dávnou lásku. To je to nejhorší, co mě může postihnout. Nesmím tomu zase podlehnout ! Musím to překonat !

Gestem vládce se přirážím k náhrobku.

Začnu křičet.

Sedám si k náhrobku. Přitisknu se k sobě, což ve mně vyvolá cit, který jsem už dávno zabil. Došlo mi, že se začínám mít rád. Je to krásné, když se ve mně probudí dávno zatracený cit.

Uvědomuji si, že se začínám mít ráda. Možná je to vyvolané tím, že jsem pro sebe jedinou oporou, ale je to tak. Je to skvělé. Jenže, neměla bych si být věrná jako svému manželovi ? Nebo Bohu ? Určitě ano. Měla bych to v sobě...

Uvědomuji si, že se začínám mít ráda. Možná je to vyvolané tím, že jsem pro sebe jedinou oporou, ale je to tak. Je to skvělé. Cítím se snad šťastnější, než kdykoliv předtím.

Jemně se obejmou jako milovanou bytost.

Není to moc rychlé ?

Jemně se obejmů jako milovanou bytost.

Víc se k sobě pŕitisknu.

Pak se něžně políbím.

Už neseďím u náhrobku, ale u stromu pokrytého vlahými zelenými lístky. Dívám se do sluncem prosvícené krajiny, v níž pulzuje život. A jsem konečně uvolněn. Mohu pryč.

A v tom spojení obou protipólů konečně stoupám k sobě jako svému Bohu.

To, že se mi něco nepovedlo, neznamená, že to nefunguje. Nikdy jsem nepřestal věřit. Jen jsem si uvědomil, že se musím víc snažit a využít veškerý svůj talent, jak jen to půjde. Soudní proces jsem samozřejmě vyhrál.

Momentální situace je v podstatě celkem dobrá. Mít se jako milence je možná lepší, než jako manžela. Mohu se provdat za sebe jako lorda Geoffreye a zároveň mít svoji lásku. To sice není příliš křesťanské chování, ale co na tom záleží? Jako Bůh jsem přece láska. Před svojí tváří bych byla jistě čistá. Udělala jsem to pro lásku, tedy pro sebe jako Boha. Je to nejčistší lidská pohnutka. Jako otec bych byl jistě spokojen, protože bych dostal svému slibu. V roli Sigellindy bych se také časem uklidnila a byla zase pŕátelská.

Ne, nebudu už karty používat jinak, než k výkladu.

Vrhla jsem se k sobě a začala si pomáhat nahoru. Nezáleží na tom, v jakém postavení budu dole. Nebudu se jako jinou duši vystavovat stejnému trápení, jaké čeká mě.

Ted' jsem měl moc. Mohl jsem ji využít. Věděl jsem přesně, jak. Jenže tím bych se zbavil toho, o co jsem se stále snažil. Moc jsem si dal jako Vládce jen proto, aby mě omezovala. Nevyužil jsem ji. Výtah dojel do cíle.

Pochopil jsem možnost společnosti, které jsem pŕedtím pŕisuzoval jen individuální omezení. Zůstal jsem jako svůj zástupce.

„Ted' mě polib.“ pronesla jsem rozechvělým hlasem.

Díval jsem se na sebe v té hrůzné podobě. Pořád na ní bylo něco krásného. Bylo to ono skvělé

světlo.

„Polib mě!“ zopakovala jsem.

Přistoupil jsem k sobě a políbil se.

Poskakovalo jsem od jedné své podoby cizince k druhé a trhalo všem zuby maso z těla. Čas jako by se zastavil, takže jsem se vůbec nemohl bránit. Usmrcovalo jsem se neskutečnou rychlostí.

Došlo mi, že to tak nemohu nechat. Musím svět zbavit této své podoby. Jenže, pak si jako nikdy neuvěřím a zřejmě strávím zbytek života ve vězení. Musím získat důkaz. Hlavou mi proběhly předměty na stole. Váza s květinami, fotoaparát... Vzal jsem fotoaparát a začal fotit.

Proces byl uzavřený všem mým podobám nezúčastněných lidí. Vše se ututlalo, ale já mohl pod podmínkou mlčení dál žít na svobodě.

Náhle se zvedne obrovská vlna a objeví se snad dvacet metrů nad palubou. Dívám se na ni a mám pocit, jako by v ní byl obraz muže s kladivem. Teď bych mohl pryč. Ale to by určitě nebylo správné. Už teď mám ve svém vlastním těle velké problémy. Měl bych to prožít do konce, abych pochopil celý tento život a vyvážil to, co bych si s sebou potom odnesl.

Vlna mě smete do vody. Chvilí ještě lapám po dechu, ale pak, zbaven všech světských problémů, umírám.

Udržel jsem se. Kdybych to udělal, mohlo by to znamenat konec mojí existence. Uvědomuji si ale, že osud původně chtěl, aby se to stalo. Měl bych vykonat vše to, k čemu mě to mělo původně dovést. Tak, nejdřív se zachráním jako ty dva a pak udělám ještě něco pro posílení svojí víry. Energie mám hodně.

Náhle jsem ucítila prudkou bolest v ruce. Neváhala jsem a navzdory pudu sebezáchovy a strachu z jistého zmrzačení jsem ji vložila do ohně.

Otevřel jsem knihu. Byla v ní jen spousta čísel. Vedle ležel účet za boty. Rychle jsem se vrátil do svého pokoje, abych se nechytil ve vlastní pracovně. Druhý den jsem si oznámil, že u mě zřejmě propukla duševní choroba a odjel ze zámku poté, co jsem slíbil, že sem přijdu jako někdo místo sebe.

Už tu nebudu ani minutu. Je mi jedno, co si budu myslet jako žena v informacích, nebo

kdokoliv jiný. Jdu pryč.

Rozběhl jsem se k černému nájezdu.

„Jsem ochoten letět vedle vás jako přítel. A to už velmi slevuji z obecně uznávaného řádu. Budu to pak muset vysvětlovat. Jste vetřelec. Správně bych vás měl hlídat.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Nakonec jsem souhlasil. Spřátelil jsem se už po cestě na Zemi.

Začal jsem si zpívat. Zpíval jsem si nápěvy z dětství. Písmena slok jsem řadil do vzorce. Bylo toho moc. Příliš mnoho informací najednou. Hlavně příliš mnoho nesmyslných informací.

Netrvalo dlouho a já si uvědomil, že jsem uvolněn, protože veškerý nátlak na moji psychiku rázem skončil.

Uvědomil jsem si, že nemohu mít na svědomí tolik svých životů. Jen proto, že nechci změnit svůj omezený postoj, jenom proto, že nemám vůli odpoutat se od svých předsudků. Kromě toho se mám rád.

„Situace se změnila.“ vyvrátil jsem svá původní slova. „Hrozí vám nebezpečí. Už je stanoveno datum útoku. Máte být vyhnáni. To je ale jen oficiální název. Měli byste rychle odejít.“

Uvědomil jsem si, jak by bylo možné žít zase nahoře. Nemohu tam být nikdy sám. Nemám natolik velkou vůli, abych mohl přežít bez sebe ve všech ostatních podobách. Ale nemusím být přece sám. Sice se nahoře budu muset dívat na ty stejné obličejce, ale aspoň ve světle.

Pak nechám všemi televizními stanicemi vysílat svůj projev.

„Vědci zjistili, že se nebezpečí slunečních paprsků snížilo natolik, že je možné při jejich působení bez problému žít. Vláda počítá s tím, že by během týdne mohly začít přípravy pro návrat na povrch. Máme teď možnost napravit staré chyby. Máme možnost žít znovu a lépe!“

21

Sedm sebevražd

Vešel jsem do dveří baru se samopalem v ruce. Viděl jsem se, jak tam sedím jako mladý muž u stolku a upíjím poloviční pivo. Také jako muž s knírem, který se snažil imponovat dvakrát sám sobě – dvěma celkem pěkným dámám a samozřejmě jsem tam také roznášela nápoje s podobou dlouhonohé servírky. Hodně vyděšený jsem se zdál být v kůži barmana, když jsem se snažil zalézt za výčepní pult.

„Dobrý den, přátelé.“ pronesl jsem ke svým šesti podobám. „Je mi líto, že vám musím sdělit tak špatnou zprávu, ale jinak to nejde. Jsem totiž masový vrah a zabíjení je to jediné, co mě naprosto uspokojuje. Proto budu muset ukrátit vaše mladé životy, které by jistě mohly jinak v dalším mém pokračování dosáhnout mnohých podstatných úspěchů. Berte to, prosím, jako osud.“

Jako muž s knírem jsem vyděšeně zíral sám na sebe stojícího u dveří a nebyl schopen slova. Úplně jsem v tu chvíli zapomněl na sebe ve dvou mladých dámách. Jen jsem doufal, že se z toho dostanu živý. V roli jedné dámy jsem omdlela a v těle druhé jsem se snažila schovat sama za sebe.

Jen jako mladý muž jsem zůstal naprosto klidný. Zeptal jsem se sám sebe:

„Je nějaká možnost, že byste změnil své rozhodnutí a nechal nás žít ? “

„Myslím, že ne.“ odpověděl jsem si.

„Aha.“ opětoval jsem. „Tak v tom případě do toho. Nevím, proč nám to vlastně vykládáte, když jste pevně rozhodnut nás zabít.“

„Myslel jsem, že by vám to třeba mohlo na něco být po smrti.“

„To je možné. Tak už střílejte.“

„Máte pravdu. Asi bych měl.“

Pak jsem po sobě začal střílet. Nejdřív jsem si vzal na mušku sebe jako trojici muže a dvou dam. Když jsem ležela na zemi v mdlobách, bylo mi to celkem jedno, protože tady už byl k smrti jen kousek. Ale v těle muže jsem musel hodně trpět, protože mě střely zasáhly nejdříve do nohou. V kůži mladého muže a druhé dámy jsem zemřel rychle, a tedy asi celkem bezbolestně.

Pak jsem rozstřílel pult, za nímž jsem se schovával jako barman a servírka. Pult jsem přeskočil a užil si se servírkou.

Když jsem skončil, rozhlédl jsem se naposled po místnosti, kde leželo v krvi šest mrtvol, a vyšel ven. Pro dnešek by to docela stačilo. To ale neznamená, že si neužiji, pokud se zase někde potkám.

Jdu po prašné cestě, kolem níž je jen poušť. Nikde se nevidím, proto mám samopal ukryt v kabátě. Až po několika hodinách se konečně potkávám. Jdu pomalu po cestě jako starý muž v kápi opírající se o dlouhou hůl.

„Stůj ! “ říkám si a opravdu zastavuji. „Dnes jsem zabil šest lidí.“ pokračuji. „A ačkoliv už mi to celkem stačilo, nevidím důvod, proč bych neměl zabít i tebe. “

„Ach ano,“ odpovídám jako stařec. „chápu. Prohlašuji se masovým vrahem.“

„Cože, ty taky ? “ překvapeně se ptám.

„Ne. Ne ty. Já, já a zase já.“

„Nerozumím ti.“

„Neexistuje ty, neexistuje vy, neexistuje my. Jen já. Dnes jsem spáchal šest sebevražd a teď spáchám sedmou. Proč ? Abych se posunul dál.“

„Co to žvaníš, dědku !?“

„Nerozumím si ?“

„To je otázka ? To by jsi snad měl vědět sám, ne ? Chceš snad říct, že mi tady cosi tlačíš do hlavy a přitom tomu sám ... ? “

„Nerozumím ?“ přerušil jsem se. „Ale jistě, že rozumím. Zkusím to vzít z globálního hlediska. Víš, kolik jsem už spáchal sebevražd ? Nespočet. Každý Já jsem totiž masový sebevrah.“

„Nechápu, proč jsem tě už nesejmul. Možná proto, že mě ty tvoje kecy začaly zajímat. Mluv dál.“

„Chtěl bych se sejmut ? Jen bych dnes spáchal sedmou sebevraždu. Proč ? Pro pocit individuality ? Ach ano. Asi ano. Jen pro nesmyslný pocit individuality a nervové činnosti.“

„Už tě chápu. Ty pořád mluvíš jen o sobě, ale přitom vlastně o mně. Máš pocit, že jsme tatáž osoba ?“

„Já jsem jednota.“

„Aha, no dobře. Takže my dva jsme jedna bytost, i když každý cítíme svoje tělo a snažíme se, aby nám bylo dobře ?“

„Když to chci brát takhle, tak ano. Pocit individuality je nesmyslný. Nazývám se masovým vrahem, že ano ? “

„Ano, to jsem.“ přistoupil jsem na svoji podivnou hru.

„Vždy, když spáchám další sebevraždu,“ mluvil jsem ústy starce, „cítím tu bolest. V tu chvíli si ji neuvědomuji, ale cítím ji. Je ve mně. Jen pocit individuality tu bolest snižuje.“

„Ale já ji necítím.“

„Cítím. Jen ne pomocí nervů. Tělo je jen omezení, abych měl co hledat.“

„Takže když tě zabiji, vraždím tím sám sebe?“

„To je přece logické. Když se zabiji, zabívám tím sám sebe.“

„S tebou je vážně těžká komunikace.“

„Je podstatné, abych si rozuměl?“

„Jistě.“

„Tak vidím. Proto komunikuji – abych rozuměl sám sobě.“

Já vím, že jsem v tom dědkovi blázen, ale něco na tom, co říkám, mi najednou začíná připadat jako pravda.

„To muselo strašně bolet, když jsem povraždil tolik lidí.“ Říkám a rozumově si to odůvodňuji jako snahu dostat se na společnou notu s mojí druhou součástí.

„Přesně tak.“ Odpovídám si. „Cítím to? Cítím, jak to bolí?“

A teď jsem to ucítil. Všechny ty střely zabodávající se do mých těl. A nejen to. Cítil jsem bolest všech mučených. Byl jsem ve všech možných podobách. Jako upalovaná čarodějnice, jako mučedník barbarských národů. Cítil jsem hrůzu zaživa pohřbených, beznaděj pozůstalých, kteří přišli o svoji součást, již velmi milovali, a bolest všech svých podob trýzněných nesmyslným pocitem individuality jiných. Cítil jsem strašlivou bolest a hrůzu a pochopil jsem. Pochopil jsem, kolikrát jsem spáchal sebevraždu. A věděl jsem, že ještě jedna schází. Pochopil jsem se jako toho starce. Pochopil jsem Sebe.

A pak jsem zvedl svoji zbraň a spáchal sedmou sebevraždu.